

စုန်းမ

၆၀၂

နောင်တမလွန်မှ အရိပ်

ကျော်စွာ

ဖုံနိပ်မုတ်တမ်း

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ၊ ပထမအကြိမ်၊
အုပ်စု(၅၀၀) တန်ဖိုး ကျပ်

စီစဉ်သူ > ကိုခင်သောင်း

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ > ကိုမျိုးဟိန်ထွဋ်

ကွန်ပျူတာစာစီ > ကိုဟန်စိန် (Ph 09 31629443)

ထုတ်ဝေသူ > သင်းစာပေ

အမှတ်(၁၀) ရတနာမြိုင်လမ်း

လှည်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အတွင်းနှင့် > ကိုခင်သောင်း (ဟိန်းတောက်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်)

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ အမှတ်(၉) ရန်ပြေ-၂၂လမ်း(အရှေ့)

၃-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀ ၃၇၁၀၂ ။

ဖြန့်ချိရေး >

အမှတ်(၁၀) ရတနာမြိုင်လမ်း

လှည်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ဇော်ထက်

398.2

စုန်းမ နှင့် ဂန္ဓိရထွန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

သင်း စာပေ

၂၀၅-စာ ၁၅*၁၈ စင်တီမီ

၁။ စုန်းမ နှင့် ဂန္ဓိရထွန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

စုစုပေါင်း

နှင့်

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

ဇော်ထက်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွတ်ဖက်မှောင်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ရံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ၆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး။
- ၇ အမျိုးဂုဏ်တတိဂုဏ်မြင့်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၈ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၉ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မာတိကာ

- စာပတ်သူတို့
- မဟာရာဂျာ၏ စိန်ရွှေရတနာစားမြောင်
- တူတန်ခါမင်း၏ ရတနာသိုက်
- နောင်တမလွန်မှ အရိပ်
- ယုံလောက်သော ထူးဆန်းမှု
- ပရလောက တကယ်ရှိလား
- စုန်သ
- သားအုတ်၏ ဂမ္ဘီရဆန်သောလျှိုဥှက်ချက်
- အလှည့်မပြန်သော တစ်ကွက်ဉာဏ်
- ပြိုဟ်မွှေတဲ့ စိန်ကြီး
- စုံထောက်ရှားလေ့ဟုမ်း ဝင်စားလေသလား

မဟာရာဂျာဇ် စိန်ရွှေရတနာစားမြောင်

Peter Cheyny ၏

G.Man At The Yard ၊ The Arret.

။ နင်းဆီးပန်းစည်းတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ပေါက်ကွဲစေတတ်သည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် သူ့တွင်ရှိသည့် ဝါယာကြိုးစလေးနှင့် အခန်းနံရံထိတွေ့နေရာမှ ပေါက်ကွဲအား ဖြစ်ပေါ်ကာ ဝုန်းခနဲထပေါက်သည်။ သို့နှင့်အမျှ နင်းဆီးပန်းစည်းများနှင့်အတူ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြေးလွှားကျရောက်ခဲ့သည် ...

စာဖတ်သူတို့ -

စာရေးဆရာဇော်ထက်၏

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၊ မူခင်းစုံ
မဂ္ဂဇင်း၊ မနုစာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္တိရမဂ္ဂဇင်း၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်းများတွင်
ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့် ဂန္တိရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုကို ၁၀ ပုဒ်ကို စုစည်း၍
Friendship စာပေတိုက်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်၊ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်
ဂန္တိရဆန်းကြယ်စသည့် အတွေးကွန်ရက် စိတ်ကူးနယ်
ဖြန့်ကြက်စေနိုင်မည့် နိုင်ငံတကာ ဂန္တိရဆန်ဆန် လျှို့ဝှက်
သည်းဖို ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုလေးများပင် ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူ -

နှစ်ခြိုက်ခံစား အကြိုက်တွေ့သွားသည်ဟု ဆိုပါလျှင်-

မီးလင်းဖိုတွင် လက်ကိုဖြန့်ကားရင်း အမွှေးလုံနေသူ 'အလွန်ဇို' သည် "သန်းခေါင်ယံဧည့်သည်" နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတွေးနက်ကြည့်မိသည်။ သူ၏သန်းခေါင်ယံ ဧည့်သည်ထံပါးတွင် ပျော်ရွှင်စရာသတင်း တစ်ခုခု ပါလာပုံရသည်ဟု အကဲရလိုက်သည်။

"ကဲ . . . ဂျင်နီ၊ မင်း ငါ့ဆီက ရစရာအကြွေးရှိလို့ အခုလို အချိန်မရှိကြီး ရောက်လာတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးနော်။ ည ၁၂ နာရီ ဆိုရင်တော့ ငါ့ဆီဖုန်းလှမ်းဆက်လေ့မရှိတဲ့ မင်းဟာ . . . မဟုတ်မှ လွဲရော . . . အကြောင်းထူးကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့သာ ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

အလွန်ဇိုက စကားလမ်းခင်းပေးလိုက်သည်။

သူ၏ သန်းခေါင်ယံဧည့်သည် 'ဂျင်နီ' မှာ နာမည်အပြည့်အစုံ အားဖြင့် 'ဂျင်နီမားကျင်း' ဖြစ်ပါသည်။ မြေအောက်လောကီကမူ သူ့ကို 'လေဒီ' ဆိုသော ဘွဲ့ပညာအမည်တစ်ခု အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

ဂျင်နီသည် သူ၏အပေါ်အကျီ ကြယ်သီးကို ဖြုတ်သည်။

ထို့နောက် ကျင့်လည်သော လက်ချောင်းလေးများက တံတောင်ဆစ်အနီး စားပွဲပေါ်မှ ငွေရောင်စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းကိုင်ရင်း စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်သည်။

ဂျင်နီသည် ရုပ်အားဖြင့်သာမဟုတ်၊ အမူအရာအားဖြင့်ပါ လှပကြည့်ကောင်းသည်ဟု အလွန်ဂို မှတ်ချက်ပြုမိသည်။ မီးလင်းဖိုမှ အလင်းရောင်တွင် ဂျင်နီ၏ဆံပင်များမှာ ကြေးနီရောင်တောက်ပနေသည်။ ယခုမှ မြေအောက်လောက် ခုစရိုက်သားမှန်သမျှနှင့် အချိတ်အဆက်ရှိနေသော ဂျင်နီသည် ကျက်သရေမဂ်လာရှိသည်ဆိုသော အခွင့်အရေးတစ်ခုကို လက်လွတ်အဆုံးရှုံးခံနေရသည်။

ဂျင်နီက မိမိကိုယ်ပိုင်သုံး လက်နက်တစ်ခုဖြစ်သည့် ညှို့မှုရာ ပြုံးလေးနှင့် အလွန်ဂိုကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ဒီမှာ အလွန်ဂို . . . ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းနားလည်ထားကြတဲ့ မိတ်သဟာလို့ပဲ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားတယ်။ ကျွန်မဟာ ရှာပီအလက်ရဲ့ လက်အောက်မှာ ငါးနှစ်တိုင်တိုင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သူပီပီ ရှင်နဲ့ရှာပီအလက်တို့ရဲ့ အံ့နေအထားကို လည်း ကောင်းကောင်းသိထားတယ်။ ရှင်နဲ့ရှာပီဟာ ခွေးနဲ့ ဆိတ်လို တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မတည့်ခဲ့ကြဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်မသိထားတယ်”

သို့နယ် အစချီကာ ဂျင်နီသည် ကိုယ်ကိုကိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာအမူအရာကလည်း လေးနက်တည်ကြည်သွားသည်။

“ရှာပီဟာ ကျွန်မကို သူ့လက်အောက်ကနေ နှင်ထုတ်လိုက်ပြီလေ။ ဂိုဏ်းထဲကို မနူးမနပ်နဲ့ရောက်လာတဲ့ မျက်လုံးပြာပြာ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ။ ကျွန်မကို သူ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလာပြီးမှ အခုလို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာဟာ ကျွန်မ

အဖို့ ဘဝဆိုးတာပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဆီကိုလာဖို့ ကျွန်မ အကြံရလာရင်း အခုလို ကောက်ကာငင်ကာ လာခဲ့တာပါပဲ။ ရှာပီသာ ပြန်လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျွန်မပြန်သွားချင်ပါတယ်။ သူ့အတွက်လည်း အကျိုးရှိမယ်။ ကျွန်မ အတွက်လည်း မနစ်နာမယ့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ပေးချင်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် သူကလက်မခံခဲ့ဘူး။”

“မင်းပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ပြီး နားလည်သလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ငါ့ဆီမှာ တပည့်သစ္စာခံဖို့ ရောက်လာတာလို့ပဲ ငါတော့နားလည်လိုက်တယ်။ အေး . . . အဲဒီလိုသာ ဟုတ်မှန်ရင်တော့ မင်းရဲအကြံဟာ အချည်းနှီးဖြစ်သွားပြီလို့ပဲ ငါပြောပါရစေ။ မင်းအတွက် နေရာပေးဖို့ ငါ့ဆီမှာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ အလုပ်လစ်လပ်မှု ရှိရင်တောင်မှ ငါနဲ့ တစောင်းစေးနဲ့ပျက်ချေးလို့ ဖြစ်နေတဲ့ ရှာပီတပည့် မင်းလိုလူကို တော့ လက်ခံဖို့ဝေလာမှဝေးပဲ . . . ဂျင်နီ”

သူက အပြုံးမပျက်ပင် ငြင်းဆန်သည်။

“ကိုယ်ထင်ရာ တစ်ယူသန်ဆွဲတွေးပြီး အရူးကျမနေစမ်းပါနဲ့ အလွန်ဖို၊ တစ်နှစ်ကို ငွေတစ်သန်း ပေးပါမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ရှင်လိုလူနဲ့ ကျွန်မလက်မတွဲပါဘူး။ ရှင်ဟာ ကျွန်မကို ဖွန်ဖွန်ထူထူနဲ့ တစ်ယူသန်တွေ တွေးနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိသားပဲ။ နောက်ပြီး . . . တကယ်တမ်း အရေးတကြီး လှုပ်ရှားရမယ့် အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခု ရှိနေရင်တောင် လက်တွဲနေတတ်တဲ့ ရှင်လိုလူနဲ့ လက်တွဲရရင် ကျွန်မအဖို့ ငတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့မယ်။ ရှင်ဟာ ကံကောင်းလို့လား။ လိမ္မာပါးနပ်လို့လားတော့ မသိဘူး။ သူများမြှုပ်နှံထားတဲ့ အဆိပ်တုံးကို တစ်ခါမှ မျှိုမချမိသေးဘူး။ ကျွန်မ အခုလာတာ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုရှိလို့ပဲ ရှင်ဂရုမစိုက်ဘဲ

လက်လွတ်စပယ်နဲ့လုပ်ရင် အဲဒီအလုပ်မျိုးက ထောင်ထဲငါးနှစ်လောက် တန်းဝင်သွားနိုင်တယ် သိလား။”

“အားပါး...တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ ကဲ...ပြည်ပြည်စုံစုံ ပြောပြ စမ်းပါဦး။”

အလွန်ဝိုက် မခိုးမခန့်ပြီး၍ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မသာ အငြိုးအတေး ထားခဲ့ရိုးမှန်ရင်၊ ကျွန်မသာ တကယ်တမ်း ရှာပီရဲ့လက်အောက်မှာ ပြန်လုပ်ရိုးမှန်ရင် ကျွန်မဆီမှာ ပါလာတဲ့သတင်းကို အခုလို တကူးတက ရှင့်ဆီပေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး အလွန်ဝို”

စကားပလ္လင်ခံကာ ထိုင်ခံနောက် ဝိုလိုက်ပြန်သည်။

“တန်ခိုးနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မဟာရာဂျာရဲ့ သံတမန်လူဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ ရမ်းဆင်းဆိုတဲ့လူ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က အိန္ဒိယပြည်ကနေ အလည်အပတ်ရောက်လာတာကို တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိနေကြတယ် မဟုတ်လား။ မဟာရာဂျာ မအားလပ်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်စား ရောက်လာတဲ့ ရမ်းဆင်းဟာ နိုင်ငံရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ စားမြှောင် တစ်လက်ကို ရောင်းချဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေတယ်။ စားမြှောင်တစ်ခုလုံးဟာ ရွှေသားစစ်စစ်ကော ဘုရင်မင်းမြတ်တွေ ရွေးချယ်သီကုံးထားတဲ့ အဖိုးတန်စိန်တုံး စိန်ခဲတွေနဲ့တော့ မွမ်းမံပြုလုပ်ထားတဲ့ အဖိုးထိုက်ပစ္စည်း ရတနာတစ်ခုပဲ... အလွန်ဝို၊ ရှာပီကို အနိုင်ယူချင်တဲ့ ရှင်ဟာ အဲဒီပစ္စည်း ကို ရအောင်ယူပြီး အနိုင်ယူကြွားဝါပြလိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား။ ရှာပီက လည်း ထင်နေတယ်။ ရှင်လည်းပဲ မဟာရာဂျာရဲ့ လူယုံတော်ဖြစ်တဲ့ သံတမန်ကြီးရမ်းဆင်းရဲ့ အဖိုးတန်စားကို ဖောက်ထွင်းယူတော့မှာပဲလို့ ရှင်ဦးမသွားခင် သူကလက်ဦးဖို့ မနက်ပြန်ညှ...ရှင် သွားဖောက်ထွင်းဖို့

အစီအစဉ် ရှိထားတယ်ဆိုပါတော့။ ရမ်းဆင်းတည်းခိုတဲ့ နိုက်ဘရစ်မင် ရှင် ဂေဟာရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ လူကတော့ ရှင်ရဲ့ 'လွန်ဖာရာ' ပဲပေါ့။ အလွန်ဝို...ရှင်အနေနဲ့ အပြန်ဆုံးလက်ဦးအောင် လှုပ်ရှားဖို့ပဲလိုတော့ တယ်။ တိကျသေချာမှ လုပ်တတ်တဲ့ ရှာပီဟာ နိုက်ဘရစ်မင်ရှင်ဂေဟာရဲ့ စကီလင်တန် သော့ဝိဇ္ဇာသော့တူကိုတောင် အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထားပြီပြီ။ အဲဒီသော့ကတော့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကျွန်မရဲ့အိတ်ထဲကို ရောက် လာခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့ရှင်။ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်သဘောပေါက်နိုင်ပါပြီ။

“အင်း...တွေးကြည့်ရင်တော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ”

အလွန်ဝိုက ညည်းညူလံနှင့် ဆိုသည်။

ရှင်နီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်အနေနဲ့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ လှုပ်ရှားဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ဒီည တွင်းချင်းမှာပဲ ဓားပြောင်ကို အလစ်သုတ်နိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သော့နှစ်ချောင်းထဲမှာ မီးအာမခံ၊ လုံခြုံသေတ္တာဖွင့် သော့လည်း ပါတယ်သိလား။ ကျွန်မ သတင်းရထားတာကတော့ ဒီည မစွတာရမ်းဆင်းဟာ ကပွဲတစ်ခုကို တက်ရောက်နေတယ်။ နံနက် နှစ်နာရီကျမှ နိုက်ဘရစ်မင်ရှင်ဂေဟာကို ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အတွင်းမှာတော့ ဂေဟာထဲမှာ အစောင့်ကလွဲလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး တဲ့။ ရှင်အတွက် အားလုံးရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပဲ။ လမ်းလျှောက် သွားပြီး အခြေအနေကောင်းတာနဲ့ ဝင်လှုပ်ရှားရုံပဲ။ တကယ်လို့ အောင်မြင်သွားလို့ ရှိရင် ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်တဲ့အနေနဲ့ ရှင်စေတနာ ရှိသလောက် ပေးနိုင်တယ်။ မပေးလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်မအဖို့တော့ ရှာပီကို ရှင်အနိုင်ရသွားရင် ကျေနပ်ပါပြီ။”

“ကဲ...ဂျင်နီ...မင်းလက်ထဲက စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်
စမ်းပါဦး။ မင်းအကြံပေးတာကို ငါလုပ်သင့်မလုပ်သင့် စဉ်းစားလိုက်
ဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။
ဂျင်နီက စီးကရက်ကို အငမ်းမရ ဖွာရှိုက်နေသလို အလွန်ငို
သည် မီးလင်းဖိုမှမီးရောင်ကို အကြောင်းမဲ့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏
မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ခု ခိုတွဲနေသည်။

သည်စဉ်အခိုက်မှာပင် ဖြစ်သည်။ တကချီကချီနှင့် ပြည်ကျူးလာ
သော တယောသံသည် လမ်းမအပြင်မှ ပျံ့လွင့်လာ၏။ အထူးရေပန်း
စားခဲ့သော ရှေးခေတ်ဟောင်း အဆိုတော်တစ်ယောက်၏ တယောလက်
သံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် လန်ဒန်မြို့၏ ရှုပ်ထွေးဆူညံမှု အကြားတွင်
မြှုပ်ချီပေါ်ချီဖြစ်နေသော ယင်းတယောလက်သံကို ဂျင်နီတစ်ယောက်
သတိချပ်မိပုံမရ။ ထိုအသံကို သတိချပ်မိသူမှာ အလွန်ငို။

ထိုအသံကြောင့် အလွန်ငိုသည် တစ်ကိုယ်လုံး တင်းတောင်
သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ တယောလက်သံရှင်ကို အလွန်ငို
ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ တေးသွားကိုလည်းသိ၏။ တယောထိုးနေ
သူမှာ မန်းကီးဂရင်း ဖြစ်သည်။ မန်းကီးဂရင်းသည် လမ်းမပေါ်သွားလာရင်း
တယောထိုး တောင်းရမ်းစားသောက်နေသော ဖုန်းတောင်းယာစကား
တစ်ယောက်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လမ်းကေးဂီတပညာရှင် တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ပြည်သူအိုးအိမ်များ တည်နေရာ လိုင်း(ပ်)ဟောက်(စ်)လို
နေရာတွင် တောင်းရမ်းစားသောက်နေသော မန်းကီးဂရင်းသည် အားလံ
တရားရုံးစိုက်ရာ ဣလိုနေရာတွင် အားကြောင့်လမ်းသမားပါလိမ့်။

တယောသံသည် အလွန်နီးအား တစ်ခုခုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တပ်လှန် သတိပေးနေသည့်နယ် ရှိသည်။

အလွန်နိသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထသွားမိ သည်။ တံခါးဝအရောက်မှာပင် ဂျင်နီဘက်လှည့်၏။

“လမ်းဘေးဂီတပညာရှင်ကြီးကို ငါ တစ်သို့လင်လောက် သွား လှူဒါန်းလိုက်ဦးမယ် ဂျင်နီ၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်” သွက် လက်သော ခြေလှမ်းများနှင့် အလွန်နိ လှေကားမှပြေးဆင်းသွားသည်။ အောက်ဆုံးအထစ်အရောက်မှာတော့ အပြင်မထွက်ဘဲ လှေကားတက် သည့် အပေါက်ဝ မှောင်ရိပ်ကပင် ရပ်တန့်၍စောင့်ဆိုင်းသည်။ လမ်း တစ်ဖက် မျက်စောင်းထိုးရို့ လမ်းမီးတိုင်အောက်တွင် မန်းကီးဂရင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မန်းကီးဂရင်၏ အကြည့်များသည် အလွန်နိပေးသည့် ဒဂါးကို အိတ်ထဲထည့်ရင်း...

“အရာရာ သတိရှိပါ အလွန်နိ၊ ဒီစာကိ သေသေချာချာဖတ်ပြီး ညွှန်ကြားချက်ကို ဂရုတစိုက် လိုက်နာပါ။”

မန်းကီးဂရင်က မည်သူမျှလှမ်းမကြည့်မီ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို လှစ်ခနဲပေးသည်။ ထို့နောက် ပြုံးပြကာ တယောကို ဣန္ဒြေပပျက် ထိုး၍ ခရီးတစ်ခုကို ဆက်သွားသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း အလွန်နိ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်မိသည်။ စာအိတ်ကိုတော့ လှေကားမှ လှမ်းအတက်မှာပင် ဖောက်ဖတ်ဖြစ်သည်။ လှေကားတစ်ထစ်ချင်း လှမ်းရင်းတက်လာသည်။ ဣ၍သည်မှာ အလွန်နိ လုပ်နေကျဖြစ်သည်။ ပထမထပ်သို့ ခြေချပိစဉ် စာကို အသော့ဖတ် လိုက်သည်။ မန်းကီးဂရင်၏ လက်ရေးများသည် ကြောင်ခြစ်သလို

ရှုပ်ထွေးနေ၏။ သို့သော် အလွန်ဂိုအတွက်တော့ အဖိုးတန်သည်။ ဂျင်နီ သူထံ ဘာကြောင့်ရောက်လာသည်ကို ထိုစာကြောင့် သိလိုက်ရသည်။ အလွန်ဂိုသည် တစ်ချက်ပြူးလိုက်ပြီး စာကိုအိတ်ထဲထည့်သည်။

ဂျင်နီသည် မီးလင်းဖိုထဲမှ မီးချားကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ အလွန်ဂို သူ့အနီးရောက်လျှင် ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်၍ . . .

“ကဲ . . . အလွန်ဂို . . .။ ရှင်မှာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးနော်။ ရှင်လုပ်မှာလား . . . မလုပ်ဘူးလား။”

“ကောင်းပြီ ဂျင်နီ။ ဒီကိစ္စကို ငါလှုပ်ရှားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ငါအချိန်မဆွဲဘဲ လှုပ်ရှားတော့မယ်။ မင်းလက်ထဲက သော့ကိုသာ ငါ့ကို အပ်တော့။ သံအမတ်ရမ်းဆင်း ပြန်မလာခင် နာရီဝက်လောက်အလိုမှာ အဲဒီ စိန်ရွှေရတနာစားမြှောင် ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေစေရမယ်။ အခု ဆယ်နှစ်နာရီခွဲပြီလေ။”

ဂျင်နီမားကျင်းက စိတ်ကျေနပ်မှု ရသွားသလို အပြုံးနှင့်။

“ရှင်အတွက် ကံကောင်းမှာပါ။ ဟောဒီမှာ သော့နဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်။ အဲဒီစာရွက်ကို ပျောက်မသွားစေနဲ့။ အာမခံသော့ကို ဖွင့်ဖို့ ပုံစံစနစ်တွေ ရေးထားတဲ့ စာရွက်လေး ဒီညဟာ ရှင်အတွက် ကောင်းသောညတစ်ည ဖြစ်ပါစေလို့လည်း ဂျင်နီ ဆုမွန်းကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ်။”

ဂျင်နီက သော့ဝိဇ္ဇာနှစ်ချောင်းနှင့်အတူ စာရွက်ပိုင်းကလေးတစ်ခုကို စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။

ဂျင်နီသည် တံခါးကို ပိတ်စေပေးထားခဲ့ပြီး လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။ အလွန်ဂို မီးလင်းဖိုနား မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ရပ်ရင်း ပြုံးနေမိသေးသည်။ စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်လီ ခံစားနေရသည်လေ။ ထို့နောက်

တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရမ်းဆင်း၏ ဂေဟာအပေါ်ထပ်မှ မိမိ လူ လွန်ဖာရာထံ အဆက်အသွယ်လုပ်သည်။ လွန်ဖာရာ နိုက်ဘရစ်မင် ရှင် ဂေဟာအပေါ်ထပ်တွင် နေထိုင်သည်မှာ ဘာမျှမကြာသေး။ သုံးပတ် တောင် မပြည့်တပြည့်။ အလွန်ငိုက အစီအစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ လိုအပ်ချက် လောက်ကို လွန်ဖာရာထံ အသိပေးထားလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အပေါ်အကျိကို ကောက်စွပ်၍ အခန်းထဲက ချက်ချင်းထွက်ခဲ့သည်။

နိုက်ဘရစ်မင်ရှင် ရှေ့သို့အရောက်တွင် အလွန်ငိုသည် ဝင်ပေါက် တံခါး၏ မှန်သားပြင်မှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အစောင့်ချ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်နေ့တာ၏ အနားယူချိန်ကို လုလူနေသည့်အလား ထိုင်လျက်ကြီး အိပ်ငိုက်နေရာသည်။

အလေ့အကျင့်ရှိထားသော အလွန်ငိုက အသံမထွက်အောင် တံခါး အသာတွန်းဖွင့်သည်။ အိပ်ငိုက်နေရာသူ အစောင့်၏နံဘေးမှပင် ဖြတ်၍ ဒုတိယထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယထပ်တွင် အဆင်သင့်ထွက်ကြိုနေ သော လွန်ဖာရာကို အလွန်ငို တွေ့ရသည်။

“ကဲ . . . လွန်ဖာရာ မင်းလုပ်ဖို့ကတော့ မင်းရဲ့ အိမ်ပြတင်း ပေါက်ကနေ ငါ့အတွက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပေးဖို့ပဲ”

သူက ထိုမျှသာ ညွှန်ကြားထားပြီး လှေကားမှ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာ ခဲ့သည်။

ရမ်းဆင်း တည်းချသည့် ဂေဟာရှေ့တွင်ရပ်ကာ အသံမလံကို နားစွင့်ရသေးသည်။ အခြေအနေ ကောင်းပုံရနေသည်နှင့် သူက ဂျင်နီ လမ်းညွှန်ထားသလို အတွင်းတစ်နေရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သူနှင့် သူသည် မီးခဲသေတ္တာကို ရှော့ရှော့ရှုရှုပင်ဖွင့်၍ အတွင်းမှအရာကို ထုတ်ယူနိုင် လိုက်သည်။

အလွန်ငိုသည် လုပ်တန်သည်ကိုလုပ်ပြီး နောက်ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် လွန်ဟရာနှင့် လှေကားထိပ်မှာ ပြန်ဆုံသည်။ ညစောင့်သည် ထိုင်အိပ်မောကျရင်း အိပ်မက်တွေဝေဆာလို့ ကောင်းနေဆဲ။ သူ့အနီးမှ အလွန်ငိုကို ထွက်သွားသည်ကိုပင် မသိရှိလိုက်။

“နောက်ပြောင်တမ်း၊ ကစားနေတာလား၊ အလွန်ငို”

အလွန်ငို၏ လုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်သည့်နယ် လမ်းတွင် လွန်ဟရာက မေးလည်း

“ရယ်ဆင်းရဲ့ အိပ်ခန်းထဲ ခင်ဗျားဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်လိုလို လူနှစ်ယောက် နိုက်ဘရစ်မင်ရှင်ဂေဟာဘက်ကို တစောင်းစောင်း တပြောင်းပြောင်း ကြည့်နေတာကို ကျွန်တော်သတိပြုမိလိုက်တယ်။ အခုတောင်မှ ကျွန်တော်တို့နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေပြီလို့ ကျွန်တော်တော့ထင်တယ်”

ကိုယ့်အယူအဆနှင့်ကိုယ် အလွန်ငိုက ဟားတိုက်ရယ်မောမိလိုက်သည်။

နံဘေးမှ ဖြတ်သန်းသွားသည့် အငှားတက္ကစီ ယာဉ်တစ်စီးကို တား၍ မိမိနေထိုင်ရာ အခန်းသို့ လွန်ဟရာကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ် အကြာတွင် သူတို့သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အေးအေးသက်သက် ထိုင်မိကြသည်။ သူက မီးသေစပြုနေသော မီးလင်းဖိုအနီးတွင်ဖြစ်သည်။ လွန်ဟရာကို စီးကရက်ဘူးနှင့် လှမ်းညှော်ဝတ်ပြုရင်း-

“အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုကွ...။ ဒီနေ့ည သန်းခေါင်ယံလောက်မှပဲ ငါ့ဆီကို ဂျင်နီမအကျင်းဆိုတဲ့ ဟာမလေးရောက်လာတယ်လေ။ သူ့ကိုယ်သူ့ ဆရာရာပီအလက်က ပထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်

တစ်ခုနှင့်အတူ သတင်းစကားတစ်ခုလည်း လာပါတယ်ဆိုပါတော့ကွာ။
 ရမ်းဆင်းကောထက တန်ဖိုးနိုင်ငံရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ မိန့်ရွှေ
 ရတနာစားမြှောင်တစ်လက်ကို ဖောက်ထွင်းဖို့နဲ့ ငါ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်တဲ့
 သူ့ဆရာရာပီလက်ထက် လက်ဦးဖို့ အမြန်လှုပ်ရှားဖို့ ငါ့ကို တိုက်တွန်း
 လာတာပါပဲ လွန်ဖာရာ။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ သူ့ဆရာ အထူးပြုလုပ်
 ထားတဲ့ မီးခဲသေတ္တာဖွင့် သော့တုကိုလည်း ငါ့လက်ထဲ အပ်ပါရော လာ။
 သူ့ဆရာက မနက်ဖြန်ညကျရင် အဲဒီစားမြှောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လှုပ်ရှားဖို့
 အကြံအစည် ရှိနေတယ်တဲ့လေ။ ဒါပေမယ့်ဂျင်နီလို ဖျံမလေးဟာ
 သူ့ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကိုလာဆွယ်တာကိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲ
 မှာ သိပ်ဘဝင်ကျတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ဆိုပါတော့ကွာ။
 တယောဆရာကလေး မန်းကီးဂရင်းရဲ့ တယောသံကို အပြင်က ကြား
 လိုက်ရတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားတာနဲ့ သူ့ကို သွားဆင်းတွေ့တယ်။
 ဒေါ်ပြား တစ်သို့လင် ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့ညွှန်ကြားချက်ကို
 ဂရုတစိုက်ရိုဖို့ ပြောရင်းနဲ့ သူ့အိတ်ထဲကနေ စာအိတ်ကလေး တစ်အိတ်
 ထုတ်ပေးလာတယ်။ စာထဲမှာ ဘာရေးထားသလဲ လွန်ဖာရာ။ တခြား
 တော့ မဟုတ်ဘူး - - -။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က မန်းကီးဂရင်း
 ပန်းသီးပွင့်ကဖီးဆိုင်မှာ ရောက်နေတဲ့ အခိုက်မှာပဲ ဂျင်နီမားကျင်ဆိုတဲ့
 ဟာမလေးရယ်၊ သူ့ဆရာရာပီအလက်ဆိုတဲ့ ငရဲရယ်၊ အဲဒီစားမြှောင်နဲ့
 ပတ်သက်ပြီး ရောက်နေတဲ့ ရမ်းဆင်းကိုယ်တိုင်ရယ် ဆိုပါတော့ကွာ...။
 ငါ့နာမည်တပ်ပြီး တစ်ခုခုဆွေးနွေးနေတာကို သူ့ကြားလိုက်ရတယ်တဲ့လေ။
 အဲဒါနဲ့ သူတို့တစ်တွေဟာ ငါဆိုတဲ့ အလွန်ကို တစ်ခုခု 'ထောင်' ဖို့
 တိုင်ပင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး မန်းကီးဂရင်း စိတ်ထဲမှာတွေးမိရာက
 ငါ့ကို စာနဲ့လာသတိပေးတာပဲ။ ဒါလောက် ချောမွေ့လွယ်ကူနေတဲ့ ကိစ္စကို
 ငါမလုပ်ဘဲနဲ့မဟုတ်ဘူးလို့ ဂျင်နီမားကျင်ဆိုတဲ့ ဆကင်မလေးက ယူဆခဲ့ပုံ

ရတယ်။ ဒီကောင်မလေးက မဆီမဆိုင် ရဲဘက်ကိုတောင် အလုပ် ရှုပ်သွားအောင် လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ရဲစခန်းက ဂရက်တန်ကို ငါဒီည တော့ စိန်စားမြှောင်ကို ခိုးယူမှာပဲဆိုတဲ့ သတင်းဖျိုး လှမ်းပို့ပေးခဲ့ဟန် တူတယ်...။ စောစောကနစ်ယောက်ဟာ ဂရက်တန်နဲ့ လူနစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ တကယ်လှုပ်ရှားသလား၊ မလှုပ်ရှားဘူးလားကို လာ ကင်းထောက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သိပ်မကြာဘူး...ကြည့်နေ၊ သက်သေခံ ပစ္စည်းနဲ့အတူ ငါ့ကိုဖမ်းဖို့ ဥပဒေဘက်ကလူတွေ ငါ့အခန်းကို ရောက် လာကြလိမ့်မယ်...။ ရဲဘက်ကတော့ စားမြှောင်ဟာ ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတယ် လို့ ထင်နေတော့မှာပဲ”

“အနို့... အဲဒီစားမြှောင်ကကော ဘယ်မှာမို့လို့လဲ။ ခင်ဗျားယူ မလာဘူးလား”

သည်တော့ အလွန်ငိုက ပြုံးရင်း...

“ပါမလာပါဘူး...လွန်ဖာရာ။ ဘာမှကြောက်မနေပါနဲ့...။ နိုက် ဘရစ်မင်ရှင် အဆောက်အအုံမှာရှိတဲ့ ရေညွန်ပိုက်ကြီးထဲမှာ အဲဒီစားမြှောင် ရောက်နေပါပြီ...။ ရေညွန်ပိုက်လုံးကြီးက အဆောက်အအုံရဲ့ ရှေ့ မျက်နှာစာမှာ သွယ်တန်းတပ်ဆင်ထားတာ မဟုတ်လား...။ ပိုက်ရဲ့ အောက်ခြေက ယလက်ဖောင်းနဲ့ တစ်ညီတည်း ဖြစ်နေတယ်။ မဟုတ် လား...။ အေး... အဲဒီပိုက်လုံးထဲကို ငါထည့်ထားလိုက်တယ်။ အခု ဆိုရင် ပိုက်လုံးအောက်ခြေမှာ ရှိနေလောက်ပြီ...။ ငါတို့တစ်တွေ ယူ ချင်တဲ့အချိန်မှာ အချိန်မရွေး သွားယူလိုရနေပြီ”

သည်အချိန်မှာပင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသည် တစ်စီနှင့် ပြည် လာလေသည်။ အလွန်ငို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်နှင့် လွန်ဖာရာက တံခါး ကို သွားဖွင့်သည်။ အပေါက်ဝတွင် ခုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေးမှူးကြီး

ဂရုတ်တန်နှင့်အတူ ယူနီးဖောင်းဝတ် ရဲသားလေးယောက်။

အလွန်ငိုက ထ၍ နှုတ်ဆက်ရာက . . .

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

“လာပြီး လေချိုသွေးမနေပါနဲ့ အလွန်ငို၊ နိုက်ဘရစ်မင်ရှင် ရမ်းဆင်းရဲ့ အိမ်ထဲက စိန်စားမြှောင် ဒီည အခိုးခံလိုက်ရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းဆီတို့ရောက်လာခဲ့တာလေ . . .။ ငါ့ကို မှန်မှန်ဖြေစမ်း။ အဲဒီစားမြှောင် ဘယ်မှာလဲ . . .”

စုံထောက် အင်စပက်တော်ကြီးက လာရင်းကိစ္စကို ဟုံးတိတိပင် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောနေတာကို ကျွန်တော် လုံးလုံး သဘောမပေါက်ရပါ လား။ ကဲ . . .ထားလိုက်ပါလေ . . . ကျွန်တော်အပေါ် မသင်္ကာကြဘူး ဆိုလည်း ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဝင်ပြီးရှာဖွေလိုက်ကြရုံပဲ မဟုတ်လား”

သတင်းက အတိအကျမို့ ဥပဒေဘက်တော်သား ငါးဦးသည် ရှာဖွေခြင်း အလုပ်ကို မလွဲမရှောင်သာ လုပ်ကြရရာလေတော့သည်။ စိတ်အထင်နှစ်နာရီခန့်မျှ ကြာပေလိမ့်မည်။ ရှာဖွေ၍ မတွေ့သည့်အဆုံး တွင် သူတို့တစ်တွေ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် လက်လျှော့ဘွားရရှာတော့သည်။

စုံထောက်အင်စပက်တော် ဂရုတ်တန်က သက်ပြင်းမော တစ်လုံး ဟင်းခနဲ ချလိုက်ရာက . . .

“သတင်းကတော့ တိတိကျကျပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ဖြစ်သွား သလဲ ဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်မှပဲ သိတော့မယ်”

“ကဲ . . .ရဲအရာရှိကြီးခင်ဗျာ။ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားပြီဆို လည်း ပြန်ပြီးအနားယူလိုက်ပါဦး ခင်ဗျာ။ မနက်ကျမှပဲ အဲဒီစားမြှောင်

ဘယ်မှာရှိနေသလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းခဲ့ပြီး ကျွန်တော်လို နာမည်ပျက်ရှိနေတဲ့ ရှာပီအလက်တို့ရဲ့ စနက်နဲ့မကင်းဘူးလို့ ကျွန်တော် တင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီဆိုရင် ငါရုံးခန်းမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ကိုင်း . . . သွားကြမယ်”

“ဝှတ်နိုက်ပဲ အင်စပက်တော်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ကံမကောင်းပေ မယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ဆိုရင်တော့ အင်စပက်တော်တို့ ကံကောင်း ကြမှာပါ”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဆယ်နာရီ၊ အလွန်ငိုသည် စကော့တလန် ယာဒ် စုံထောက်ဌာနတွင် သတင်းပို့စရာ ရှိသည်ကိုပို့ပြီး ‘ကွန်ဟီးလ်’ မှာ ရှိသည့် အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ ခရီးသက်ခဲ့၏။ အာမခံကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် တွေ့ဆုံရန်ဖြစ်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရှိသည်မှာပင် . . .

“အာမခံလုပ်ထားတဲ့ စိန်စားမြှောင်၊ ညက အဖောက်အထွင်း ခံရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လျော်ကြေးတောင်းတဲ့ မစ္စတာ ရမ်းဆင်းဆီက တောင်းခံလွှာစာကို ခင်ဗျားတို့ လက်ခံရရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆ မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစားမြှောင်ဟာ လူတွေရဲ့ လက်ထဲမရောက် သေးဘဲ တစ်နေရာမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်သတင်းပို့ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

အလွန်ငိုရဲ့ သတင်းစကားကြောင့် မန်နေဂျာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး သည် လိတ်လန်တကြား ပြူးကြည့်လာသည်။ ပြီးနောက် . . .

“ကောင်းပြီ။ အဲဒီသတင်းကို စကော့တလန်ယာစ် ခုံထောက် ဌာနကိုပဲ သတင်းပို့ပေးလိုက်ပါ အလွန်ငို၊ ပို့တဲ့ သတင်းအတိုင်း အမှန် တကယ် မှန်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီကပဲ ခင်ဗျားကို ဆုငွေအဖြစ် အော်လာတစ်ထောင်တိတိ ချီးမြှင့်ပါမယ်”

မန်နေဂျာကြီးက သူတို့ ကုမ္ပဏီက အမိန့်ထုတ်ထားသည့် ဆုငွေ ကြေညာလွှာစာရွက်ကလေးကို အလွန်ငိုလှက်ထဲ လှမ်းပေးသည်။

အလွန်ငို စာရွက်ကလေးကို အိတ်ထဲထည့်ဆောင်ထားလိုက်ပြီး အာမခံကုမ္ပဏီက ပြန်လာခဲ့သည်။

မိမိအိမ်ရောက်စဉ် အလွန်ငိုသည့် အတွေးကို ပဒုက်ရိုက်၍ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ရေးဆွဲသည်။ ထို့နောက် ဂျင်နီမားကျွန်း စတည်းချရာ စပလင်ဒိုက်ဟိုတယ်မှ အစေအပါး လှလင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ နှင်းဆီပန်း အစီးကြီးတစ်ခု ဂျင်နီ၏ အခန်းကို ပို့ပေးစေသည်။ မိမိနာမည်နှင့် မဟုတ်ဘဲ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ ပေးပို့သောပုံစံနှင့် ပို့ပေးခိုင်းသည်။

နှင်းဆီပန်းစည်း ရောက်သွားလောက်သည့် အချိန်ကို ခန့်မှန်း၍ ဂျင်နီထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဟဲ့လို...ဂျင်နီ၊ နှင်းဆီပန်းစည်းကို မင်းကြိုက်နှစ်သက်လိမ့်မယ် လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချိန်ကျမှ မင်းကံကောင်းပါစေ”

တယ်လီဖုန်းထဲမှ အလွန်ငိုအသံ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ချက်ချင်း ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။

ဂျင်နီ အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် ဖြစ်သည်။ နင်းဆီးပန်းစည်းတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ပေါက်ကွဲစေတတ်သည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် သူ့တွင် ရှိသည့် ဝါယာကြိုးစလေးနှင့် အခန်းနံရံ ထိတွေ့နေရာမှ ပေါက်ကွဲအား ဖြစ်ပေါ်ကာ ဝုန်းခနဲ ထပေါက်သည်။ သို့နှင့်အမျှ နင်းဆီးပန်းစည်းများ နှင့်အတူ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြေးလွှားကျရောက် ခဲ့သည်။ ဂျင်နီတစ်ယောက် အံ့သြလွန်း၍ အသံပင် ယောင်ယမ်း လွှတ်ထုတ်သွားမိသည်။ တောက်ပသော နေရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ရ သည့်အရောင် တလက်လက်နှင့် တန်ဖို၏အထိမ်းအမှတ် စားမြှောင် ကလေး။

ဂျင်နီသည် စိန်ရွှေရတနာ စားမြှောင်လေးကို အပြေးအလွှား ကောက်ယူမိသည်။ ဂျင်နီ စားမြှောင်ကလေးကိုိုင်ရင်း အံ့အားသင့်လို မဆုံးမီ အခန်းတံခါးချပ် ဒိုင်းခနဲ ပွင့်လာပြီး အင်စပက်တော် ဂရက်တန် နှင့် တပည့်နှစ်ဦး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ရောက် ရောက်ချင်းပင် စုံထောက်အင်စပက်တော် ဂရက်တန်၏ မျက်လုံးက ဂျင်နီလက်ဝယ်ရှိ စိန်ရွှေရတနာစားမြှောင်ပေါ်သို့ ကျရောက်နေ၏။

“ကိုင်း...ဂျင်နီ၊ ငါတို့တစ်တွေဟာ အလွန်ငိုရဲ့ သတင်းပို့ပေး ချက်အရ မင်းဆီကို ရောက်လာကြတာပါပဲ။ သူ့ကို ထောင်ချောက် ဆင်ဖမ်းမယ့် စားမြှောင်ဟာ မင်းတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ အလွန်ဒိုက ပြောလို့ ငါတို့လာခဲ့ကြတာ။ အခုတော့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိလို့ပါပဲလား။”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစားမြှောင်ကို ကျွန်မ ဖောက် ထွင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို အလွန်ဒို နင်းဆီးပန်းစည်းကြီးနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ပို့လိုက်တာ။”

“ကဲပါလေ... ဒါတွေကို နောက်မှပဲ ရှင်းတော့...။ မင်းကိုကော

မင်းဆရာ ရှာပီအလက်ကိုကော လူတစ်ဖက်သားအပေါ် မကောင်းကြံမှု အတွက် ဖမ်းဆီးအရေးယူကြရတော့မယ်။ မင်းဆရာ ရှာပီကိုလည်း ငါတို့ ဖမ်းထားကြပြီးပြီလေ”

နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်ဝိုသည် ဖြို့ထဲရှိ အာမခံကုမ္ပဏီ တိုက်ခွဲတစ်ခုမှ သူ့အတွက် ရသင့်သည့်ဆုငွေကို ထုတ်ယူပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာတစ် ထောင်တိတိ။ ဤသည်မှာ တရားသဖြင့် ရရှိသော ဆုလာဘ်တွေသာ ဖြစ်သည်။ အလွန်ဝိုအဖို့ ဒီနေ့ဒီရက်သည် အပျော်ဆုံးသော နေ့ရက်ဟု သတ်မှတ်ရမည်လား မပြောတတ်။

လူတစ်ဖက်သားအပေါ် အငြိုးအတေးထား၍ မကောင်းခဲ့သော ဂျင်နီမားကျင်းနှင့် ရှာပီအလက်တို့အဖို့မူ ဒီနေ့ဒီရက်သည် စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းသော နေ့ရက်များ ဖြစ်လေမည်လား ဆိုသည်မှာ ကာယကံရှင် များ ကိုယ်တိုင်ပင် သိကြပေလိမ့်မည်တည်း။ ။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၈၅။

တူတန်ခါမင်၏ ရတနာသိုက်

Did curse kill after 5,000 year

“ ရှေးအီဂျစ် အတတ်များသည် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဒီကနေ့ထိတိုင် ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်သော ထူးဆန်းမှု များဖြင့် ပြည့်စွမ်းလျက် ရှိနေပါသည်။ ‘သင်းတို့တစ်တေ’ ၏ စေစားဝန်တီးနိုင်သော ‘မပြင်စွမ်းအား’ မျိုးသည် ကျွန်တော်တို့ အကြားတွင် ကိုယ်ပြောက်အသွင် တည်ရှိနေပါသည်... ”

သဲနပြေဝါတို့ လွှမ်းကြက်သောနေ့၊ 'နိုင်လ်'တောင်ကြား တစ်
နေရာတွင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ 'တူတန်ခါမင်' ၏ သင်္ချိုင်းပြာသာဒ်ထဲမှ
အံ့ဖွယ်ရတနာသိုက်ကြီး၊ တစ်နေ့သင့် အင်္ဂလိပ်အပျိုသားတစ်ဦးသည်
လျှို့ဝှက်ဝင်ပေါက်တစ်ခုမှ ဝင်လျက် ရှေးအီဂျစ်နတ်ဘုရင်၏ အထီးအတား
ကျိန်စာနယ်မြေအတွင်း ခြေလှမ်းခဲ့ပီသည်တွင် . . . ။

ရတနာသိုက်ရှာပုံတော်

“အသင်သူသည် 'တူတန်ခါမင်' ၏ ကျိန်စာကို ဖိဆန်ဝံ့သည်
ရှိသော် နတ်ဘုရားအပေါင်းတို့၏ ဘုရင်သည် အသင်သူ၏ နောက်ပါးသို့
အရိပ်သဖွယ် လိုက်ပါစေသော၊ မတ် (Mut) သည် အသင်သူ၏
ဇနီးမယားထံသို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေစေ၊ ခွန်စူး (Khonsu)
သည် အသင်သူ ရင်သွေးငယ်တို့၏ ချောက်ချားရိပ်သဖွယ် ရှိနေစေ၊
ထိုအတူ နာကြည်းမှု ကင်းပစေ၊ သို့နှင့်အမျှ ရေအဟာရ ကဲ့သို့
ပြင်းထန်သော ချင်ခြင်းတပ်မက်မှုမျိုး မပြယ်စေသော။”

အထက်ပါ ဝါကျများ၏ မှုရင်းမှာ အီဂျစ်ဘာသာရပ် ဖြစ်သည်။
ရှေးနတ်ဘုရားအပေါင်းတို့၏ နှုတ်မိန့်သဖွယ် ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာလာသည်နှင့်အမျှပင် 'လော့ဒ်ကာနာဗွန်' (LORD CARNARVON)
လို မဟာဦးနှောက်ရှင်ကြီး၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် ကျွမ်းလောင်ပြာကျ မေ့
လျော့သွားဟန်ရှိသည်။

ပြောမည်ဆိုလျှင် . . .

ဘီစီ ၁၄ ရာစုနှစ်က အီဂျစ်ပြည်တွင် ၆ နှစ်တိုင်တိုင် စိုးမိုး
အုပ်ချုပ်ခဲ့သော တုရင်တူတန်ခါမင် (King Tutankhamen) နောက်ဆုံး
လျောင်းစက်ရာ ဒဏ္ဍာရီ ရတနာသိုက် သင်္ချိုင်းမြေဂူကို သဲနုမြေဝါ
နိုင်းလ်တောင်ကြား THE VALLY OF THE NILE တစ်ဝိုက် ရှာရှာဖွေဖွေ
လုပ်ခဲ့သည့်ကာလမှာ ဆယ်ခြောက်နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုဘုရင် 'တူတန်ခါမင်'သည် ဘုန်းကြီး၍ အသက်မရှည်။
အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်တွင် နတ်ရွာစံသည်။ ကျောက်စာအက္ခရာများ၏
အလိုအရ ဘုရင်မင်းမြတ် တူတန်ခါမင်၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကို 'မမ်ပီ'ဆေး
စိမ်ရုပ် ပြုလုပ်လျက် အတိုင်းအဆမဲ့ ရတနာသိုက်တို့နှင့်အတူ ခမ်းခမ်း
နားနားမြှုပ်နှံ အုတ်ဂူပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု သိခဲ့ကြရသည်။

သို့နှင့်အမျှပင် . . .

နတ်ရွာစံ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလေး၏ ဘုန်းဖီးနေလသည် အလှူ
တညီညီတောက်၍ သဘာဝလွန် စုန်းအတတ်ကဲ့သို့ ပညာများ စိုးမိုး
တတ်မြောက်ခဲ့ကာ ဝန်တိုဒေါသမျိုး အခဲမကျေ လက်စားချေစိတ်ရှိမှုမျိုး
ထန်ပြင်း၍ သူပိုင်နေစဉ်များအပေါ် ကျန်စာထားမှုရှိလုပ်ခဲ့မည် ကေန်ဟု
ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာပင် အများစာကာ လက်ခံလာခဲ့ကြသည် အမှန်ပင်။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

“လော့ဒ်ကာနာဗွန်” ရတနာသိုက် ရှာပုံတော်ဖွင့်သည့်ကာလ အတွင်း အင်္ဂလန်မှစပြီးထံ အလည်အပတ် ပြန်နားနေခိုက် သူနှင့်ရှာဖွေ ဖော် ရှာဖွေဖက် ထင်ရှားသော ကျောက်စာပညာရှင် “ဟိုးဝပ်ကာတာ” ထံမှ ပေးပို့လိုက်သည့်စာကို နိဝင်ဘာ ၄ ရက်၊ ၁၉၂၂ တွင် လက်ခံ ရရှိလိုက်ပေသည်။ ရတနာသိုက် တည်နေရာကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည့် အကြောင်း လှမ်းသတင်းပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုးဝပ်ကာတာ၏ စာထဲတွင် ဤသို့ပါရှိသည်။

“အလုပ်နားလိုက်လုပ်လိုက်” စိတ်ဓာတ်ကျလှလှ အချိန်မှာပဲ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲကနေ လှေကားထစ်လိုလို ချိုင့်ထားတာ စတွေ့ လိုက်ရာပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ သာမန်သဘောထက် ထူးခြားပြီဆိုတာ ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ရတယ်။ ထူးတဲ့လူတွေကို စိတ်မာန်တင်းပြီး အမြန်လှုပ်ရှာဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်တာနဲ့ပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ . . .”

အသေပိတ်ထားသော တံခါးကြီး

“သုံးရက်လည်း ကြာသွားရော ကျောက်ဆောင်ကြားက နောက် ထပ် လှေကားထစ်ပေါင်း ဆယ်ခြောက်ထစ်တိတိ တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ သိပ်မကြာခင် အသေပိတ်ထားတဲ့ တံခါးမကြီးတစ်ခုကို တွေ့တော့မှပဲ ကျွန်ုပ်နဲ့ခင်ဗျား နှစ်ပေါင်းများစွာ မက်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တော့ မကြာခင် အကောင်အထည်ပေါ်တော့မှာပဲလို့ စိတ်လှုပ်ရှားနိုင်တော့တယ်ဗျို့”

“ကာနာဗွန်ခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘုရင်တို့တန်ခါမင် ရဲ့ ရတနာသိုက်သင်္ချိုင်းဂူကိုတွေ့ဖို့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး သိထားလား။ ခင်ဗျား ဒုန်းစိုင်းပြီး အမြန်သာပြေးလာခဲ့။ ခင်ဗျားရောက်တော့မှပဲ ပိတ်နေတဲ့ တံခါးကြီးကို ပွင့်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့ ဟုတ်တော့”

“ဝင်ပေါက်တံခါပေါ်မှာ ထွင်းထုထားတဲ့ အက္ခရာတွေရဲ့ ပိတ္တူ
ကော်ပီကိုတော့ ကိုင်ရိုမှာရှိတဲ့ ပြတိုက်က စကားတုတ်ရှာဖွေမှု သုတေသန
ဌာနကို ပေးတာပဲ။ ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့ အချိန်ဆိုရင်တော့ အကျိုး
အကြောင်းသိရမယ် ဖျော်လင့်တာပဲ”

“ဒီကြားထဲမှာ တူးကြတာကို ခဏနားထားပြီး ‘သူခိုးဖျက်လုံး’
ကင်းကင်းရှိအောင် ပုံစံမပျက် ပြန်ပုံထားရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်
ဒီလောက်ထိ သတိထားနေလောက်အောင် အကျိုးမရှိပါ့မလားလို့ စိတ်
ထဲမှာ ခွဲဟာဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲဗျ။ ဒီနယ်သား အိမ်ရှင်လုပ်သားတွေအပို
တော့ သင်္ချိုင်းဂူတွေနေတာတောင် စခန်းဟောင်းကြီးတစ်ခု တွေ့သလို
သင်္ဘောပေါ်က ခုန်ဆင်းလာတဲ့ ကြွက်တွေတွေ့နေရသလို ဘာမှဆန်ကြယ်
တဲ့ဟန် မပြုကြဘူး။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ သာမန်အသိလောက်ပဲ
ရှိနေခဲ့ကြသူတွေဆိုတော့ ကျိန်စာတိုက်တာတို့ ဘာတို့ကို ဆန်ကျင်လုပ်ကိုင်
ခဲ့ကြဟန်လည်း မရှိပါဘူး။”

သို့နှင့်ပင် . . .

‘လော့ဒ်ကာနာဗွန်’သည် အင်္ဂလန်မှ ပထမဦးဆုံး သင်္ဘောထွက်
သည့်အခေါက်ဖြင့် ‘လူဇာ’သို့ ရေလမ်းခရီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။
သူသင်္ဘောမှအဆင်း ကုန်းမြေလွှာပေါ်မှ မြေမချရသေး ကိုင်ရိုမှပေးပို့
လိုက်သည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏စာကို လက်ခံဖတ်ရှုလိုက်ရပေသည်။
ထိုမိတ်ဆွေသည် လက္ခဏာပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မှူးမတ်ကြီး
လူးဝစ်ဟာမွန်၏ သားဖြစ်၍လည်း လူဝင်ဆံ့အောင် ကျော်ကြားသူဖြစ်
သည်။ ထို့ပြင် သူ့ကိုယ်၌က ဂန္ဓီရလို အထူးအဆန်းများ ဝါသနာပါ
လိုက်စားလျက် ဦးနောက်ညာဏ်အရာမှာ သာမန်ထက်ထူးခြားခဲ့သူပင်။

သူ့စာထဲတွင်...

“ပိတ်ဆွဲကြီး လော့ဒ်ကာနာဗွန်ခင်ဗျား ဘုရင်တို့တန်ခါမင်၏ အမိန့်ပြန်တမ်းကို လျစ်လျူရှုသင့်ကြောင်း သတိပေးလိုပါသည်။ ထို့ပြင် အသက်ရှင်ရေးနှင့် စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းငါ့လည်း ဘုရင်၏ဝူအားဖြိုခွဲ ဖြတ်သန်းသွားဖို့ မသင့်ကြောင်း လူ့ဘဝတွင် သက်ဘမ်းစေ့နေထိုင်လိုပါ လျှင် ကျိန်စာမှ ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြောင်း မှာကြားခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။”

“ရှေးအိဂျစ်အတတ်များသည် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီကနေ့တိ တိုင် ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်သော ထူးဆန်းမှုများဖြင့် ပြည့်စွမ်းလျက်ရှိနေပါ သည်။ “သင်းတို့တစ်တွေ” ၏ စေးဖန်တီးနိုင်သော “မပြင်စွမ်းအား” မျိုး သည် ကျွန်တော်တို့အကြားတွင် ကိုယ်အပြောက်အသွင် တည်ရှိနေပါသည်။ သင်းတို့၏ အသွင်ကို ဖိဆန်မတိုက်ရန်မှာ ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပင် ဖြစ်သည်။”

လော့ဒ်ကာနာဗွန်သည် သဘာဝထက် ဆန်းကြယ်သော မပြင် စွမ်းအားများကို ပြက်ရယ်ပြုသူတစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ချေ။ အိဂျစ်တွင် နှစ် ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၍လည်း သဘာဝလွန် အစွမ်းသတ္တိများကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

‘ဟိုးဝပ်ကာတာ’သည် ခရစ္စမတ်နံနက်ခင်းတွင် ဆိုက်ရောက် လာသည်။ ‘လော့ဒ်ကာနာဗွန်’အား တွေ့လိုက်ရာသည် တစ်ခဏ မြေထွင် တက်ကြွစွာပင် ဆီးကြိုခဲ့ခြင်းပြုသည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်ဗျား၊ ကြိုဆိုပါတယ်။ ခင်ဗျားပြန်တောင် ရောက် မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တွက်နေတာဗျား ကဲ...ကဲ... အဝတ်ဟောင်း တွေ လဲလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ပြောကြတာပေါ့ဗျား”

ဟိန်းတောက်လွန်းစေ

သို့သော် . . .

ကိုင်းရိုပြတိုက် သုတေသီဌာနချုပ်မှ သိခဲ့ရသည့် တံခါးပေါ်ပါ စာပုဂံအက္ခရာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှင်းမပြမီမှာပင် လက်များအကြား ခေါင်းကိုက်၍ စိတ်ဓာတ်ကျဟန်ပြသည့် လော့ဒ်ကာနာဗွန်အား 'ကာတာ' တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ဪ . . . ဘယ်လို အမှောင့်ပယောဂများ ဝင်နေပါလိမ့်။

လော့ဒ်ကာနာဗွန်၏ ပုံစံဟန်ပန်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု သဏ္ဍာန် သိသာစွာ ဖော်ကျူးလှစ်ပြနေသည်မှာ အမှန်ပင်။

အဆုံးတွင် . . .

မမေ့လင့်သော စကားသံက လော့ဒ်ကာနာဗွန်နှုတ်ဖျားက ထွက်လာခဲ့ပြန်ရာ ကာတာမှာ၊ နားကြားများ မှားသွားသလား ထင်လိုက်ခဲ့ရသည်။

"ကိုင်း . . . ဟိုးဝပ်ရေး၊ သင်္ချိုင်းဂူတံခါးကို ကျုပ်တို့မဖွင့်ကြဘဲ ဖုံးစရာရှိတာ ဖုံးပြီး ပြန်ကြရအောင်ဗျာ" ဟူသတည်း။

ခြေလှမ်း

ဟုတ်သည်။ 'လော့ဒ်ကာနာဗွန်' ပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား ဝေဝေဝါ ဖြစ်ရသည်။ ကမန်းကတန်း ပြန်မေးရသည်အထိ။

"ဘယ် . . . ဘယ်လိုဗျာ၊ ပြန်ကြရအောင်တဲ့ ဟုတ်လား။ ဒါလောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခပေါင်းစုံ နင်းခံလာပြီးမှ အနားရောက်ခါနီး ခင်ဗျားက ပြန်တော့မယ်ပေါ့။ ဒါဟာ ရာဇဝင်သမိုင်းမှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ဖူးတဲ့ ရတနာပုံကြီး သိမ်းပိုက်ခွင့်ကြံ့ခါနီးအချိန်ဆိုတာ နားမှလည်သေးရဲ့လား။ အိုဗျာ . . . ခင်ဗျားစိတ်မှ မှန်ရဲ့လား။ ခင်ဗျားပါးစပ်က

ပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ယုံတောင်မယုံနိုင်တော့ဘူးဗျာ”

ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း မချီတင်ကဲ အသံဖြင့် . . .

“ခင်ဗျား ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ ကာနာဗွန်နဲ့ အသိဉာဏ်နည်း ပါးတဲ့ လူတွေရဲ့စကားကို သွားမယုံစမ်းပါနဲ့။ သိပ္ပံခေတ်ကြီးမှာ ကျိန်စာ တို့ ဘာတို့ဆိုတာ ဖွဲ့ဖြစ်သွားပါပြီဗျာ”

“ဒါတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး။ အတားအဆီး ပြုထားတဲ့ သူ့ဆန္ဒစည်းမျဉ်းကို ကျုပ် မဖောက်ဖျက်ရဲတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘုရင် ‘တူတန်ခါမင်’ ရဲ့ ဂူကျိန်စာကို ကျုပ်အကြွင်းမဲ့ မယုံပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းမှု တစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးသွားတော့မလိုလို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်”

“လော့ဒ်ကာနာဗွန်” ၏ ကြောက်စိတ်များကို ‘ဟိုးဝပ်ကာတာ’ ၏ ရှင်းပြစကားများက အဆုံးမှာ အောင်နိုင်သွားခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်။ အင်အားများပြားသော ကျောက်တူးလုပ်သားများ၏ အားထုတ်မှု နှင့်အတူ ကာနာဗွန်ရော၊ ကာတာပါ ‘နိုင်လ်တောင်ကြား’ ကို ဆီးမိုးထား သည့် ကျောက်ဆောင်ထဲမှ သင်္ချိုင်းဂူတံခါးကို ချိုးဖျက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ တော့သည်။ အတွင်းပိုင်း မြေထုနံရံ မျက်နှာကြက်များတွင် လျှပ်စစ်မီး ရောင်များ တပ်ဆင်၏။ မီးအလင်းရောင် ဝါဝါမိုန်မိုန်က သိပ်သည်းသော အမှောင်ထုကို အလျဉ်းဖြိုခွဲ မရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ အလောင်း ကိုပိတ်ထားသည့် ဂူတံခါးပေါ်က ဆန်းကြယ်သော ရုပ်ထွင်းများနှင့် ကျိန်စာများကို လော့ဒ်ကာနာဗွန် ဓာတ်မီးထိုး၍ ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်သည်။ အဆုံးပိုန်စာသားအရောက်မှာ အသံထုတ်လွှတ် ရွတ်ဆိုမိလိုက်သည် အထိပါပေ။

“ထို့အတူ . . . နာကြည်းမှုကင်းပစေ။ သို့နှင့်အမျှ ရေအာဟာရ

ကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော ချစ်ခြင်းတစ်ဖက်မှမျိုး မပြယ်စေသော။”

ဟိုးဝပ်ကာတာနှင့် ဒီဂျစ်အလုပ်သမားများကမူ ဘာအာရုံမှ မရှိဘဲ တံခါးကို တစ်ဖက်သို့ ရွေ့သွားပွင့်ထွက်သွားအောင်သာ ကြိုးမား အားစိုက် ဝါယမထားနေကြသည်။

“ကျုပ်ရော၊ ခင်ဗျားပါ၊ ချမ်းသာကြမယ် အချိန်ရောက်ပြီဗျို့။ တံခါးပွင့်သွားတာနဲ့ ပထမဦးဆုံး ဝင်ရမယ်လို့က ခင်ဗျားပဲ လော့ဒ်ရေ”

တံခါးပွင့်သွားနိုင်ခဲ့သည်တွင် လော့ဒ်ကာနာဖွန်သည် စကားတစ် လုံးမျှ မဆိုနိုင်ဖြစ်၊ လျှပ်စစ်မီးရောင် ကျရောက်နေသော အမှောင်ပျူ ဝူခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းရင်း ဝင်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။ သည်မှာပင် ခြင်တစ် ကောင် ကိုက်လိုက်သည့်အသွင် ပါးပြင်မှ မူးခနဲဖြစ်သွား၏။ အစင်းခြစ် အရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်သည့် အဖြစ်ရယ်။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင်မူ သင်္ချိုင်းလိုထပ်ဝူခန်းထဲရှိ ပြာလဲသော၊ ရွှေရောင်ဝင်းသော အရောင်တွေရယ်သာ အခန်းပြည့် ပြင်နေခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် သလွန်ညောင်စောင်းနှစ်ခု ပြင်ဆင်ထားခြင်းနှင့်အတူ ဘုရင် ‘မမ်မီ’ ရုပ်အလောင်း၏ ကျောက်သားညောင်စောင်း တစ်ဖက်တစ်ချက် မှာ ‘မမ်မီ’ ဆေးစိမ် ကြောင်သေနပ်ကောင်၏ ရှင်နှင့်စဖွယ်အသွင် သဏ္ဍာန်များ . . .။

ခေါင်းတလားအနီးမှာ ရေကြုံလို ကျောက်ဆစ်ရုပ်များ၊ မိကျောင်း ရုပ်များ၊ ကြောင်လိုလို၊ ကျားလိုလို ရုပ်တုများသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ခန့်က ရိုးရာအစဉ်အလာ ဂူသွင်းသည့်ပုံစံ ဟန်ပန်မျိုး။ ဘုရင်၏ ချောမောသည့် မမ်မီရုပ်အလောင်းအနီးမှာ ရွှေနှင့်ထွင်းထုထားသောခွက် ယောက်အိုးငယ်များ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ ကြည့်ပြာရောင်ကွက် အိုးငယ် များ ပတ်ရံထားသည်။

ထို့ထက် ဆန်းပြားအံ့ဩ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်မှာ ဘုရင့်ခေါင်းထဲတွင် အပြည့်အသိပ်ဖြစ်နေသော ရှေးဟောင်း အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ရတနာ သိုက်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အုပ်ပိတ်ထားသည့် ခေါင်းစာလား အဖုံးသည်ပင် ရွှေသားစစ်စစ် ဖြစ်သည်ဆိုက မှားမည်မဟုတ်။

ထို့နောက်...

တံခါးများ နဂိုအတိုင်း ပြန်ပိတ်ပြီး နေ့၏အလင်းရောင်သို့ သူတို့အားလုံး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် 'လော့ဒ်ကာ နာဗွန်' ၏ ပါးပြင်ထက်မှာ ဝက်ခြံကဲ့သို့ အဖုတစ်ဖု ထွက်လာသည်ကို တူးတူးဆန်းဆန်း ခံစားခဲ့ရသည်။ အနာက တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာနေ၍ မုတ်ဆိတ်ကိုမနည်း ဂရုစိုက်ရိတ်ရသည်။ လည်ပင်းတွင် ပါးကျိတ် အလုံးများ ထွက်လာကြပြန်ချေသည်။ ဖျာသလိုလို၊ နွေးသလိုလို ရှိလာရာမှ တစ်ဖန် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဝေဒနာမျိုးကို လော့ဒ်ကာနာဗွန်အပြင်းအထန် ကြုံခဲ့ရပြန်သည်။ ခေါင်းများ မူးနောက်ဝေရီလာလျက် အာခြောက်သော ဖြစ်ရပ်နှင့်အတူ ရေအလွန်အမင်း ငတ်ခဲ့ရချေသည်။

ခရစ်စမတ်နေ့ တစ်နေ့တွင် လော့ဒ်ကာနာဗွန် လှုပ်နှိုးမရသော အမြစ်နှင့်ဆုံရ၍ ကာတာသည် ပိတ်ဆွေဖြစ်သူကို ဆေးရုံသို့ အချိန်ပီပီသည်။ သွေးဆိပ်တက်နေကြောင်း ခွဲစိတ်ဖွေ၍ခဲ့ကြသည်ဆို၏။ ဝေဒနာသည် အဟုန်ပြန်စွာ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားလာနေသည် အမှန်။

၁၉၂၃ ခုနှစ် ဧပြီလ ၆ ရက် လော့ဒ်ကာနာဗွန်၏ နှလုံးခုန်လှုပ်ရှားမှုမှာ လုံးဝရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့သည်။ သေးငယ်စောနှင့် ဖြောနေသည့် အဖြစ်နှင့် သူက...

“ရေ...ရေပေးပါ”

ဟု တောင်းခံခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

သို့သော် . . .

ရေကို တစ်ခွက်ကုန်အောင် မသောက်နိုင်မီ လောကကြီးအား ထာဝရကျောခိုင်း ခွဲခွာမှုပြုသွားသည့် လော့ဒ်ကာနာဗွန်ရယ်လေ။

၁၉၂၉ ခုနှစ်။ လော့ဒ်၏ ညီဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ လော့ဒ်ဟာဗတ် ဆိုသူ မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်သောအမှု ပေါ်ပေါက်လာပြန် သည်။ တစ်ဖန် မိထွေးဖြစ်သူ မဂ္ဂစ်အယ်လီယာအား ထူးဆန်းသော ပိုးတစ်မျိုးကိုက်ခဲ့၍ ကောက်ကာငင်ကာ ဆုံးပါးအနိစ္စရောက်သွားသည့် အဖြစ်အပျက်မျိုး။

အနီး . . .

မိသားစုထဲမှ လူသားသုံးဦး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဆုံးပါးသွားရသည့် အဖြစ်များကား ရှေးရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက နတ်ရွာစံခဲ့သော ဘုရင်ငယ်ကား၏ ကျိန်စာရပ်နှင့် ပတ်သက်နေရော သလားဟု စဉ်းစားစရာ . . .

ဆန်းပြားလာသည်မှာ . . .

ဟိုးဝပ်ကာတာနှင့် ကျောက်တူးအလုပ်သမားများသည် ကနေ့ ထက်တိုင် ဘာမျှမဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကျန်းမာရေး ပကတိကောင်းမွန်နေကြ ဆဲ ရှိနေကြခြင်းတည်း။ သူတို့သည် လော့ဒ်ကာနာဗွန်ကဲ့သို့ ပထမဦးဆုံး ဂူပေါက်ထဲစ၍ မဝင်ခဲ့မီလေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပည်သာ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ . . .

လော့ဒ်ကာနာဗွန် အသက်ပေးလှူသွားခဲ့သော ရတနာသိုက်မှာမူ 'ဟိုးဝပ်ကာတာ'နှင့်အတူ အလုပ်သမားများ မျှဝေခံစားသွားနိုင်ခဲ့သည် မှာ 'ပြောမယ့် ကြံဖူးမှသိ' ဆိုသည့်နယ် ပါဝင်တည်း။ ။

Ref: T.B week ending 14th October, 1961

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း။ မေလ၊ ၁၉၉၅

နောင်တမလွန်မှ အရိပ်

Ghost of the white chief
by Allan Pocock

“ သူဟာ သေခြင်းဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ကာလ တစ်ခုကို စဉ်းစားမိလေတိုင်း သူ့မှာ အတွေးတစ်ခု ပေါ်ပေါ်နေ တယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်ချိန်တစ်ခါဆိုကာ သူ့လိုလူတစ်ယောက် ဇဗျူမှာ ရှိခဲ့တာကို နှောင်းလူတွေ သိစေချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ ဖြစ်ပါ တယ်... ”

မြိုင်မြိုင် စာ

သူ့နာမည် ဂျွန်ရောဘတ်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အာဖရိကတိုင်းရင်း
သားတွေကတော့ လူဖြူအကြီးအကဲ (THE WHITE CHIEF) လို့
ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။

ယောက်ရိုင်းယားပြည်နယ်သား တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ အာဖရိက
ကို ၁၈၂၀ ပြည့်နှစ်ကတည်းက ရောက်လာခဲ့သူပါ။

'ကာပိုကိုလိုနီ' အရေဇာတ်ခြမ်းမှာ ရှေးရှေးတုန်းက တောရိုင်းမြေ
ကြီး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ပျွန်ရောဘတ်ရဲ့ ဘိုဘွားဘီဘင်တွေဟာ တောရိုင်းတွေ
ကို ထွင်းခုတ်၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို ဖမ်းဆီးထုတ်နဲ့ အန္တရာယ်မှန်
သမျှ ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်ထုတ်ခဲ့ကြတဲ့ အာဂသတ္တိရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ
တယ်။

အခုဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ လက်ထက်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်းပိုင်
ရွာစားကြီး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အရှိန်အဝါဟာ အာဖရိကလူမည်းတွေ
အပေါ်မှာ အုပ်အုပ်စီးစီး ရှိနိုင်အောင်လည်း ရွာကြီးတစ်ရွာ ပီပီပြင်ပြင်
ဖြစ်ခဲ့တဲ့အထိ သူ့လက်ထက်ကျမှ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက်ပဲ
ဖြစ်တယ်။

* ပန်းတောက်ထွန်းစာပေ

သူ့နာမည် ပျန်ရောဘတ်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အာဖရိကတိုင်းရင်း
သားတွေကတော့ လူဖြူအကြီးအကဲ (THE WHITE CHIEF) လို့
ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။

ယောက်ရှိုင်းယားပြည်နယ်သား တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ အာဖရိက
ကို ၁၈၂၀ ပြည့်နှစ်ကတည်းက ရောက်လာခဲ့သူပါ။

'ကာပိုကိုလိုနီ' အရေတက်ခြမ်းမှာ ရှေးရှေးတုန်းက တောရိုင်းပြေ
ကြီး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ပျန်ရောဘတ်ရဲ့ ဘိက္ခုနားဘိဘင်တွေဟာ တောရိုင်းတွေ
ကို ထွင်းခုတ်၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို ဖမ်းဆီးထုတ်နဲ့ အန္တရာယ်မှန်
သမျှ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ တိုက်ထုတ်ခဲ့ကြတဲ့ အာဂလတ္တီရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ
တယ်။

အခုပျန်ရောဘတ်ရဲ့ လက်ထက်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်းပိုင်
ရွာစားကြီး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အရိုန်အဝါဟာ အာဖရိကလူမည်းတွေ
အပေါ်မှာ အုပ်အုပ်စီးစီး ရှိနိုင်အောင်လည်း ရွာကြီးတစ်ရွာ ပီပီပြင်ပြင်
ဖြစ်ခဲ့တဲ့အထိ သူ့လက်ထက်ကျမှ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက်ပဲ
ဖြစ်တယ်။

အခု...

သူ့အသက်ဟာ ဖြတ်သန်းလာတဲ့ ဇရာသက်တမ်းနဲ့အတူ အိုမင်းခြင်းဆိုတဲ့ ကာလအပိုင်းအခြားကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ မကြာမီသော ရက်ပိုင်းကာလမှာ သေခြင်းတရားနဲ့ စခန်းသွားဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

သူဟာ သေခြင်းဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကာလတစ်ခုကို စဉ်းစားပိလေတိုင်း သူ့မှာ အတွေးတစ်ခု ပေါ်ပေါ်နေတယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်ချိန်တစ်ခါဆီက သူ့လိုလူတစ်ယောက် ဇမ္ဗူမှာရှိခဲ့တာကို နှောင်းလူတွေသိစေချင်တဲ့ဆန္ဒပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

'ဂျွန်ရောဘတ်' ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့ လူတိုင်းရဲ့ ရင်မှာ သွေးဖြန်းဖြန်းကြွသွားပြီး အားတွေဟန်တွေ ရှိလာသလို ခံစားစေချင်တယ်။ လူဖြူအကြီးအကဲလို 'သင်းတို့' လူမည်းတွေ သမုတ်ထားကြတဲ့ ဒီလူကြီးဟာ အလုပ်ကိုသေသည်အထိ မနားတမ်းလုပ်တတ်တယ်လို့ပေါ့။

လူတိုင်းမှာ ကိုယ်စီ 'ချင်ခြင်း' ရှိကြသလို ဂျွန်ရောဘတ်ကတော့ လူသာသေပစေ နာမည်တော့ တွင်ကျန်ရစ်ရမေမယ်ဆိုတဲ့ ချင်ခြင်းကိုသာ အာသာအပြင်းဆုံး အမက်မောဆုံးပဲ။

သူဟာ မိသားစုနဲ့ နေထိုင်သူဖြစ်တယ်။ တောင်ပူစာကလေးပေါ်မှာ အိမ်ကြီးရခိုင် ဆောက်လုပ်ထားတယ်။ အိမ်ကြီးရှေ့က အရွက်ပြိုင်ပြိုင် အပင်ကြီးအောက်မှာ သစ်ငုတ်တိုတုံးလေးနဲ့ထိုင်ပြီး ဆေးတံနဲ့ ညနေတိုင်း ထိုင်စဉ်းစားနေတတ်တာ အလေ့အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူ့စဉ်းစားတဲ့အထဲမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ကာလက ဘဝအကြောင်းတွေလည်း ပါသလို၊ ရောက်မလာသေးတဲ့ အချိန်အခါတစ်ခုအတွက်လည်း ပါပါနေတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့နာမည်ကမည်းတင်ကျန်သွားရမယ်ကိစ္စ။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

ဒီလိုနဲ့ပေါ့။ သူမိသားစုကို မြို့တက်မယ်အကြောင်း။ တစ်ပတ်လောက် ကြာချင်ကြာမယ်အကြောင်းပြောပြီး ငြုန်းစားကြီးထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုထွက်လာရာမှာ ခရီးထွက်တာနဲ့တောင် မတူဘူး။ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဟောင်းကြီးဆောင်း။ လည်ပင်းကြယ်သီးမတပ်တဲ့ အလုပ်သမားဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီကြီးဝတ်၊ ဘောင်းဘီကလည်းဆင်တူ ခြေမြင့်အညှီရောင်၊ မျှော့တွယ်ခံ လယ်ယာဖိနပ်ကြီးစီးပြီး သူထိုင်နေကျ သစ်ငုတ်တိုတုံးလေးကိုတောင် မချန်ဘဲ တစ်ပါတည်းယူပြီး ထွက်လာခဲ့တာကလား။

သူပုံစံက အစီအစဉ်မရှိဘဲ စိတ်ရူးပေါက်သလို ထထွက်လာတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

ဘာအတွက် မြို့တက်မယ်ဆိုတာကို သူ့ဇနီးကို ပြောမပြဘူး။ သူ့သားကြီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မပြောခဲ့ဘူး။ တစ်ခုခု ထူးဆန်းမှုရှိနေတာတော့ သူတို့တွေးမိလိုက်တယ်။

စကတည်းကလည်း အိမ်ဦးအရှင်သခင်ကို ရိုက်နှီးပျစ်ဝပ်ခဲ့တာဆိုတော့ ဂျွန်ရောဘတ် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား ဘယ်သူမျှ မေးရဲ၊ စူးစမ်းရဲတာမှ မဟုတ်ခဲ့တာဘဲ။

ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ဂျွန်ရောဘတ် ပြန်ရောက်လာတယ်။ သွားတုန်းက အဝတ်အစားပုံစံအတိုင်းပဲ။ ပြန်လာတော့ မောပန်းတဲ့ကြားက ပီတိပြာလာတဲ့မျက်နှာကို မြင်ရခဲ့တယ်။ တစ်ခုခုအောင်ပွဲခံခဲ့သလိုမျိုး။
နောက်တစ်လလောက်လည်း ကြာပါလေရော . . .

ဂျွန်ရောဘတ်ဟာ သူ့တပည့် လက်အောက်ငယ်သားတွေဖြစ်တဲ့ လူမည်းတိုင်းရင်းသားတွေကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောတယ်။

“ဒီညနေဆိုက်မယ် မီးရထားမှာ ငါမြို့က မှာထားတဲ့ လေတ္တာ

ကြီးတစ်လုံး ပါလာလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ နွားလှည်းပြင်ပြီး သွားသယ်ဖို့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြရမယ်”

ညနေရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တိုင်းရင်းသား လူမည်းလေးယောက်နဲ့ နွားလှည်းယာဉ်စီးပြီး ဘူတာရုံထွက်ခဲ့တယ်။ လူအင်အားပါတာတောင် မနည်းမယူရတယ်။ ရွာထဲသယ်လာတော့တစ်ခါ၊ ကျောက်လှေကားကနေ တစ်ဆင့် ဟိုးအမြင့်က သိုလှောင်ခန်းထဲကို ရောက်အောင် လူဆယ်နှစ် ယောက် လုပ်အားနဲ့ မနည်းသယ်ယူရပြန်တယ်။

သူ့မိန်းမကော၊ သားတွေပါ အဘိုးကြီးရဲ့ အပြုအမူကို နာမလည် နိုင်ကြဘူး။ မေးလည်းမပေးဝံ့ကြဘူး။

အဘိုးကြီးဟာ သေတ္တာကြီးသွင်းပြီးတာနဲ့ အထဲက တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာပြန်ဘူး။ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောမှ သိရမယ့်အဖြစ်မျိုး။

အထဲက ထွက်လာပြီးနောက် သိုလှောင်တံခါးကြီးကို သော့ခလောက် ပိတ်ခတ်လိုက်တယ်။

ညရောက်တဲ့အချိန် မုန်ဟိုင်းမီးမုန်အိမ် အလင်းရောင်အောက်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ခိုတဲ့အခါ သူ့မိသားစုကို ပဟောဋီဆန်ဆန်ပြောတယ်။

“မင်းတို့တစ်တွေ ငါသေသွားမှပဲ သိုလှောင်ခန်းထဲက သေတ္တာကြီး ဖွင့်ကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီအတွင်း ရှေ့နေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ငါ့သေတမ်း စာထဲမှာ ဖြည့်စွက်ချက်တွေ ထပ်ဖြည့်ရဦးမယ်”

ဒီသတင်းလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ဘယ်လိုကတယ်လို့ ယောက်ကြားသွားတယ် မသိရဘူး။ ရွာတစ်ရွာလုံး ပျံ့သွားတယ်။

တော့မိန်းမတို့ ဂျွန်ရောဘတ် အနိစ္စပရောက်ခင် မှာစလဲလောက်အလို

နိုင်ငံတကာ ဂန္ထီရန်ခန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ လူမည်းသုံးယောက် လယ်မြေမှာ အခစားဝင်ဖို့ အလုပ်လာတောင်းပါတယ်။ သူတို့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သနားမိတာနဲ့ ခန့်လိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့မှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ပါလာတယ်။ သူတို့ဆိုတာ ဇာဂါလန်(လူမည်းဘာသာ လင်းတာ) ဆိုတဲ့ လူရယ် ဂျင်းစ်ရယ်၊ အိဆာရယ်။

ဂျီဟန်နက်စ်ဘတ်အနားမှာရှိနေတဲ့ ရွှေမိုင်းတွင်းတစ်ခုမှာ နှစ်နှစ်နီးပါး အခစားဝင်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ သုံးယောက်ပဲဖြစ်တယ်။ သားတွေ မယားတွေထားခဲ့ပြီး အဝေးမှာ ငွေရှာထွက်လာတဲ့ သဘောမျိုးပါ။ နှစ်နှစ်လောက်ကြာမှပဲ တော်တော်စုဆောင်းမိတာနဲ့ မိုင်းတွင်းကထွက်ပြီး မိမိတို့ရွာကိပြန်ဖို့ ရထားနဲ့ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့တစ်ခါ ရထားကဆင်းပြီး ရိုးပြတ်တောတွင်းကြီးထဲကနေ သူတို့သုံးယောက်ဖြတ်လာခဲ့တယ်။

ရွှေရောဘတ်တို့ရွာနဲ့ ငါးမိုင်လောက်အကွာက ကွင်းကြီးကနေ အမြတ်မှာပဲ ကံဆိုးမိုးပျောင်ကျဖို့ အကြောင်းပေါ်လာတယ်။ လုံတံကိုယ်စီ ကိုယ်စီ၊ သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုယ်စီနဲ့ အဝတ်စုတ်တွေမှ၊ ရုပ်ဖျက်ပြီးသွားခနဲ ပေါ်လာကြတဲ့ ဓားပြအုပ်စုပဲ ဖြစ်တယ်။ လမ်းကြောင်းမှာ ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်ပြီး သူတို့သုံးယောက် လက်ထဲက ပါသမျှငွေတွေကို တောင်းခံခဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။ လက်နက်အင်အားကလည်းပါ၊ လူ့အင်အားကလည်း သာနေတဲ့အတွက် ဓားပြတွေလက်ထဲ ပါသမျှစွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်။

သူတို့အတွက် အိမ်အပြန် မျက်နှာပန်းမလှတော့ဘူးပေါ့။ အခုလို ငွေတွေခုံးခုံးသွားတာကြောင့်လည်း မိုင်းတွင်းတွေဆီ ပြန်သွားချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ရွှေရောဘတ်ရဲ့ လယ်မြေပေါ်မှာ သောင်တင်ဖို့အကြောင်း ဆိုက်သွားတယ်။

သူတို့ရောက်ပြီးလို့ တစ်လအကြာမှာပဲ လူဖြူအကြီးအကဲ ဂျွန်
ရောဘတ်ဗျာ မလွန်ဆန်နိုင်သော တရားအရ 'အနိစ္စသဘောနဲ့ကိစ္စချော'
ခဲ့ရတယ်။

မိမိတို့ အရှင်သခင် ရှောင်တခင် အနိစ္စရောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ
ဇာဂါလန်တို့ သုံးယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ အရင်ကမရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အကြံ
တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ
ဒီနေရာမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘဲ ငွေမရှိတဲ့အတွက် အောင်အည်း
လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ သဘောပဲဖြစ်တယ်။ မျှော်လင့်နေမယ် သားမယားတွေ
ဆီ ငွေမြန်မြန်ရနိုင်မှပဲ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား။ သူတို့ခေါင်းထဲကို သူတို့အရှင်
သခင်ရဲ့ သို့လျှောင်ခန်းထဲက သေတ္တာကြီးရယ်၊ အဲဒါကို ဖောက်ထွင်းဖို့
အကြံရယ် ပေါ်လာတယ်။

သေတ္တာကြီးထဲမှာ ငွေတွေအပြည့်အသိပ်ပါတယ်လို့ ရွာထဲမှာ
သတင်းထွက်နေတာကို။ မိမိတို့ လိုအပ်သလောက် ကျွဲပြီး ဣန္ဒြေမပျက်
ပြန်ဖုံးထားဖို့ သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ကြတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီး
မိသားစုဟာ ချမ်းသာပြီးသားပဲဖြစ်တယ်။ သေတ္တာထဲက ငွေတွေကို
ထုတ်သုံးဖို့ သတိတောင်ရချင်မှ ရကြမယ်။ အဓိဇာ မစ္စရီယာစိတ်တွေ
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့အတွက် အသင့်လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ အကြောင်းကလည်း မျှော်မှန်း
မထားပါဘဲ အလိုလိုပေါ်လာခဲ့ပြန်တယ်။

ဂျွန်ရောဘတ် နံနက်အနိစ္စရောက်ပြီး နေ့လယ်ဘက်မှာ လယ်
ကွင်းကြီးအပြင် ရွာနီး ချုပ်စပ်နားက သင်္ချိုကို သယ်ဆောင်သွားကြ
တယ်။ ရွာထဲမှာ ဇာဂါလန်တို့ သုံးယောက်က ပွဲပြီး မီးခိုးတိတ်ဖြစ်ခဲ့
ရတယ်။

အသုဘရှင် ကျန်ရစ်သူမိသားစုဟာလည်း ဒီတစ်ညတာကို ရွာထဲမှာပဲ ကျော်လွန်သွားမယ် ကြားလိုက်ရတယ်။

ဇာဂါလန်တို့ဟာ ခေါင်းချင်းရိုက်ထားပြီး ညနေအမှောင်ဆိုင်းချိန် ရောက်ဖို့ကို အသာစောင့်နေလိုက်ကြတယ်။

သူတို့စောင့်ဆိုင်းနေချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျွန် ရောဘတ် သေဆုံးပြီးတာနဲ့ နဂိုကထားခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း အမွေထိန်း ရှေ့နေဟာ စာထဲကဖြည့်စွက်ချက်ကို ဖော်ပြပါတယ်။ သေတ္တာကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြည့်စွက်ချက်သာဖြစ်ပြီး ပါရှိတဲ့ အမွေပစ္စည်းကြောင့် သူမိသားစုမှာ အံ့အားသင့်ခဲ့ရမယ်။ အဲဒါနဲ့ အခုပဲ အိမ်ကိုနောက်တစ် ခေါက်ပြန်ဖို့ အကြောင်းဆိုက်သွားတယ်။ သားကြီးနှစ်ယောက်သာပဲ ရွာသားအချို့နဲ့ အမှောင်မပျတပျ အချိန်မှာ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဇာဂါလန်ဟာ သံတူးရွင်း၊ သံညှပ်ကိရိယာတွေနဲ့ အားထုတ်ပြီး တံခါးပေါ်က သော့ခလောက်ကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပါတယ်။ ဂျင်းမနဲ့ အိမ်နာက မီးတိုင်တွေကိုင်ထားရင်း အနားကနေ စိတ်လှုပ်ရှားသလို စောင့်ခဲ့တယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့လည်း နလုံးခုန်သံတောင် တဒိတ်ဒိတ်ဖြည့် သလို ဖြိုင်တူခံစားနေရတယ်။ တံခါးကျိခနဲဖြည့်ပြီး ဖြူသွားတာကိုပဲ ကျယ်လောင်လှသလိုလို ခံစားမိတယ်။ အထဲမှာ မှောင်ရိပ်သိုင်းခြုံ ထားတယ်။

ဇာဂါလန်ဟာ ... တောရွေးတွေနဲ့ အထဲကို တစ်လှည့် ... လက်ထဲက မီး ရောင်တွေ၊ အရိပ်တွေ လူးလွန်းလှုပ်ရှားနေသလို နံရံထက်မှာ ကကြီး အသွယ်သွယ် ဆင်ဖြူနေခဲ့တယ်။

ဟော . . . သေတ္တာကြီး . . . သေတ္တာကြီး။ မိမိတို့ကံကြမ္မာကို တစ်ဖန်ပြန်ကာ ကြည်သာစေမယ် သေတ္တာကြီးပါကလား။

ဇာဂါလန်ဟာ လောဘအဆိပ်တုံး မျိုချထားတဲ့ ပုံစံနဲ့ အမြန်ပဲ ချဉ်းကပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ထဲက သံတူးရွင်းနဲ့ အပေါ်ကသစ် သားပြားကို ကျွံ့ခနဲ ကျွံ့ခနဲ ကလန်ပြီး ဖွင့်နေတယ်။ မဆွဲကတည်းကတစ် စုံတစ်ယောက် ဖွင့်ထားပြီးသားပုံစံနဲ့ အလွယ်တကူ ဖွင့်ထွက်သွားတယ်။

နောက်တစ်ချပ်ပြီး . . . တစ်ချပ်။

သစ်သားပြားတွေ ကွာသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ အထဲမှာတွေ့လိုက် ရတာကတော့ စက္ကူပတ်ပါကင်ပိတ်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဇာဂါလန်ဟာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ စိတ်တွေကြောင့် ပစ္စည်းပေါ်မှာ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ စက္ကူပါကင်ပိတ်ကြီးကို ကမန်းကတန်း ဆွဲဖယ်မိရက်သား။
ဟင်း . . .

သူတို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့ ဦးနှောက်ကြောတွေ ဆောင့်ထွက်ပြီး ဖွင့်အန်ကုန်သလား အောက်မေ့လိုက်ရတယ်။

ဇာဂါလန်ဟာ ကြောက်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်မိသွားရာက
“သ . . . သ . . . သရဲ . . . သရဲ . . .”

အနောက်က မီးတိုင်ကိုင်ထားတဲ့ ဂျင်းမ်နဲ့ ဒီဆာတို့သည် အလင်း ရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ သေတ္တာထဲက မနုဿသတ္တုအသွင် အလျားကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားရတယ်။

သူတို့ မြင်လိုက်ရတာကတော့ . . .

သူတို့ အရှင်သခင်ကြီး ဝှန်ရောဘတ်က ဆေးတံကြီး ကိုင်

ထားပြီး သစ်လုံးပေါ်ထိုင်နေရာက သူတို့ကို စူးစူးစားစားကြီး ကြည့်နေတဲ့ ပုံစံပဲဖြစ်တယ်။

အလောင်းကို သယ်ထုတ်သွားတုန်းက သူတို့မျက်လုံးနဲ့ ထေချာ တပ်အပ်မြင်လိုက်ပြီးသားပါ။

ထိုင်နေတဲ့ ဂျွန်ရောဘတ်ဟာ သွေးဆုတ်နေသလို အသားတွေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကြီး၊ အဝတ်အစားတွေ၊ ဦးထုပ်တွေကလည်း နင်းဆွတ် ထားသလို အဖြူရောင်တလက်လက်။

အရိပ်ပြလျက် ခြောက်လှန့်ခဲ့ပြီထင်။

“အမယ်လေး... သ... သ... သ... သရဲ”

ဇာဂါလန် အော်ဟစ်ပြီး တံခါးပေါက်ဘက်ကို အလှူအယက်ပြေး ခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကလေး ပြိုင်တူလှုပ်ရှားတယ်။

တံခါးပေါက်က ကျဉ်းတော့ သူတို့သုံးယောက် အဝမှာပိတ်ဆိုပြီး သူ့ထက်ငါ တွန်းထိုးမိတယ်။ အားအသန်ဆုံး ဇာဂါလန်ကပဲ ကျွတ်ထွက် သွားပြီး အရိန်လွန်သွားရာက...

“အား...”

ခြေလှမ်းကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ဟို... အမြင့် ခါးပန်းအဖျားကနေ တစ်ဆင့် လေထဲပျံ့ခဲ့သွားပြီး အောက်ဘက်ကျောက်လှေကား အဆင်းထိ ခေါင်းနဲ့ရိုက်ခတ်မိရာက ချက်ချင်းဝက်ကျိုးသွားခဲ့ရပါတယ်။

ရှင်းမဲ့အိဘာတို့နှစ်ယောက် လှေကားထိပ်အရောက်မှာ အချင်းချင်း ခြေချင်းခွေမိသွားပြီး ဝရန်းသုန်းကားပဲ ကျောက်လှေကားကနေတစ်ဆင့် တစ်လိမ့်ချင်းကျသွားခဲ့တယ်။ ကိုင်စရာတန်ကလည်း မရှိတော့ အရိန် သတ်လို့မရခဲ့ဘူး။ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ထပ်ကျရတယ်။

ဒီအခြင်းအရာအားလုံးကို . . .

ရွာထဲကို ပြန်လာကြတဲ့ ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ကော၊ တိုင်းရင်းသားလူမည်းတွေကော တွေ့လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ မီးအိမ်တွေကိုင်ပြီး ဘယ်သူများဖြစ်မလဲလို့ အနားကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဇာဂါလန်အဖွဲ့ ဖြစ်မှန်းသိသွားခဲ့တယ်။

ဇာဂါလန်ကတော့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားပြီး . . .။ ဂျင်းမဲ့အိမ်ကတော့ အထိနာပေမယ့် ပသေခဲ့ဘူး . . .။ သူတို့ကို သက်သေအဖြစ်ထားပြီး ရဲကိုသွားခေါ်ဖို့ လိုပါတော့တယ်။

ဂျွန်ရောဘတ်ရဲ့ သားကြီးနှစ်ယောက်ဟာ သေတမ်းစာထဲပါတဲ့ ဖြည့်စွက်ချက်ကို ရှေ့နေဖတ်ပြီးတာနဲ့ သေတ္တာထဲကပါတဲ့ အရာဟာ ဘာဖြစ်မှန်းသိခဲ့ရပါပြီ။

တကယ်တော့ . . .

သူရဲကျော်ကြားမှု တစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းထားချင်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေဟာ သူသေမှပဲ သူ့ကိုယ်စား အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းကို သူ့အုတ်ဂူပေါ်မှာ ထားရှိဖို့ သေတမ်းစာထဲမှာ ဖြည့်စွက်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဖေဖေ မြို့ထဲကို ဆင်းသွားခဲ့တာဟာ အိတ်လီအကျော်အမော် ပန်းပုပညာရှင်တစ်ယောက်အဖို့ ဖေဖေအရွယ်အစားနဲ့ တစ်သဝေမတိမ်း တူညီတဲ့ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုလုပ်ပေးဖို့ဆိုတာ အလောင်းမြေကျပြီးမှပဲ သိခဲ့ရပါပြီ။

ကာ့ပ်ကိုလိုနီအရှေ့ဘက် သင်္ချိုင်းမြေအုတ်စုထက်မှာ နောင်အနှစ်တစ်ရာတိုင် ဟည်မြဲနေမယ့် ဖေဖေရဲ့ ကိုယ်ပွားရုပ်တုဟာ အလုပ်သမားတုကြီးရဲ့ ရင်ထဲကိ တိုးဝင်းနေဦးမယ်ဆိုတာကို ယုံ့င်ခဲ့ပါပြီ။

နိုင်ငံတကာ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

၅၁

ဖေဖေရဲ့ ရုပ်တုဟာ ဖေဖေအပေါ် မကောင်းကြံခဲ့တဲ့ ဇာဂါလန်ရဲ့
လိပ်ပြာရော၊ သူ့လူနစ်ယောက်ရဲ့ အသွေးအသားခန္ဓာကိုယ်ကိုရာ ဖဲ့ခြေ
လှယူခဲ့ပြီဆိုတာ နောင်တမွန်ကနေ ဖေဖေသိနိုင်လောက်ပါပြီ။

Ref: WIDE WORLD - 1961, JUNE

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၁

ယုံလောက်သော ထူးဆန်းမှု

*Amiracle is arranged
by Jack Webb*

■ ယင်းအရပ်သည်...ရောဂါတကယ်ရှိသည်ဟု ယူဆရသူကိုသာ ဆုတောင်းရုံနှင့် ပျောက်ကင်းပေးနိုင်ပြီ
ရောဂါမရှိသူတစ်ယောက်က ရှိနေဟန်ဆောင် လျက် ရောက်လာမိက တကယ်ဝေဒနာရှင် ဘဝရောက် အောင် တစ်ပက်မှ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်သော သတ္တိတန်ခိုး ထူးတွေများ ရှိနေသည့်အလား...

ပမာအားဖြင့် ပြောရမူ . . .

သည်အရေးအခင်းမှာ 'ပေါလ်မဲလ်ကာ' နှင့် ကျွန်တော် ငွေနှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ဖြစ်ကြသည့် ပွဲတစ်မျိုးဆိုကာ မှားအံ့မထင်။ ငွေဆို၍ နည်းနည်းပါးပါးမျှသော ပမာဏတော့ မဟုတ်။ ဒေါ်လာသန်းချီနီးပါးဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော အသက် အာမခံကုမ္ပဏီမှ အသက်ပေါင်ကို ယဉ်ကျေးသောနည်းလမ်းဖြင့် လက် တစ်လုံးခြား လှည့်ထုတ်သွားသည့်ပွဲပါပေ။ ပေါလ်မဲလ်ကာ လိမ်လည် ထုတ်ယူမှန်း သိရှိသည်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရယ်သာ။ ဟန် ဆောင်ပရိယာယ် ကောင်းလွန်းသည်။ တရားခွင်ကပင် ငွေထုတ်ယူခွင့် ပြုရန် အမိန့်ချလိုက်သည်အထိပါပင်။ ကျွန်တော့်ဘက်မှ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် အထောက်အထား မပြနိုင်သလို၊ ပတ်သက်သူများကလည်း ကျွန်တော့်အဆိုပြုချက်ကို တစ်ယောက်မျှ လက်သင့်မခံနိုင်သည့်သဖွယ် သိသိကြီးနှင့်ပင် ကုမ္ပဏီမှငွေများ လက်လွတ်အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသည်။

သေကောင်ပေါင်းလဲ သူမဟာဟန်ဖြင့် ငွေများထုတ်ယူသွားပြီး သိပ်မကြာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပါ ကျောခင်းဘဝကနေ ယူသွားခဲ့ပြန် သည်။ ထိုမိန်းမအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိနေသည်။ ပေါလ်မဲလ်ကာအား လူ့စောကမှာ ကြာကြာနေခွင့် မရှိရတော့မည့် 'အချဉ်' အဖြစ် ထင်မှတ်ရာမှ အမဲဖမ်းခဲ့မှန်း ကျွန်တော်နားလည်သည်။ အရက်သမားတွေအကြားမှာ ခိုးခိုးဒန့်ဒန့်လုပ်၍ သီချင်းဆိုနေသော မိန်းမစားမျိုး ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်အမျှ . . .

ကျားသတ္တဝါတစ်ဦးအတွက် တပ်မက်ဖွယ် အရည်အချင်းများကို ထိုမိန်းမကိုယ်ဆီမှာ ပြည့်ဝနေမည်မှာ အထူးတင်ပြုဖို့မလို။ နာမည်မှာ 'ဂေးဖရန်းစ်' ဖြစ်ပါ၏။ ရှည်သွယ်သော ခြေတံပိုင်ရှင်၊ အရပ်ကမြင့်မား သည်။ ဘောဘီဒေါလ်ခေါ် ကလေးအရုပ်မလေး၏ မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ် သည်။ တကယ်ခြောက်ပြစ်ကင်း မျက်နှာမျိုး၊ မျက်ဆန်များက ကြည်ကြည် ပြာပြာလေးနှင့် ဟေမန်ကာလ၊ ဆောင်းအခါသမယ ကောင်းကင်ယံက တိမ်လွှာကင်းစင်သော အရောင်မျိုးပမာ အလားပါ။ ကျားသတ္တဝါအဖို့ ကြိုက်လောက်စရာ၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ရွေးချယ်ပုံဖော်ထားသော မိန်းမမျိုးတွင်မှ ယင်းဂေးဖရန်းစ် မပါဝင်သည်မှာ အမှန်ပင်။

ပေါလ်မဲလ်ကာက လူပါးဖြစ်သည်။ သူရွယ်စူးထားသည့် ယင်း မိန်းမအား တရားရင်ဆိုင်စဉ် ကာလတစ်လျှောက်မှာ လူပုံကြားသို့ပင် အရိပ်မထင်စေခဲ့ပါ။ တရားစီရင်ချက်ချမည့် 'ဂျူရီ' များဘက်မှ သူ့အပေါ် နှိဟသဘော မသက်ရောက်စေချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဆိုရပါမူ . . .

သူကိုယ်တိုင်ကပါ ရှေ့နေများ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန် ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

အလှန်ပြောဆိုနေကြစဉ် တစ်ချိန်လုံး ရုံးခွင်ထဲမှာ ရှိပနေဖြစ်ပါ။ သူ့ကိုယ်
စား သူ့ဘက်မှ တိုက်ပွဲဝင်မည့်ရှေ့နေများ၊ ဆရာဝန်များကသာ ဆိုသွား။
ပြောသွားကြသည်။ ပြီးတော့လောက်မှ တရားခွင်ရှေ့တော်မှောက်သို့
လူနာထမ်းစင်ထက်မှာ ပက်လက်ကြီးနှင့် ထမ်းစင်မသမားများနှင့်အတူ
ရောက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ထိခိုက်စေရပြင်ပြနေပုံကို သက်သေ
လာပြသည့်သဘော။

သည်အချိန်လောက်မှာ . . .

သူ့ရှေ့နေက သည်နယ်ကြေးကြော်နေပေလိမ့်မည်။

“ရုံးခွင်ထဲမှာ ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ဂျူရီလူကြီးမင်းများနှင့်တကွ
ဂုဏ်သရေရှိ လူထုညွှန်ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ။ အခု ကျွန်တော် ရှေ့နေ
အဖြစ် အကျိုးတော်ဆောင်နေရတဲ့ တရားလိုပေါလ်မဲလ်ကာရဲ့ ဆိုးရွား
တဲ့ အခြေအနေကို အားလုံးမြင်နေကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တကယ်တော့
အခုလို ထိထိခိုက်ခိုက် မရှိစဉ်တုန်းက ပေါလ်မဲလ်ကာရဲ့ ခြေထောက်
နှစ်ဖက်စလုံးဟာ အကောင်းပကတိအတိုင်းပါပဲ။ သာမန်လူကောင်း
တွေလိုပဲ ခြေကိုပဲ အားကိုးပြီး သွားသွားလာလာ လုပ်နိုင်တဲ့ သည်အခွင့်
အရေးကြီးဟာ ဆိတ်သုဉ်းဆုံးရှုံးသွားရပြီးရယ်ကောခင်ဗျာ။ အခုလို
ကျောခင်းထားနေရတဲ့ တောင်ကိုတောင် မကြွလှမ်းနိုင်တော့မယ် မထင်
ဘူး။ နောင်များမှာ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတောင် မကြွလှမ်းနိုင်တော့မယ်
ဘဝပေးအခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ။ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ သေရတာနဲ့
မထူးတော့ပါဘူး။ လျော်ကြေးငွေ အပုံကြီးရဦးတော့ ဘယ်လိုမှ အစားထိုး
မရနိုင်တော့ဘဲ နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုကြီးရယ်ပါပဲ”

သည်နယ် . . .

တင်ပြချက်မျိုးဖြင့် ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ဂျူရီ
ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

အဖွဲ့၏ သည်းအိမ်နလုံးကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခြင်း ပြုပေလိမ့်မည်။
 အားလုံးစိတ်ထိခိုက်လောက်စရာ ပြောင်မြောက်သည့် စကားလုံးများကို
 ချည်း အသုံးပြုပေလိမ့်မည်။ လူနာထမ်းစင်ထက် ပက်လက်ကလေးရှိ
 နေသည့် ပေါလ်မဲလီကာ စိတ်ထဲက ရယ်ချင်ပျက်ကျိ ရှိချင်ရှိနေမည်။
 အကောင်းဆုံး အကယ်ဒမီရှောက် အမှုအရာဆင်ယူပြီး လှုပ်တောင်မှ
 မလှုပ်ရှားနိုင်သည့်ဟန်ပန်ကို ကျွန်တော် အသည်းယားနေသည်။ ဂျူရီ
 လူကြီးများ ကရုဏာသက်သွားပြီး ကောင်းသည့်ဘက်မှ စီရင်ချက်ချမှ
 သာပဲ ကုမ္ပဏီမှလျော်ငွေကို အပုံကြီး သိမ်းပိုက်ခွင့်ရတော့မည်ကို။
 တကယ်တော့...

သည်နယ် အခြေအနေဆိုး ဖြစ်ပေါ်သွားအောင် သူ့ကိုယ်သူဖန်တီး
 ခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူက အရောင်းအဝယ်သမားပီပီ ပလက်ဖောင်း
 ပေါ်မှဖြတ်သန်းခဲ့ရင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးတော့မည်အလုပ်၊ ဘရိတ်
 ပေါက်သွားသော ထရပ်ကားတစ်စီး ကွန်ကရစ်အပေါ် ဘီးချော်လိမ့်ကျပြီး
 ရောက်လာရာမှ သူ့ကိုဝင်တိုက်သွားခဲ့သည်။ သူ့အလန်တကြား အုတ်နံရံ
 ကို ခုန်ရှောင်ပြေးကပ်ခဲ့သည့်တိုင် ခုတ်ခုတ်ဝင်ကျသွားသည့် အဖြစ်ရယ်
 ပါပင်။

တန်သုံးဆယ် ကားကြီးတစ်စင်း၏ တိုက်ခိုက်ချင်က ပြင်းထန်
 လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ မကန့်ကွက်နိုင်မည်မလွဲ။ သူကလည်း သည်အခွင့်
 အလမ်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် ဆုတ်ကိုင်သွားခဲ့ပါ၏။ သို့စေကာမူ ကျွန်တော်
 တို့ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ သည်လိုချောက်ချားအောင်
 လုပ်ပြန်နှင့် လွယ်လွယ်လက်ခံတတ်သည် မဟုတ်။ ထိခိုက်မှုက အတွင်း
 ထိ နက်ရှိုင်းနေစေဦး။ တကယ် အသက်ပျောက်လောက်ဖွယ် ရှိမရှိ
 သေချာအောင် စေ့ငြိမ်းပုံပင် ယုံကြည်နိုင်လောက်မှ ငွေထုတ်ပေးရရှိပါ။

ပေးရသည့်ငွေကလည်း နည်းနည်းနော့နော့ ဖဟုတ်တတ်၍ ပိုက်စိပ်တိုက်
ပြီး နိုင်လုံသည်အထိ စစ်ဆေးထောက်လှမ်းရသည်ချည်းပင်။

ယခု . . .

ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ သရုပ်သကန်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များသာ
မကတော့ဘဲ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အကြောဆိုင်းတော့မည့် သဘော
သဏ္ဍာန်ပါ ဖန်တီးထားသည်က မခံရနိုင်ဆုံး။

ဆရာဝန်ဆိုသည်ကလည်း စာအုပ်ထဲမှ သင်ကြားဖတ်နားထား
သည့်အတိုင်းသာ လူနာပြောသမျှနှင့်ညှိပြီး ရောဂါအဖြေရှာ ကြံသည့်
သဘောရှိသည်။ အဘယ်မျှ တော်လွန်တတ်မြောက် ကုစားနိုင်သည်ဆိုစေ
လူတစ်ယောက်၏ရင်ထဲမှ တကယ်ခံစားမှု အတိုင်းအတာကိုတော့
ဘယ်မှာခန့်မှန်းနိုင်မည်နည်း။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင်လည်း အာရုံကြော
အပိုင်းကဏ္ဍ ထိခိုက်မှုရှိမရှိတွင်သာ ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်မလွဲ။

‘ပေါလ်မဲလ်ကာ’ သကောင်းသားကတော့ ‘အိုက်တင်’ အတော်
ပိုင်နိုင်လွန်းလေစွ။ သူ့အနေဖြင့် ဈေးရောင်းသမားလုပ်မည့်အစား ဟောလီ
ဝုဒ်ရုပ်ရှင်နယ်မြေတွင် သွားလုပ်ကာမှ ဆုတွေအချိတ်ခံရဦးမည်။
အကောင်းဆုံးသော သရုပ်ဆောင်ကောင်းမှုကြောင့် ရိုက်သမျှဇာတ်ကား
ထဲမှာ အကယ်ဒမီ ‘အော်စကာ’ ဆုချည်း ၁၂ ကွမ်းလောက်အချိတ်ခံရ
လောက်သည်။

ကြည့်လေ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်မရလောက်အောင်
အကြောဆိုင်းနေပြီဆိုပြီး ဆေးရုံဆောင်မှာတစ်ပတ်ခန့် သည်အတိုင်း
တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် နေပြသွားခဲ့သည်။ သည်အကြောင်းကိုလည်း
ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနှင့် လျှို့ဝှက်အချိတ်အဆက်ရှိခဲ့သော
သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး၏ သတင်းဆက်နွယ်မှုကြောင့် သိနေရသည်။

သူနာပြုဆရာမက အခါမလပ် ဆိုသလို အကဲဖမ်းတိုင်းလည်း ပေါလဲမဲလဲ
ကာက အကင်းပါး၏။ အကြောဆိုင်သည်သဖွယ်သာ သရုပ်ဆောင်ပြ
သွားခဲ့သည်ချည်း။ ကိုင်း... လူတစ်ယောက်မျှ မရှိချိန် လျှို့ဝှက်ကင်မရာ
တပ်၍ အလစ်ခိုးရိုက်ထားဦး တီဗီဖန်သားမှတစ်ဆင့် ချောင်းကြည့်နေဦး
ပေါလဲမဲလဲကာ၏ လည်ပင်းကြောကော၊ ခြေထောက်ပါ ဖြတ်တစ်ကိုက်
စာပင် လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မမြင်ရတာပင် ကြည့်တော့။

သို့သော်...

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာမူ သူ့ကို လိမ်လည်သူအဖြစ်နှင့်သာ စိတ်
ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှာ ဟာကွက်တစ်ကွက် တလေရှိ
သည်ကိုပင် မမြင်ရပါတဲလျက် ကျွန်တော်စိတ်မှာ ဘာကြောင့် စိတ်စနိုး
စနောင့် ရှိနေသည်ကို မိမိဘာသာ မဝေခွဲနိုင်။ ငွေများတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်
ခံစားရတော့မည်ဆိုသော ဖျော်လင့်ချက်ကြောင့် ထမ်းစင်ပေါ်က သူ့အဖြစ်ကို
ပင် ဖျော်ရွှင်နေကြောင်း ထွင်းဖောက်မြင်မိသလိုရှိသည်။ မျက်နှာမှာတော့
ကြည့်နူးရိပ် တစ်စွန်းတစ်စပျပ်မထင်။ နှုတ်ခမ်းလွှာများပေါ်မှာလည်း
အပြုံးမပေါ်။ သည်မျှ ဟန်ဆောင်ပြောင်မြောက်လှသည်တကား။

ကျွန်တော်၏ ပေါလဲမဲလဲကာအပေါ် သင်္ကာယနဂိုမှုနှင့် စပ်လျဉ်း
၍ ဒေါက်တာလာကတ်စတာကို ရင်ဖွင့်မိသောအခါ...

“ခက်တယ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ရဲ့အားနည်းချက်၊ လစ်
ဟာချက်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့သားပဲ။ ယခုသူ့ဘက်က
နိုင်လုံနေတာဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

ဒေါက်တာအနေဖြင့် ပေါလဲမဲလဲကာတစ်ယောက် တစ်သက်လုံး
သည်ပုံစံဖြင့် နေသွားမသွားကို ရုံးခွင်မှာ ဘယ်ပြုနိုင်တာကိုဘဲ အလျော့
ဆေးရမည့်သဖွယ် ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ပေါလ်မဲလ်ကာအား လူနာတစ်ယောက်အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ လူသားတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနှင့် ထောက်လှမ်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ် သူ့အနေအထားအရ ငွေပုံပြီ ရယူချင်လောက်အောင် နွမ်းပါးနေနိုင်သည်။ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ ခေတ် ဆွေးဆွေးကားနှင့် ဘဏ်ထဲအပ်နံ့ငွေပရို၊ အကြွေးပတ်လည်ပိုင်းနေသော ရှေးရောင်းသမားဘဝကနေတစ်ဆင့် နေ့ချင်းငွေပုံကြီးပေါ် ရောက်တော့ မည့် သူ့အခြေအနေတွင် သတိလက်လွတ်ရှိလာနိုင်သည်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်စောင့်ဖမ်းပြီး တရားရုံးတွင် တင်ပြသွားနိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။

ပေါလ်မဲလ်ကာသည် သည်နယ်အခြေအနေ မရောက်မီက အိုအေစစ် ညကလပ်သို့ အခြေအနေပေးတိုင်း စည်းစိမ်သွားခံစားတတ် ကြောင်း သတင်းရသည်။ ထိုစဉ်ကပင် နိုက်ကလပ်ဖယ် ဂေးဖရန်းစ်နှင့် ရင်းနှီးမှုရထားသည်ကော။

သည်လို မိန်းမအမျိုးအစားသည် ပေါလ်မဲလ်ကာတွင် ချမ်းသာ လာတော့မည့် သတင်းရရှိက အဘယ်မှာငြိမ်နေလိမ့်မည်နည်း။ မည်သို့ဆိုစေ။

ပေါလ်မဲလ်ကာသည် ထမ်းစင်ပေါ်က ပက်လက်ဘဝနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအပေါ် အနိုင်ယူပြသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်လာ ပေါင်း တစ်သိန်းရှစ်သောင်းတိတိကို လျော်ကြေးငွေအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခွင့် ရသွားဖြစ်သည်။

“အဲဒါ သက်သက်မဲ့ ဓားပြ အတိုက်ခံလိုက်ရတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီ၏ သူငွေရှေ့မှောက်မှာ ရေရွတ်ပိလိုက် သည့် ကျွန်တော်စကားလုံးများ။ သူငွေက . . .

“တို့များဘက်ကမှ မတတ်နိုင်တော့တာပဲဟာ။ ကဲ . . . ဆိုစမ်း ပါဦး . . . ရိကျန်၊ မင်းမှာ ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိနေသေးလဲ”

“ဒီလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အကွက်ရိုက်သွားတဲ့ ပေါလ်မဲလ်ကာရဲ့ နောက်ကနေ တစ်ချိန်လုံး ခြေရာကောက်ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ငွေကြေးချမ်းသာလာတဲ့ လူမမာတစ်ယောက်ရဲ့ တက်ကြွပုံဟာ ဘယ် အခြေအနေအထိ ထူးခြားချက်ပြလာမှာလဲ ဆိုတာကိုပါ”

သည်လိုနှင့်ပင် . . .

ပေါလ်မဲလ်ကာ အလျော်ရသွားပြီး သိပ်မကြာ။ အိုအေစစ်မှ ညကလပ်မယ် ‘ဂေးဖရန်းစ်’ အလုပ်ထွက်သွားသည့်သတင်း ကြားလိုက်ရ သည်။ အကြောင်းကတော့ ပေါလ်မဲလ်ကာအား ပြုစုရမည့် သူနာပြုတစ် ယောက်အဖြစ် တာဝန်ယူဖို့ အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ငွေနှံရလိုက် သည်ကြောင့်သာ ပြေးကပ်ခဲ့သည့်သဘောမျိုး။ ပေါလ်မဲလ်ကာက သတိ တရားအပေါ် အစဉ်အပြတ်လပ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖိစိရိုရို သရုပ်ဆောင် ထားတုန်း အပြင်အပမှ ဘယ်လိုစစ်ဆေးမှုကိုမျှမမှု။ သူ့အသည်းစွဲ ဂေးဖရန်းစ်ကိုသာ အနီးကပ်ပြုစုခွင့်ပေးထားသည်။ လစ်ကွက်ဟာကွက် တစ်ရပ်ရပ်ကြောင့် ငွေတွေပြန်သိမ်းပိုက်သွားမှာကို စိုးရိမ်စိတ်ရှိထားဟန်။

ကျွန်တော်တစ်ခေါက်တော့ သူ့နေအိမ်အသစ်ဆီ အကဲခတ်ဖို့ ရောက်သွားသည်။ ဂေးက ခုတင်ပေါ်မှာ သူ့အား ‘အစ်ကိုပိတ်ဆွေ’ ရောက် နေသည်ဟု သတင်းပေးသွားသည်။ ဝင်လာသူ ကျွန်တော့်အား ခေါင်းအုံး ပေါ်မှပင် မျက်လုံးဝင်ကြည့်ပြီး . . .

“အဲဒါ ချီပိတ်ဆွေ မဟုတ်ပါဘူး။”

တစ်ကက်တည်း . . .

“ဆိုစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်လာတဲ့ကိစ္စက”

“ခင်ဗျားငွေတွေကို ဘယ်လိုများ သုံးစွဲနေသလဲလို့ သိချင်တဲ့ သဘောသက်သက်ဆိုပါတော့။ စာရေးဆရာ ရစ်ပ်လီသာစင် ခင်ဗျားကို တွေ့ခွားရင် သူ့ရဲ့ ‘ယုံရင်ယုံ၊ မယုံရင်နေ’ စာအုပ်မှာ အိပ်ရာပေါ်မှ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတဲ့ လူမမာမိန်းမ ချောချောရလိုက်တဲ့ ထူးဆန်း ဖွယ်အကြောင်းကို ရေးချင်ရေးမှာမလွဲဘူး။”

“ဪ... ခင်ဗျားက အနံ့ခံခွေးတစ်ကောင်ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ လူပဲကို။ ကျွန်တော်ရထိုက်တဲ့ ငွေတွေကို မတရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ရတယ် လို့ ယူဆထားတဲ့သဘောနဲ့ပေါ့ ဟုတ်...။”

“ဟာ... သိပ်မှန်တဲ့ စကားပဲ”

“ငွေတွေ ကျုပ်လက်ထဲရောက်သွားတဲ့နောက် ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုနည်းလမ်းသုံးပြီး ပြန်ရအောင် ကြံနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“သူနာပြု အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဂေးဖရန်းစ်ဆိုတာ တကယ် တော့ အကြောဆိုင်းချင်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ လူမမာရဲ့ မယားတစ် ယောက်ပါလို့ ရှာခွင်မှာ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ ပြတိုက်ရင်ကော ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါလောက် ထောက်ပြရုံနဲ့တော့ မခိုင်လုံသေးပါဘူး။”

“ဒါထက်မကတဲ့ အထောက်အထားတွေရအောင် ခင်ဗျားနောက် ကနေ အရိပ်လို လိုက်ချောင်းဦးပယ် ပေါင်း၊ မိန်းမချောချောရထားတဲ့ ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ငြိမ်ငြိမ်နေ နိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော့နောက်ပါးမှ ဂေးဖရန်းစ်၏ ငြုစုမောင်းမဲသံ ခပ်တိုးတိုး

ကြားလိုက်ရသလို ရှိသည်။

ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဆက်ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဒီမယ် မဲလ်ကော။ ဒီလို ဟန်ဆောင်ထားရတဲ့ ဘဝဒုက္ခနဲ့ခံစားချက် မပြည့်စုံတဲ့ကြားထဲမှာ ခင်ဗျားကြာကြာ မကျင့်လည်ပါဘူး။ ဥစ္စာလို အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးအောက်မှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အမြဲတမ်း အောင်းနေဖို့ဆိုတာလည်း ဘွယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာပါ။ အထူးသဖြင့် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းနေတဲ့ အလှပိုင်ရှင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မယားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘဲ အတူနေ သွားဖို့ဆိုတာ ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ပြင်ပကမ္ဘာက လျှပ်စစ်အလင်း ရောင်တွေအောက်မှာ ငွေနဲ့အလဲအလှယ်လုပ်ပြီး ဖျော်ပါးနိုင်တဲ့အရာတွေ အများကြီး။ ခင်ဗျားခပ်ကြာကြာ အဆက်ဖြတ်ထားနိုင်ပါ့မလား။ ခင်ဗျား ဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဟန်ဆောင်ရပ်ပုံလွှာ အစွပ်အောက်က ခေါင် ခေါင်မြည် ကျန်းမာနေတဲ့လူ။ ငွေအပုံကြီး ပိုက်ထားတဲ့လူ။ ဖျော်လို့ပါးလို့ ကျန်းမာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သောကအကျဉ်းသမာဓာဝနဲ့ အသက် ထက်ဆုံး ဘယ်နေသွားနိုင်ပါ့မလဲလေ။ ခင်ဗျားရဲ့ အလှပုရားလေးက ကော ခင်ဗျားရဲ့ ပံ့ပိုးပေးပေးတဲ့အထိ ဘယ်ကာလအထိ ခန္တီပေါရမီနဲ့ အောင်အည်းနေနိုင်ပါ့မလား မဲလ်ကော”

ကျွန်တော်တစ်လုံးချင်းဖြင့် ရည်ရည်ကြာကြာ လွှတ်ထုတ်လိုက် သော စကားလုံးများက အစိုက်တည့်တည့်ကိုမှ ထိမှန်သွားဟန်ရှိသည်။

ပေါလ်မဲလ်ကော၏ မျက်လုံးအစုံတွင် တောက်လောင်မှုများ မြင် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် ခဏတစ်ဖြုတ်အတွင်းမှာပင် အပြုံးကို လှစ်ပြခဲ့သည်။ အပြုံးက ခပ်ဖျော့ဖျော့ရယ်သာ။ စဉ်းလဲယုတ်ညံ့ မှုပါသော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်ဟုသာ ကျွန်တော်နားလည်မိသည်လေ။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

သူက ကျွန်တော်နှင့် အသက်အပေါင်ထားစဉ်ကတည်းက သိလာ
သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နာမည်ကို တိုက်ရိုက်ရှေ့တော်ရာက . . .

“ရိုဂျန်၊ ကျုပ် ဘယ်သူ့ရေမှ အသိမပေးဖူးခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်း
ကို ခင်ဗျားကိုဖွင့်ပြောပြပါမယ်။ အဲဒါကတော့ ကျုပ်ကော၊ ဂေးဖရန်းစ်
ကော ဒီအရပ်မှာ ကြာကြာမနေတော့ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ခင်ဗျား အခုနက
ရှေ့တော်ပြခဲ့တဲ့ လျှပ်စစ်အလင်းရောင်တွေ ရနိုင်လောက်မယ်။ တစ်နေရာ၊
တစ်ကမ္ဘာကို ပျော်ဖို့ရွှင်ဖို့အတွက် မကြာခင် ထွက်ခွာသွားကြတော့မှာ
ပါ”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို... ခင်ဗျားတို့ ဒီအရပ်ကနေ ထွက်သွားကြ
မယ်။ ခင်ဗျား အခုလို ပုံစံနဲ့ပဲ ထွက်သွားမှာလား”

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး...” သူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...
“ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ ကျုပ်အတွက် ကျန်းမာလာဖို့အကြောင်း ရ
ကောင်းရလာမယ်လို့ ပျော်လင့်မိတာပါပဲ”

xxxxxx

မည်သို့ဆိုစေ။

ပေါလ်မဲလ်ကာ ခေါင်းထဲမှာ ခန့်မှန်းရခက်သည့် အကြံများရှိနေ
ပြီးသား ဖြစ်ပုံရသည်။ ငွေလက်ထဲရောက်လာသည်နှင့် မိန်းမကောက်
ကာငင်ကာ ယူလိုက်သော်လည်း သူ့နာပြုဆရာမ ခေါ်ထားသယောင်
ဖန်တီးခဲ့သည်မှာ ပေါ်ပေါက်လာမည့်ဘေးကို တင်ကြိုစည်းတား ထား
လိုက်သည်သဘော။ ကျွန်တော်ဘက်မှ ဖော်ကောင်လုပ်၍ တရားခွင်မှာ
တင်ပြခဲ့ပြီး နိုင်ကျည်လုံလောက်သော တိုက်ကွက်ဖြစ်နိုင်လာမည်မထင်။

နောက်ထပ် လင်ကွက်ဟာကွက်တစ်ခုကိုသာ အချိန်ယူစောင့်

ကြည့်ရတော့မည့် သဘောဖြစ်နေသည်။ ထူးဆန်းသော အကြောင်း တစ်ရပ်ရပ် ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာအံ့ဟု မျှော်လင့်ရတော့မည်သာ။

ကျွန်တော်သည် ပေါလ်မဲလ်ကာနှင့် မျက်ခြေမပြတ်နိုင်သော အစီအစဉ်များဖြင့် အချိန်မလပ် စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေခဲ့သည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်းပင် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအခါ ရွှေပြောင်း ကြတော့မည့် ပေါလ်မဲလ်ကာတို့ ဇနီးမောင်နှံအား အသင့်ဖြစ်အနေအထား ဖြင့် တွေ့လာခဲ့ရသည်။ ကြီးမားသော သေတ္တာနှစ်ခု အဝတ်ထည့်သည့် ဆွဲအိတ်များက တစ်ခါဝင်ခန့်ရှိသည်။ အထဲမှာ ဘယ်လောက်အဖိုးတန် ငွေတွေ ပါဝင်မည်မသိ။ အပြည့်အမောက်ပါဝင်။

ဂေးဖရန်းစ်ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကပင် တန်ဖိုးမနည်းလှ။ အားလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ကုမ္ပဏီမှ တစ်ပတ်ရှိက်ယူထားသည့် ငွေများဖြင့်သာ ဝယ်ယူထားခဲ့ပုံမျိုး။

အထူးစပါယ်ရှယ် လူနာတင်ကတ်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။ လူနှစ် ယောက်က ပေါလ်မဲလ်ကာကို တစ်ဆောင်ဖို့ အရန်သင့်စောင့်နေသည့် သဖွယ်ရှိသည်။

သကောင်သားကတော့ မွေ့ရာအိအိကြီးပေါ်မှာ လဲလျောင်းသည့် အနေအထား။

ကျွန်တော်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် နှုတ်ခမ်းကော၊ မျက်လုံး များပါ ပြုံးလက်သွားကြသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ခွဲခွာရမည့်နေ့မို့လား မသိ။ အပြုံးက ချိုရည်လှသည်။

“ကျုပ်ခရီးထွက်တော့မှာမို့ နှုတ်ဆက်ရအောင် လာတာလား ရီဂျန်”

“ခင်ဗျာသတင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြားလိုက်ရလို့ပါ”

“ဘာလဲ ကျုပ်ကို ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ရယ်လို့ ခင်ဗျားထင်မထားခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီမှာ ရိုဂျန် ကျုပ်ဆိုတဲ့လူ ဟာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဝတ်ပြုဖို့ ချာချိုကို မှန်မှန်မရောက်ခဲ့တာကလွဲလို့ ဘာသာရေးကို ရင်ထဲအသည်းထဲက လေးလေးမြတ်မြတ် ကိုးကွယ်ယုံ ကြည်ခဲ့သူပါ”

“ခင်ဗျားရောဂါကို ထူးဆန်းတဲ့ကုသနည်းနဲ့ သွားကုမယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ရိုဂျန်။ ကျုပ်ကိုးကွယ်မှုကို ယုံကြည်ခဲ့သူဆိုတော့ ဌာပနာတော်တွေနဲ့ ပြည့်ပွားနေတဲ့ ‘ကမဖီရို’ သန်ရှင်သင်္ချိုင်းဂူကို သွားဖို့ ရည်စူးမိတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ရောဂါကုစားဖို့ တန်ခိုးအင်အားတွေ ကိန်းဝပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ် ရိုဂျန်”

ပေါလ်မဲလ်ကာ ပယောဂကုထုံးနည်းမျိုးဖြင့် ဆေးကုသဖို့ ခရီး ထွက်တော့မည့်အကြောင်း ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးလည်း သတင်းရခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ပယောဂ ထူးဆန်းနည်းအကြောင်း ရုံးတွင် ပြန်လည်တင်ပြခွင့်မရှိ ခြားလည်း ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ ခရီးစဉ်နောက်တွင် ခြေရာခံ၍ လစ်ကွက်ဟာ ကွက် စောင့်ဖမ်းယူခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် ‘ဘော့စ်’ က တာဝန်ပေးထားသည်။

သို့စေကာမူ . . .

ကျွန်တော်၏ အလုပ်ရှင် စေစားမှုကြောင့်ရယ်သာ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်၌လည်း ‘သူတို့’ အရိပ်အခြေကို တောက်လျှောက်လိုက် ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ သူတို့လင်မယား လိုက်ပါသွား

ကြမည့် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါသွားနိုင်ဖို့ စီစဉ်ထား
ခဲ့သည်အမှန်း။

သည့်အတွက်...

ပေါလဲမဲလဲကာဘက်ကလည်း ကျွန်တော်အပေါ် ငြိုငြင်ခဲ့မည်
မထင်ပါ။ ထို့ပြင် ရောဂါကုထွက်မည့် နောက်ဆုံးခရီးအထိ အနီးမှာရှိ
နေသည်ကပင် သူ့အတွက် မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက် တိုးလာသလို
ရှိနေ၍ ပိုလို့ပင် ကျေနပ်နှစ်သိပ်သွားခဲ့ပုံ။

စင်စစ်...

'ကမဖီရီ' သန့်ရှင်းသန့်ရှင်းဂူသည် ကမ္ဘာသိထင်ရှားလှသော
ဌာနေအရပ်တစ်ခုကား မဟုတ်ပါလေ။ ပေါလဲမဲလဲကာနယ် ဟန်
ဆောင်ပရိယာယ်နှင့် သရုပ်ဆောင်ထားရသော လူမမာအဖို့ကလည်း
ကျော်ကြားသည့်အရပ်ထိ သွားရောက်ပြီး ပုသိပ် မလိုအပ်ပါ။
ဆေးကုသ၍ ကောင်းမွန်လာသည်ဟု အကြောင်းပြန်သက်သက်ဖြင့် ခရီး
ထွက်ခြင်းမျိုး။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်အဆုံးတွင် ထိုသန့်ရှင်းဂူသို့ ရောက်ဖို့နောက်
ထပ်ပိုင်ပေါင်းရာ၌ သွားရမည်ကိန်းမျိုး။

လေယာဉ်ကွင်းနှင့် ကူးချည်သန်းချည်ရှိနေသော အငှားလူနာတင်
ယာဉ်တစ်စင်းက ပေါလဲမဲလဲကာတို့ ဇနီးမောင်နှံ လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီး
မကြာမီ လေဆိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ လူနာထမ်းစင်ဖြင့် ကားပေါ်သို့တင်
သည်။ မရွှေ့ချော့ဂေးဖရန်းစ်ကလည်း ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကားထဲမှာပင်
ဝင်ထိုင်သည်။

ကျွန်တော်ကမူ ထိုလူနာတင်ယာဉ် နောက်ပါးမှ မျက်ခြည်ခံဖို့

အနီးမှ အငှားယာဉ်တစ်စင်းကို ငှားလိုက်သည်။

မြို့ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကြာသပတေးတောနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း လောက်မှာ ရောက်သွားဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကြားဖူးသော အရပ်များ လို ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လှသော ဒေသမျိုးမဟုတ်။ ဟိုတယ်လေးတစ်ခုတည်းမှာတော့ လူနာရှင် ဒဏ်ရာအကျိုးအပဲ့၊ အချို့ အယွင်းများဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်မှာအမှန်။ အယောက် ၅၀ မှ ၁၀၀ အတွင်းဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

'ဂေးဖရန်းစ်' ကပါ သူ့ခင်ပွန်းနှင့်အတူ ဟန်ဆောင်အမှုအရာ ကောင်းလှသည်။ ဟိုတယ်သို့မဝင်မီ သင်္ချိုင်းမြေပေါ်မှာ အရပ်တစ်ရပ်လို ရပ်နေသည်။ ကြည့်စမ်း... အဝတ်အစားကိုပင် ညှိုးငယ်သည့်အရောင် ဖြစ်သော အနက်ရောင်သို့ လဲလှယ်ပြောင်းဝတ်ထားသည်။ ပေါလ်မဲလ် ကာ၏ ညွှန်ကြားချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်။ အဝတ်အစားများကတော့ ကိုယ်ပေါ်မှ အစိတ်အပိုင်းများကို အရှိအရှိအတိုင်း ပေါ်လွင်စေသလို ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် ရှိနေသည်။ လမ်းလျှောက်လိုက်သည်နှင့်ပင် ယောက်ျား သားများ ပျော်လင့်စောင့်စားနေသည့် အသွဲ့အငင်၊ အလှုပ်အယမ်းများကို အသက်ရှူမေ့မာတ် မြင်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်မှပင်...

သူ့ခင်ပွန်း ငှားထားခဲ့သော ဟိုတယ်အပေါ်ထပ် အခန်းဆီသို့ လှေကားပေါ်မှ တက်ရောက်သွားသည်။ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့တော့မှ ကျွန်တော်မြို့တွင်း လှည့်လည်နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အဖြစ်က ပေါလ် မဲလ်ကာတို့၏ မျက်လှည့်ပြဿနာကို ရှုစားနေသော အူတူတူ ခွကုကု လူတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေသည်။

မြို့လို့သာဆိုနေသည်။ ကာမဖိရိုသည် ရွာတစ်ရွာထက်ပင် မကြီး
 မားချေ။ အဆောက်အအုံ အဟောင်းတွေသာများသည်။ အသစ်က
 ပဟိုတယ်အချို့လောက်သာရှိသည်။ ဆင်းရဲမှုသဘောကို ထင်ဟပ်နေ
 သလိုလို။ တကယ်တော့ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုကို အပိုပြု၍ တည်ထား
 သော မြို့ကလေးတစ်ခုရယ်ပျူသာ။ တောင်ခါးပန်းတစ်ခုဆိုမှာ သင်္ချိုင်းနှင့်
 အဆက်အစပ်ရှိသော ချာချီဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မြင်နေရသည်။
 သိပ်ခမ်းခမ်းနားနား။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့် အင်္ဂါတေပွမ်းမဲထားသည့်
 ပုံစံမဟုတ်။ နီးစပ်ရာအုတ်ကျောင်းများဖြင့် ဂူထွင်းလျက် တည်ရှိ
 ဆောက်လုပ်ထားပုံမျိုးပင်။

ကျွန်တော်က တောင်တက်လမ်းကြောင်းမှတစ်ဆင့် အပေါ်သို့
 ရှေးရှုလာခဲ့ဖြစ်သည်။ ထမ်းစပ်ဖြင့် လူနာများ၊ တွန်းလှည်းဖြင့်လူနာများ၊
 ချိုင်းထောက်လူနာများ၊ ဟိုနီးနားတစ်ဝိုက်၊ ဤနီးနားတစ်ဝိုက်ဖြင့် ဝေဒနာ
 ကုစားဖို့ ငံလင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အနိစ္စရုံ
 မြင်ကွင်းတွေရယ်သာပင်။ အားလုံးမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရိပ် တစိုးတစ်
 ပျူပင် မထင်ဟပ်။ ပေါလ်မဲလ်ကာတစ်ယောက်သာ ဟန်ဆောင်လူနာ
 ရယ်ပါ။

တွေးမိလေလေ၊ ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ 'နပ်ပစ်' ခံရမှုကို ဒေါသ
 ထွက်လာလေလေ ကျွန်တော်ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကုမ္ပဏီပေါ်
 ညာလှိုင်း၍ငွေထုတ်ခဲ့ပြီး အားရရုံသာမက ယခုတစ်ဖန် ဆေးကုစားရန်
 ရောက်လာသူများအကြားတွင် သူ့ကိုယ်သူ လူမဟာအသွင်ဖြင့် ဝင်ရောက်
 လေဦးမည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ဟန်တားနိုင်ပါမှ။

တဖြည်းဖြည်း လောကတစ်ဝန်းလုံး မှောင်စပြုလာသည်နှင့်
 ဖယောင်းတိုင်မီးများ အလျှိုအလျှို လင်းလက်လာကြသည်။ ချာချီပေါက်ဝ

နား လှေကားထစ်ထိပ်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ရုံနှင့် ဆေးသေးသွယ်သွယ် အသားမှောင်မှောင် လူသားတစ်ဦး။ သူက လူ့နာတွေကို ဆုတောင်းပစ္စန္ဓတန်ခိုးနည်းဖြင့် ကုသပေးမည့် 'ဘရာသာ' ဖြစ်ချေသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို လူကောင်းပကတိ အသွင်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည့် တစ်ခဏ အံ့ဩဟန်ပြသည်။

“ကျွန်တော် ဆေးကုခံရအောင် လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဘရာသာ။ ဒီနေရာကလေးရဲ့ သတင်းကြားခဲ့မိတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားလို့လာ လေ့လာတာ ပါခင်ဗျာ။ ဒီက စနစ်လေးကို သိပါရစေလား။”

“သားတော်ဆိုလိုတာက လူမမာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကုစားမှုကို လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုရောက်အောင် လာကြတဲ့ ဝေဒနာရှင်တိုင်းဟာ သူတို့မျှော်လင့်ထားတဲ့ ကုသမှုနဲ့ ကုသရင် ပျောက်နိုင်တယ်ဆိုတယ်။ တကယ်တော့ ဆုတောင်းမှုပြုတာလား။ အဲဒီလို ဆုတောင်းတော့ကော ဒဏ်ရာတွေ စင်သွားရောလား။”

“ဒါကတော့ လက်တွေ့ စောင်ကြည့်သွားပေါ့ကွယ်။ ဒီနေရာ ရောက်ရင်တော့ အမျိုးမျိုးသော နည်းလမ်းအဖုံဖုံနဲ့ ဘုရားဝတ်ပြုကြရတာ အမှန်ပဲ။ အချို့က ထူးထူးခြားခြား ဆုတောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ကြသေးထယ် သားတော်။ ဒီနေရာဆိုတာ အံ့ဩမှုတွေ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ မြင်မြတ်တဲ့ဝေဠိပထဝီ တစ်ခုပဲမဟုတ်လား။ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးထားတဲ့နေရာ တစ်ခုရယ်လို့ ပြောလည်းရတယ်။”

“ဆုတောင်းပြည့်နိုင်တဲ့ သဘောမျိုးလား။”

“ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ ဒီနေရာရောက်မှရယ်သာ မဟုတ်ဘူး။”

သားတော်။ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့တမ်းတခြင်းဟာ ညစ်နွမ်းနေတဲ့ဝိညာဉ်ကို စင်ကြယ်စေပါတယ်။ ဝိညာဉ်ငြိမ်းချမ်းမှုရမှ ရောဂါဘယဆိုတာ ပျောက်လွင့်နိုင်မှာ ရယ်ပါ။”

“ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကျတော့ကော”

“ဆယ်ရေး ကိုးရေးလောက်ကို ပျော်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ဆုတောင်းတိုင်းရနိုင်တယ်လို့ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ကိုးကွယ်မှုရဲ့ ယုံကြည်မှုအတိုင်းအတာလောက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်မှု ပေးခဲ့တာရယ်ပါ။”

“ဒါပေမယ့် ဒီမှာကျတော့ ဆုတောင်းရုံနဲ့ ဒဏ်ရာတွေတောင် စင်သွားရအောင် စေစားနိုင်တဲ့ အစွမ်းအင်အားတွေရှိတယ်ဆို ဘရာသာရဲ့”

“အများအားဖြင့်တော့ မှန်ပါတယ်”

ကျွန်တော် အတန်ကြာအောင်ပင် လူနာများ၏ ကုစားမှုသဘာဝကို ချာချီကျောင်းတွင်ဝင်၍ ထိုင်လေ့လာနေမိခဲ့သည်။ ဖယောင်းတိုင်များ စီတန်းတွန်းထားသည့်ရှေ့ဝယ် ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် ဆုတောင်းမှုပြုနေကြသော ဒုက္ခိတဝေဒနာရှင်များ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရင်မချီစရာမြင်တွေ့နေရသည်။ တချို့တလေမှာ ချက်ချင်းပျောက်သွားသည့် ဟန်ပန်အမှုအရာများ ထင်ဟပ်ခဲ့သည်အမှန်။

မနက်ဖြန်ဆို။

ပေါလ်မဲလ်ကာ ရောက်လာပေလိမ့်မည်။ သူက ဟန်ဆောင်သမားဆိုတော့ ဘယ်သို့သော ထူးခြားမှုသဘောဆောင်ခဲ့မည်ဟု စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မည်ပင်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှထွက်လာပြီး မြို့တွင်းစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝိုင်တစ်ပုလင်း ထိုင်ဖြိုနေလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်သို့ လဲလျောင်းမိသောအခါ အိပ်မပျော်နိုင်သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ဆိုးရွားလှသော အတွေးလွန်မှုများဖြင့် အနှိပ်အစက်ခံနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သူတစ်ပါးအမြင်အမြတ်ထားသော နယ်မြေတစ်ခုတွင် အပြစ်ကြီးကျူးလွန်ရန် ရောက်လာမိသည့်အလား နောင်တစ်တ်ခံစားရသည်။

ကား တကယ်အတိုက်ခံရသည်မှလွဲ၍ ဆေးရုံပေါ်မှာလည်း တကယ်ထိခိုက်မှုထက် ပိုသရုပ်ဆောင်ပြု ဟော...ရုံးခွင်ထဲက တရားစီရင်မည့်သူများ ရှေ့မှောက်မှာလည်း အမှန်ပင် အကြောဆိုင်သလိုလို ဟန်လုပ်နှင့် ယခုတစ်ဖန် ဆေးကုသမည့် နယ်ပယ်အတွင်းသို့ လိမ်လည်ရန်ရောက်လာသည့် ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ လုပ်ရပ်များအပေါ် ခါးခါးသီးသီးခံစားမိသည်။

သူသည် တကယ်ပင် သူတို့၏ ထွက်ခွာအမွန်အရပ် တစ်ခုအပေါ် ဆက်လက်ဟန်ဆောင်နိုင်ပါမည်လား။

ဘာပဲပြောပြော။

ဟန်ပဲဆောင်ဆောင်၊ တကယ်ပဲ ပြန်လည်ကောင်းလာ၊ ကောင်းလာ သူ့ခြေဖဝါးတွေ ရပ်နိုင်လာခဲ့သည်နှင့် ကျွန်တော့်ဘက်က မညှာ

မတာ တိုက်ခိုက်ရတော့မည်ပင်။ သူ့ဇနီး 'ဂေးဖရန်းစ်ကိုပါ ကုမ္ပဏီငွေတွေ လိမ်လည်မှုဖြင့် တရားစွဲ ဤငွေများ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့ လုပ်ဆောင် ရတော့မည်ပင်။

ကျွန်တော်သည် ဟိုဟိုဒီဒီ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်စဉ်းစားနေ ရင်းနှင့်ပင် နံနက်နပ်ချက်တီးလောက်မှာ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

နံနက် ငါးနာရီလောက်မှာ ဖျတ်ခနဲနိုးသည်။ နားတွင် တိုးဝင်လာ သော ဆူဆူညံညံအသံရပ်တွေကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်မှန်းသိလိုက်သည်။ အသံတွေ ဘာကြောင့်ကြားလာရမှန်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ဖြစ် သည်။ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးဝတ်ရုံတော်များ စျာန်ကျောင်းသို့ စီစီ တန်းတန်း ရောက်နေပုံကို ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ လူနာများကလည်း အမျိုးမျိုးသော ပုံစံအတွေ့တွေဖြင့် လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အသံတွေဆူညံနေကြသည်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းအဝတ်အစားကောက်စွပ်ခဲ့ပြီး ထိုလူသိုက် ရှိရာသို့ အပြန်သွားရောက်ခဲ့သည်။

ဟော . . .

သကောင့်သား ပေါလ်မဲလ်ကာ၏ လူနာထမ်းစင်ကိုပါ လူအုပ် အကြားမှာ မြင်လိုက်ရသည်ကောလား။ သူတို့ကို ထိုအရပ်နေ လူအချို့က ဝိုင်းဝန်းလျက် ထမ်းစင်ဖြင့် ကူမပေးနေကြသည်။ သူတားရမ်းထားခဲ့သော ကူလီများဖြစ်မည်ပင်။ ဂေးဖရန်းစ်ဆိုသည့် ဇနီးချောကလေးကတော့ အပါးမှာ အခစားဝင်နေစမြဲ တစ်ကိုယ်လုံး ညှိုးချွဲနေသော အဝတ်အစား နက်မှောင်မှောင်ဖြင့် မျက်နှာကို ကွယ်ကာထားလျက်သား။

ပေါလ်မဲလ်ကာ ကျွန်တော့်အား တွေ့မြင်လိုက်သည့် တဒဂ် . .

“ဥတ်ဒ်ဟေ့နင်း ရိုဂျန်း၊ ခင်ဗျားကတော့ ချာချိထဲ ဝတ်ပြုဖို့ပဲလားဗျ။ ခင်ဗျားမှာ ဒါလောက်ထိ ဘုရားအရာကို ကိုင်းရှိုင်းတတ်မယ်မှန်း ကျွန်တော်ထင်မိခဲ့ပါဗျား”

“ဟာ . . . ဘယ်နယ်ပြောပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျား လောက်တော့ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတတ်တာပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျားက ဘာတွေဆုတောင်းမယ် ရည်ရွယ်တာလဲ”

“မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ လေ့လာရုံသဘောပါ”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုတလေ တွေ့ရမယ်လို့ ခင်ဗျား မျှော်လင့်ပြီး ရောက်လာခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့”

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ နောက်ပါးမှတစ်ဆင့် လှေကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ စိတန်းတက်လာခဲ့ကြသည်။ ပေါလ်မဲလ်ကာ ထမ်းစင်ကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားရင်း သူ့အနီးမှ ဇနီးချောလေးကို တတွတ် တွတ်ဖြင့် တီးတိုးပြောနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် နှစ်ယောက် စလုံးကို စိစဉ်ကညက် ပြုလုပ်ချင်မိသည်။

သို့သော် . . .

စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ပေါလ်မဲလ်ကာတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ အနီးကပ် စောင့် လေ့လာဖို့ စိတ်မိန့်ပေးလိုက်ရသည်။

xxxx

တောင်ကုန်းပေါ် တက်ရောက်လာသည်မှာ နာရီဝက်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်သွားမိစဉ်တွင် ချာချိအတွင်း ပြည့်သွားပြီး အပြင်အဝအထိ လူများလှုံ့ထွက်နေကြသည်။ အထဲမှာ ခေါင်းလောင်းသံများ အမွှေးနံ့သာများ၏ ကြိုင်လှောင်မှုများက လေအဖီ

နေခဲ့သည်။

“မနက်အစောကြီးအတွင်းပဲ ဆေးကုတဲ့အလုပ် စတော့မှာလား။”

ကျွန်တော်မေးခွန်းကို ထမ်းစင်မှ ပေါလ်မဲလ်ကာက . . .

“ဒါပေါ့ဗျ။ ဘယ်သူတွေကကော အချိန်ဖြုန်းဖို့အတွက် ဒီနေရာ ရောက်နေကြမှာလဲ။ ပြန်ပြန်ပျောက်ရင် ပြန်ပြန်ပြန်ကြရုံပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကုနေရင်းနဲ့ အလျဉ်းမပျောက်လို့ကတော့ တစ်ပတ်ဆိုလည်းနေရနေရ တစ်လဆိုလည်းနေရနေရ ရှိလိုက်ကြရုံပဲလေ။ ရောဂါပျောက်ပြီး နဂို အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လို့ကတော့ ကျုပ်နဲ့ဂေးအတွက် ပျော်စရာကမ္ဘာကြီးပေါ့ ရှိဂျန်”

“အင်း . . . ခင်ဗျားကလည်း ဒီယုန်မြင်လို့ဒီအကွက်ရိုက်ပြီး ခုလို ခက်ခဲလှတဲ့နေရာတစ်ခုကို တမင်ရှာဖွေပြီး ရောက်လာတာ မဟုတ်လား။”

“ကျုပ်အမှန်တိုင်း ဝန်ခံပါတယ်။ ဟုတ်တယ် ရှိဂျန်။ ခင်ဗျား ထင်တာ တစ်ခုမှ မမှားခဲ့ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် တရားဥပဒေအပေါ် လက်တစ်လုံးခြား ခင်ဗျားလုပ်တာ တွေကို ဝန်ခံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

သူခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသေးသည်။ တဲ့တိုးကြီး ဝန်ခံခိုင်းတော့ လည်း အသက်ရှူကျပ်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်မပြောနိုင်တော့ဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက်မှပင် သူ့ဆီမှအသံ ထွက်ဖြစ်သည်။

“အမှန်ပါပဲ ရှိဂျန်။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တရားခံထဲမှာ ဖွင့်မပြောရဲခဲ့ ပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုတော့ ပြောချက်ပေးပါတယ်။ ကျုပ်ဟန်ဆောင်ပြီး တော့ အကြောဆွိုင်းချင်ယောင် ဆောင်ထားခဲ့ရတာပါ။”

“ခင်ဗျား လုပ်ရပ်တွေက လူလိမ်လှကောက်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်ပါ

လာ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်းကို ခိုးယူလိုက်တာနဲ့ကော ဘာထူးသေးလဲ”

သူက နှုတ်ခမ်းကို ငွတ်အတင်း အပြုံးဖန်တီးခဲ့ပြီး . . .

“ကဲပါ . . . ရိုက်ရယ်။ ဒါတွေကို ဒီနေရာမှာ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ရိုက်ရယ်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း အများကြီး ရှိနေခဲ့တာ။ ကျုပ်ရ လိုက်တဲ့ လျော်ကြေးလေးကြောင့် သဲတစ်ပွန်လောက် လျော့သွားတာကို များ ရေကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်မှာ တကယ်လေဖြတ် ခံစားရသူလို ဘယ်လောက်ကြီးစားခဲ့ရသလဲ မှတ်တယ်။ အကြောအခြင် တွေ ညောင်းတောင်သွားခဲ့ရသလို ညဘက်လူခြေ တိတ်ဆိတ်ချိန်လောက် ကျမှပဲ အမှုပြီးဆုံးသွားတဲ့အထိ လေဖြတ်မတတ် တကယ်ခံစားပြီး ရင်းနှီး ယူခဲ့ရတာမျိုးရယ်ပေါ့”

“ဂေးဖရန်းစ်ကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့တော့မှပဲ ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ သေနေရာကပြန်လှုပ်ရှားဖို့ အထောက်အပံ့ဖြစ်သွားရတယ် ဆိုပါတော့။ ဟုတ် လား။”

“ဂေးက ကျုပ်အတွက် တကယ် မေခလာနတ်သမီးလေး တစ်ပါး ပေါ့။ ကျုပ်မှာ လမ်းလျှောက်ဖို့တောင် ထုံကျဉ်းပြီး မေ့မတတ်ဖြစ်သွားတာ ကို ဂေးကလက်တွဲပြီး ကျင့်ပေးခဲ့တယ်လေ။ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ဖို့ ဆံပင်ဖြိုးဖို့ တောင် အားပြတ်နေခဲ့တာကအစ ဂေးပဲ အကူအညီပေးခဲ့ရတယ် ဆိုပါ တော့ ရိုက်ရယ်။ အခု ကျုပ်ထမ်းစင်ကနေပြီး လျှောက်ပြစ်မဆိုရင် လျှောက် ပြလိုရနေပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဟောဒီ ထူးဆန်းနယ်မြေထဲ ဘာလို့ မကြွခဲ အပင်ပန်းခံ လာနေရသလဲလို့”

ပေါလ်မဲလ်ကာ မချီတရိ ပြုံးလာခဲ့သည်။

သည်တစ်ခဏစဉ်မှာပင် . . .

အထဲမှ ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုလိုက်သံများ အပြိုင်ထွက်လာကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်အတူ ဒုက္ခသည်များ၏ အသံများ။

“ခင်ဗျားဖြေဖို့ ခက်နေရင်လည်း ထားလိုက်ပါတော့ ပေါလ်မဲလ်ကာ။ ကဲ..ကဲ..ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော်သိနေပြီပဲလေ။ ထမ်းစင်ပေါ်မှာ ဆက်ပြီးလှဲမနေရစ်ပါနဲ့။ ချာချီထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ။ ဝင်လေ့လာကြည့်လိုက်ရအောင်”

အနီးမှ သူ့ဦးချောအား တစ်ချက်ပင် ကြည့်ပြီးမှပင် . . .

“အိုကေ။ ကောင်းသားပဲ။ အခုတလောပုံကို မြင်ရရင် ကျုပ်အပေါ် ခင်ဗျား အံ့အားသင့်ဦးမလား ရိဂျန်”

ဘာအံ့အားသင့်စရာ လိုမလဲဗျာ။ ခင်ဗျားက ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူဟာပဲဟာ”

သို့သော် . . .

သို့သော် . . .

ပေါလ်မဲလ်ကာတစ်ယောက် ထမ်းစင်ဆီမှ ရွှေရွှေပွင့် မထနိုင်ပါလေတော့။

“ကျုပ် . . . ကျုပ်ထလို့ မရတော့ဘူး။ ဘုရားသခင် . . . ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

xxxxx

ယင်းအရပ်သည် . . .

ရောဂါတကယ်ရှိသည်ဟု ယူဆရသူကိုသာ ဆုတောင်းရုံနှင့် ပျောက်ကင်းပေးနိုင်ပြီး . . .

ရောဂါမရှိသူတစ်ယောက်က ရှိနေဟန်ဆောင်လျက် ရောက်လာ ပါက တကယ်ဝေဒနာရှင် ဘဝရောက်အောင် တစ်ဖက်မှ ဆောင်ကြဉ်း ပေးနိုင်သော သတ္တိတန်ခိုးထူးတွေများ ရှိနေသည့်အလား ဟူ၍ပင်။ ။

မူခင်းစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၉၇

ပရလောက
တကယ်ရှိသလား

Do you believe in GHOSTS
by PHILP PAUN

“ ကျွန်မ ပသေသေးပါဘူး။ ကျွန်မကို ကယ်ကြပါရှင်။ ကျွန်မပွန်းပြီး တကယ်သေရပါတော့မယ် ထိုအသံသည် ဟရိုယိုဘော့ကဏ္ဍနတ်မှ တကယ်ကို ရောက်ရှိဖူးစရာကောင်းအောင် ဖွဲ့ဆိုလာပါ၏။ တကယ် ခံစားချက်အတိုင်း။ တကယ်ထိတ်လန့်မှုအတိုင်း... ”

ရှေးလူကြီးသူမတွေ ဆိုခဲ့ဖူးသည်မှာ တကယ်အဖြစ်အပျက်သည် စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်သည်ဆိုသောစကား။ ယခုဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်အကြောင်းအရာအချို့သည် ဖြစ်နိုင်၏။ မဖြစ်နိုင်၏ဟူ၍ ပိမိဘက်မှ အတွေးတည်ဆောက်ယူကြည့်ဖို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ သရဲတစ္ဆေဇာတ်လမ်းတွေ ဖတ်လိုသာ ဖတ်နေကြပါ။ ယုံလှတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။”

သည်သို့နယ် ပြောကြသည်။ သည်လိုလူမျိုးတွေအဖို့ အောက်ဖော် ပြပါ ပရလောကအကြောင်း ရှာဖွေစမ်းသပ်သူများ၏ တွေ့ရှိချက်များမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းရှိနိုင်ပါသည်။

အံ့ဩစရာသေဆုံးခြင်း

၁၉၃၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၄ ရက် ဒီတလီနိုင်ငံ ကာပီနိုမြို့၌ အသက် ၃၈ နှစ်အရွယ်ရှိ မစ္စစ်ရိုဇာပီနီချယ်လီဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာအောင် ခံစားနေရသော နှလုံးရောဂါဝေဒနာဖြင့်

သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လာသည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် မိသားစုရှေ့မှောက်၌ ပင် ကာမီရီနီသင်္ချိုင်းအုတ်ဂူတွင် ဂူသွင်းမြှုပ်နှံခြင်းပြုသည်။

ထိုမှ နောင် ၁၁ နှစ်အကြာ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်အရောက် ကာမီရီနီ တက္ကသိုလ်မှ ခမ္မာဗေဒပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါက်တာစတော့ ပိုလိုနီက နှစ်ပညာဥပရလောက စမ်းသပ်ပွဲလေးတစ်ခုကို 'မာရီယို ဘော့ကာ' ဆိုသူအား စေစားအားထုတ်ကြည့်လာပါ၏။ ဖြစ်ချင်လာ တော့ လွန်လေပြီးသည့် ဆယ့်တစ်နှစ်ကာလဆီက နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသော ရိုစာမီနီချယ်လီ၏ နှစ်ပိပ်ပြာက မာရီယိုဘော့ကာ ၏ ခန္ဓာထဲ ဝင်ပူးလာတော့သည်။ ထပ်မံအံ့ဩရာ ကောင်းလာသည် ကတော့ ကြားလာရသည့် စကားအကြောင်းအရာများပင်။

“ကျွန်မ မသေသေးပါဘူး။ ကျွန်မကို ကယ်ကြပါရှင်။ ကျွန်မမွန်း ပြီး တကယ်သေရပါတော့မယ်” ထိုအသံသည် မာရီယိုဘော့ကာ၏ နှုတ်မှ တကယ်ကို ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် ထွက်လာပါ၏။ တကယ် ခံစားချက်အတိုင်း တကယ်ထိတ်လန့်မှု အတိုင်း။

သူ့ပညာ တကယ်ထက်မထက် လက်တွေ့မြင်လိုချင်သော ပါမောက္ခဒေါက်တာစတော့ပိုလိုနီသည် ရိုစာမီနီချယ်လီ၏ အုတ်ဂူထဲတွင် ထူးခြားမှုများပြမပြု သိလိုလာသည်နှင့် ပဆုတ်မဆိုင်းပင် ကာမီရီနီ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူသီသို့ အပြေးအလွှား လွှားရောက်သည်။ ထိုသင်္ချိုင်းက တကယ်ပင်ရှိနေသည်။ သို့ဖြင့် ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစုများထံသို့သွား သက်ဆိုင်ရာကိုခွင့်တောင်း ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့ တွင် အများပြည်သူနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာများ၊ သတင်းထောက်များ၊ ဆရာဝန် ဆရာမများ၊ သက်ဆိုင်ရာ ဥပဒေဝန်ထမ်းများ ရှေ့မှောက်မှာပင် မစွပ်

ရိုစာမီနီချယ်လီ၏ သင်္ချိုင်းအတ်ဂူအား ဖြိုဖျက်ဖော်ထုတ်ကြည့်နှင့် လုပ်ကြသည် ဆိုပါတော့။

အတ်ဂူထဲက ခေါင်းတလားသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကာလ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အကောင်အမျိုးပျိုးတို့၏ ဖျက်ဆီးမှုဖြင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့နှင့်မခြား မစွပ်ရိုစာမီနီချယ်လီ၏ အလောင်းသည်ပင် အရိုးစုနှင့် ဂေါက်ဂတ်ရှိနေသည်။ သို့သော် ထူးခြား၍ ကြောက်စရာအတိရှိနေခြင်းကတော့မူ ဦးခေါင်းကို အတင်းထောင်ထားသည့် ပုံစံနှင့်အတူ ဘယ်ဘက်ဆီသို့ ဂေါက်ကျိုးလိမ်နေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ကြီးပါပင်တည်း။ ထို့ပြင်(၁)သွားများဖြင့် ကိုက်ထားပုံရသည့် ဘယ်ဘက်လက်မှ လက်ချောင်းများကပါ ပါးစပ်ထဲ ဝင်ရောက်နေလျက် လည်ချောင်းအိမ်ထဲ၌ လက်ချောင်းကျိုးများပါ တွေ့နေရသည်။ (၂)လက်ချောင်းများက ဆုပ်ထားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးရယ်။ ထိတ်လန့်တကြား ခံစားလာမိရာမှ တစ်ဆင့် လက်ကိုဆုပ်မိဆုပ်ရာ ဆုပ်လိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်သာ။ ပြီးတော့တစ်ခါ ဒူးခေါင်းများကို ထောင်ထားသည်။ ကွေးထားသည့် ပုံစံ၊ ကြည့်ရသည်မှာ ထိုအမျိုးသမီးသည် 'ခေါင်း' ထဲက အတင်းရုန်းထွက်မည့် သဏ္ဍာန်ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်။

ထိုအခင်းဖြစ်ရပ်ကို ဆေးပညာအဖွဲ့က 'သေသူ ရိုစာမီနီချယ်လီသည် တကယ်မသေဘဲ Coma သဘောမျိုးဖြင့် အိမ်စက်လွှင့်မြောနေရာမှ သင်္ချိုင်းမြေထဲ အရှင်လတ်လတ်ပင် မြှုပ်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း' သဘောတူ လက်ခံဖြစ်ကြသည်။

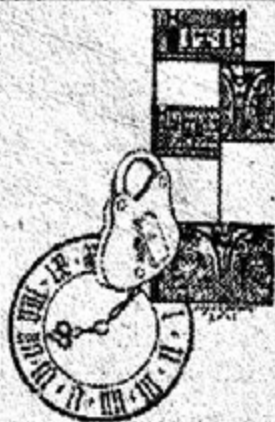
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . .

ပါမောက္ခကြီး ဒေါက်တာစတော့ပိုလိုနီ၏ နာမ်ညာဉ် ပရလောက

စမ်းသပ်ချက်၏ ထူးခြားမှုတွေရှိချက်တစ်ခုဟူ၍သာ ကောက်ချက်ချရပါတော့မည်။ ထိုစမ်းသပ်မှုတွင် မျက်မြင်သက်သေများက မပါဝင်သော် အတင်းပြီးဖြန်း၍ လုပ်ကြံပြောသည်ဟုသာ မှတ်ယူနိုင်စရာ ရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။

သည်လို အဖြစ်မျိုးနည်းတူ လေကြောင်း ကပ္ပတိန်တစ်ဦး၏ သေဆုံးမှုတွင်ပါ ပရိသတ်တို့ဆိုင်ရာ နာမ်လောက၏ ဆက်သွယ်မှုဖြင့် ဖော်ထုတ်လာနိုင်သည့် သာကေတစ်ခု ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုကပ္ပတိန်လေမာဏ်ပျက်ကျ၍ သေဆုံးပြီး နောင်သုံးလအကြာမှာ ခရေစေ့တွင်းကျ ဖော်ထုတ်လာနိုင်သော နာမ်ပိညာဉ်လောက၏ အကြောင်းတစ်ခုပါပင်။

မနုစာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၂

စုန်းမ

*Superstition jailed for with craft
by Carote Compe*

။ အဲဒီတုန်းက မောင်ရီဆိုင်းနေပြီ။ မီးပိုဆောင်
အပြင်ဘက်က စင်္ကြံကနေ လျှောက်လာနေတုန်း အနောက်
ဘက်ကနေ တစ်ခုခုပြတ်ကျသွားသံ ကြားလိုက်ရတယ်။
ကျွန်မလန့်ဗျပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့တွေ အထွတ်
အမြတ် ထားနေကြတဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။
ကျွန်မ မှန်အကွဲအစတွေ၊ ကောက်သိမ်းနေတုန်းမှ...။

ကျွန်မဟာ စကော့အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မဘဝကို ပီခင်လောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ကော။ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်သွားဖို့ မျှော်တွေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် . . .

'မာကို' ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်းလာပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရဲ့ မျှော်တွေးထားသမျှဟာ ပျက်ပြားခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို 'စုန်းမ' တစ်ယောက်ရယ်လို့ပါ ယိုးစွပ်ခံရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ . . .။

xxxxx

"မာကို" ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်မဘဝမှာ မတွေ့ခဲ့ရရင် အကောင်းသား ပါလားကွယ်။

ကျွန်မဟာ စကော့တလန်ပြိုမှာ နေထိုင်စဉ်ကာလအတွင်းမှာပဲ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ 'မာကို' ကို ဆုံစည်းခဲ့ရပါတယ်။ သူက အီတာလျံ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခင်နဲ့ နှစ်နှစ်အကြာမှာ သူဟာ စစ်တာဝန်နဲ့ အီတလီကိုပြန်ဖို့အကြောင်း ပေါ်လာခဲ့ရတယ်။ သူ... မပြန်ခင်အတွင်း စေ့စပ်လက်စွပ် တစ်ကွင်း ကျွန်မကို စွပ်ပေးသွားခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ စစ်တာဝန်နဲ့ ရှမ်းကို ရောက်တဲ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မဆီကို အဆက်အသွယ်လုပ်လာရင်း အီတလီ နိုင်ငံကို အရောက်လာခဲ့ဖို့ ချိန်ဆိုသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မဟာ ထုပ်ဝိုးပြင်ဆင်ပြီး အီတလီနိုင်ငံဆီ ထွက် ဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့ရှင်။

'ရှမ်း' လေယာဉ်ကွင်းဆီ ဆိုက်ရောက်သွားတော့ အပူရန်နယ် မြေဆီ ခြေချမိသလို ခံစားမိပါတယ်။ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ ချင်းနင်းဝင် ရောက်ရသလိုမျိုးပါ။ 'မာကို' တစ်ယောက် လာမှကြိုပါ့မလားရယ်လို့ တထင်လေးလေး ဖြစ်မိတာအမှန်ပဲ။

ကျွန်မ ဟင်ခနဲ... ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မဆီ တည့်တည့်ကြီး ထမ်းကြည့်နေတဲ့သူကိုတောင် ရုတ်တရက် သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ သစ်လွင်တောက်ပလွန်းလှတဲ့ ယူနိုဖောင်း အညှို့ရောင်ကြီးနဲ့ပါပဲကလား ကွယ်။ ငှက်နှုတ်သီးချွန်ချွန်ဦးထုပ်က အခဲညားသား၊ ငွေရောင်နိပ် ကြယ်သီးတွေက အရောင်တလက်လက် ထွက်နေတယ်။ လက်မှာနင်းဆီ ပန်းစည်းကြီး ကိုင်လို့ပါလားလေ။ အင်း... သူ့ကို အခုလို ဝတ်စုံပြည့် ခဲခဲညားညား ဆုံရလိမ့်မယ်လို့မှ ထင်မှထင်မထားဘဲ။

ကျွန်မရင်ခုန်သံတွေ ရင်ဘတ်ကို တိုးဆောင်ကုန်တော့တယ်။ ကျွန်မ ယူကန်မှာ အပြုံးတစ်ခုခုတော့ ပြိုပျက်သွားမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မ

သူပုခုံးကို လှုပ်ပုတ်သွားဖြစ်တည်ပေါ့ရှင်း။

“ကာရိုးရက်”

သူက နင်းဆီကိုင်ထားတဲ့လက်နဲ့ပဲ ကျွန်မကို ပွေဖက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတစ်ခဏမှာ လက်ခုပ်သံတွေ ပြုန်းခနဲထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်မောလိုက်ကြသံတွေ၊ ကျွန်မလန့်ဖျပ်ပြီး အသံတွေဘက် လှည့်လိုက် ဖြစ်တယ်။

မာကိုက သူ့အနွယ်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ခဲ့တယ်။

“အဲဒါ ကိုယ့်အဖေ၊ ဒါကအမေ...ဟောဒါ ညီမလေးမာဂူရိုက် တဲ့...။ အားလုံးက အဲဒါကို လာကြိုနေတာ ဆိုပါတော့ကွယ်”

ကျွန်မလည်း အပြုံးတို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေက ကျွန်မပါးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲညှစ်ပြီး ချစ်ဟန်ပြခဲ့ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အီတလီဘာသာနဲ့ တွတ် တွတ်ညံ့အောင် ပြောကြတယ်။

မာကိုက လောဆော်တယ်။

“ကိုင်း... သွားကြစို့ ကာရိုးရေ...။ အိမ်ကိုသွားစို့”

အိမ်ရယ်လို့သာ ဆိုပါတယ်။ တစ်ထပ်အိမ် ပြားပြားလေးရယ် ပါရှင်း။ ကျဉ်းကျဉ်းသေးသေးနဲ့ ကျွန်မထင်လိုက်တယ်။ မာကို မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ဆက်ဆံမှုဟာ ပိုပြီး ဆိုးရွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီမှာကြာရှည်နေလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ စစဉ်ကတည်းက နားလည်မိလိုက်ရတယ်။

ကျွန်မဟာ ကလေးထိန်းဌာနမှာ အလုပ်အကိုင် ပြုလုပ်လွှာတင်

ထားလိုက်ပါတယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ ဗီယာမာဂတ်တာမှာ ရှိတဲ့ နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းဖို့အလုပ် ကျွန်မလက်ခံလိုက် ရပါတယ်။ ရမ်းမှာဆို အဲဒီအရပ်က လူတွေဟာ အချမ်းသာဆုံးပဲရယ်လို့ မာကိုက ပြောဖူးတယ်။

ကျွန်မနဲ့မာကိုဟာ အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ကြဘူး။ စာနဲ့အဆက် အသွယ်ရှိနေသလို ဖုန်းထဲကလည်း အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ဘူး။ စကော့ တလန်မှာတုန်းကထက်တောင် ပိုပြီးထိတွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။

၄ နှစ် ၁၄ တနင်္လာနေ့မှာ ကျွန်မအလုပ်စဆင်းပါတယ်။ အလုပ်ရှင် မကြီးရဲ့ နာမည်က ရစ်ကီတုံး၊ မစွပ်ရစ်ကီပေါ့။ သူ့ပုံစံက ဘဝင်ခပ် ကျကျ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအပေါ် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ပဲ ဆက်ဆံ တတ်ပါတယ်။

“မမကို ရစ်ကီလို့မခေါ်ဘဲ မော့နွေလလို့ ခေါ်ပါလားဟင်”

မစွပ်ရစ်ကီက တစ်နေ့မှာ အဲဒီလိုပြောခဲ့ပါတယ်။ ရစ်ကီဆိုတာ သူ့ခင်ပွန်း နာမည်ဖြစ်ဟန်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မစွပ်တာရစ်ကီဆိုတာကို တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူးရှင်။

အဲဒီနောက် ကျွန်မ လုပ်ရကိုင်ရမယ့် ကိစ္စတွေကို ရှင်းပြခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်မနဲ့ကလေး ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိရလေအောင် နံနက်တိုင်း တွန်းလှည်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ အကြံပြုခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ရိုစာတုံး၊ မျက်နှာအမြဲ စူပုပ်နေတတ်တယ်။ အသက်လတ်ပိုင်းလောက်ရှိမယ်။ လူကသေးသေး အသားရောင်က နက်မှောင်မှောင်၊ အင်္ကျီဝတ်စကား လုံးဝမတတ်ဘူး။ မစွပ်ရစ်ကီရဲ့အပြောအရဆိုရင် ရိုစာရဲ့ လုပ်သက်ဟာ အတော်ကြာနေပြီ

ပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကော ဒီလိုရှည်ကြာလေမလားလို့ စိတ်ထဲက မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိတယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး အထူးအဆန်း ကြုံလိုက်ခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီတုန်းက မောင်ရီဆိုင်နေပြီ။ မီးဖိုဆောင် အပြင်ဘက်က စင်္ကြံကနေ လျှောက်လာနေတုန်း အနောက်ဘက်ကနေ တစ်ခုခုပြတ်ကျ သွားသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မလန့်ဖျပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့တွေ အထွတ်အမြတ်ထားနေကြတဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ မှန်အကွဲအစတွေ ကောက်သိမ်းနေတုန်းမှာ အိမ်ဖော်ရုစာဟာ အနီးမှာ ရောက်နေတယ်။ သူဟာ ကားချပ်ပြတ်ကျတုန်းက အနီးက လှုပ်ထိုင်ခဲ့မှာ ရှိနေပုံရတယ်။ ကျွန်မကို စုန်းတစ္ဆေတွေ့သလို ပြူးကြည့်နေပြီးတော့ အဲဒီရုပ်ပုံကားချပ်ကို တောင်းပန်ဖို့ လက်ဟန်နဲ့ပြနေတယ်။ အဲဒီရုပ်ပုံကား ချပ်ဟာ ကျွန်မနဲ့ တိုးတိုက်လိုက်မိလို့ပဲလေ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘာသာသူ ပြတ်ကျတာပဲလားလို့ မသိလိုက်ပေမယ့် သူ့စိတ်ကျေနပ်အောင် တောင်း ပန်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ငြိမ်ကျသွားတယ်ပေါ့ရှင်။

ကျွန်မနဲ့ ကလေးငယ်လေးကတော့ ပြေလည်ခဲ့ကြပါတယ်။ အိပ်ရာပေါ် ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်သိပ်ပေးမှ အိပ်လေ့ရှိတဲ့အဖြစ်မျိုး တစ်နေ့တော့ အလုပ်ရှင် သူဌေးမကြီးက . . .။

“ဒီမှာက တစ်နေ့တခြားဆိုသလို အပူလွန်ကဲလာပြီ။ မမ ဒီလို စိတ်ကူးတယ်လေ။ မမရဲ့ကလေးလည်း ခရီးထွက်ဖူးတယ်ရှိအောင် တော်တန် အနီးအနားက ‘အော်တီဆေ’ မှာရှိတဲ့ အိမ်ဆီအလည်သွားကြ ရရင်ကောင်းမလားရယ်လို့ပေါ့။ အဲဒီမှာ မမမိဘတွေလည်း တည်းခိုနေ ကြတယ်လေကွယ်။ မမရဲ့ မောင်လေး ‘အန်ရီကို’ က ညီမကိုကားနဲ့ပို့ပေး အိပ်ပယ် . . .။ အဲဒီမှာဆို ပင်းအတွက်လည်း ပုံကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ဟိန်းတောက်လွန်းစာပေ

ကျွန်မဟာ ဟာကိုနဲ့ ဝေးရမှာကလွဲလို့ ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုလို့ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပျော်မိတာအမှန်ပါ။ ဟာကိုနဲ့ နီးစပ်ရမယ့်ရက်တွေ ရှိပါသေးတယ်လို့ ဖြေသိပ်ကြည့်တယ်။ သို့ပေမယ့် ဒီအလုပ်မှာကြာကြာ ပြုနိုင်ပါ့မလားလို့ တစ်ခါမှ မတွက်စစ်ကြည့်ခဲ့မိဘူးလေ။

အဘိုးကြီးက အသက်တော်တော်ကြီးနေပြီ။ ဆံပင်မီးခိုရောင်၊ သန်မာတုတ်ခိုင်ပုံတော့ရတယ်။ အဘွားကြီးက ငါးဆယ်ကျော်ကျော် လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီးက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်း လှဘူးလို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ သူ့အတွက် နှုတ်တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မကို လုပ်နိုင်မလားတဲ့။

‘နီကိုးလ်’ ဆိုတဲ့ သူ့မှာပြုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကတော့ ရှိပြီသား ပါ။ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို လုပ်ခိုင်းချင်ပါလိမ့်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ဘူး။

ကျွန်မနဲ့ သူ့မှာပြုနီကိုးလ်တို့နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာဖြစ်တယ်။ နီကိုးလ်ဟာ လမ်းလျှောက်နေရင်း ခြေလှမ်းကိုတုံ့ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လမ်းနောက်ကြောင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်။

“ဘာကို သတိရလို့လဲ”

“မီးခိုညောင်နဲ့ မရဘူးလား”

“ဟင် . . . ဒါဆို အဘိုးကြီးလား”

အသိစိတ်က ကျွန်မခြေလှမ်းတွေကို နောက်ကြောင်းပြန်ကုည့်ပြီး ပြေးအောင် ဖန်တီးဖြစ်လိုက်တယ်။ ဒီအနီးပြန် အရောက်မှာ ဓုတ်ယထပ် ကနေ ထွက်လာတဲ့ မီးခိုးလုံးတွေကို ရင်းခိုင်းလိုက်ရတယ်။ အရေဉာက်ကို

အာထွက်နေလေရဲ့။

အထဲမှာဖွင့်ထားတဲ့ ဘယ်လီမီးရှင်းက ဘောလုံးပွဲသံတွေက
မီးခိုးလုံးတွေနဲ့အတူ ရောနှောထွက်နေသလိုလို၊ ကျွန်မဟာ မဆုတ်မဆိုင်း
ဘဲ ရှေ့တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဖြစ်လိုက်တယ်။

xxxxx

လေထဲမှာ မီးခိုးလုံးတွေသာ ဖွန်လှူအောင် လွှမ်းကြက်နေတယ်။
မီးခိုးလိပ်တွေဟာ လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလာနေကြတယ်။ အဘိုးကြီး
ဟာ ပက်လက်ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်လျက်သာရှိနေတယ်။ မျက်လုံးပြူးကျယ်
နေပုံက တွေ့မြင်သူမျှအပေါ်မှာ ဖယုမရဲရှိနေပုံမျိုး။

ကျွန်မက ယုပြီးပြေးခဲ့ဖို့ အော်လိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးမဟာ သူငွေ
တွေ ဆင်းတော့မှာတွေ့ပြီး ငိုက်နေဟန်ပြတယ်။ မီးတောက်တွေက
ဒုတိယထပ်ကို ဝါးမျှီနေပါပေါ့လား။ အဘိုးကြီးက လှေကားဘက်ပြေး
လာမယ့်အစား အိပ်ခန်းတံခါးဘက် သွားဖွင့်နေသေးတယ်။ တံခါးအဖွင့်
မှာ လုံးထွေးထွက်လာတဲ့ မီးခိုးတွေက ကျွန်မတို့ကို ဟပ်သွားခဲ့တယ်။
နစ်ယောက်စလုံး နောက်လန်လဲကျပိခဲ့တယ်ပေါ့ရှင်။

သူနာပြုနီကိုးလ်လက်ထဲမှာ ကလေးချီလျက်သာ။ သူတို့နှစ်
ယောက်စလုံး အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထိတ်လန့်နေပုံ။

မကြာခင်မှာ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့က မီးတွေကို ငြိမ်းသတ်ပေးခဲ့ကြပါ
တယ်။ ဒုတိယထပ်တစ်ခုလုံးကတော့ အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် ဝါးမျှီခဲ
ခဲ့ရတယ်ပေါ့။ မီးခိုးနားသွင်းတွေ့ရတဲ့ အဘိုးကြီးကို တစ်ညတာအိပ်ထက်ဖို့
အတွက် ပေးသိပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မသူငွေမရဲ့မောင်အန်ဂိုကိုနဲ့ အတေးတောက်နေတဲ့ ပိခင်တို့ဟာ

မီးလောင်တဲ့သတင်း ရရချင်းပဲ 'ရမ်း' ကနေ ပေါက်ချလာခဲ့ကြတယ်ပေါ့။

ဒုတိယနေ့မှာလည်း မီးခိုးနဲ့ရတယ်ဆိုလို့ အဘွားကြီးရဲ့ အခန်းထဲကို ကျွန်မနဲ့သူနာပြုနီကိုးလ်တို့ ဝင်ရောက်မိခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအခါ မျက်ရည်တလည်လည်ရှိနေတဲ့ အဘွားကြီးကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မ သူဌေးမနဲ့အတူ အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ မီးလောင်ထားတဲ့ အကြွင်းအကျန် လောင်စာစတွေ ထည့်ယူထားတဲ့ အမှိုက်ပုံးတစ်ခုတွေ့ရတယ်။ သူနာပြုနီကိုးလ်က ပုံးအဖုံးကို ဖွင့်ပြခဲ့တော့ ကျွန်မ သူဌေးမက အိတ်လီဘာသာနဲ့ တစ်ခုခုလှမ်းပြောခဲ့တယ်။

နီကိုးလ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနဲ့ . . .။

“တစ်ယောက်ယောက်ဟာ မီးကရက်မီးနဲ့ လောင်ကျွမ်းမှုဖန်တီးခဲ့တာလို့ သိရတယ်တဲ့”

ကျွန်မအပေါ်ကို မယုံသင်္ကာဟန်ပြတဲ့ မျက်လုံးစုံနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ ပစ္စစ်ရစ်ကီကို သွားသတိချပ်မိတယ်။

“ကျွန်မကို မယုံသလို ကြည့်မနေပါနဲ့။ ကျွန်မဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်တို့သိပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနဲ့ သူနာပြုနီကိုးလ်တို့ တစ်တွေ အပြင်ထွက်သွားကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကလေးငယ် အခန်းထဲမှာ နံနက်စာ စားသောက်ကြပြီး ထိုင်ဆော့နေတုန်း တံခါးတွန်းဖွင့်သံနဲ့အတူ သူဌေးမရဲ့မောင် အန်ရီကိုဟာ အမောတကောနဲ့။

“ကာရိုးရေ . . . မီး . . . မီး . . .”

ကျွန်မ သူ့အသံကြောင့် အပြင်ထွက်အကြည့်မှာ ဘာမှမပြင်တော့နှင့်

“ရှင် ဒီလိုမနောက်စမ်းပါနဲ့”

ဆူဟန်ပိလိုက်ပြီးမှ ကျွန်မရဲ့ အကြည့်ဟာ သူ့ဌေးမရဲ့ အခန်းဘယ်
က ထွက်နေတဲ့ မီးခိုးတွေဆီ ရောက်သွားမိခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီမီးကို မကြာခင်အချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ ငြိမ်း
သတ်ခဲ့နိုင်ပါတယ်။

“မမရဲ့ မိဘတွေကိုတော့ ရှမ်းကိုပြန်ပို့မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ သူတို့
က နှလုံးသိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာလည်း တည်းနိုင်ရောနေရာက
မရှိသလောက်ဘဲ မဟုတ်လား”

ဘာပဲပြောပြော။

ကျွန်မရဲ့အခြေအနေကလည်း သူတို့နဲ့ မနေသင့်တော့တာမို့ ကျွန်မ
ချစ်သူ ဟာကိုရဲ့ အိမ်ကိုပဲ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
ဆယ်ရက်တိတိ ပြန်တွေ့ဆုံဖို့ အကြောင်းဖန်ခဲ့ရတယ်ပေါ့ရှင်။

ကျွန်မဘက်က အများကြီးပေးဆပ်နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားသလောက်
ဟာကိုရဲ့တုံ့ပြန်မှုဟာ နည်းနည်းမှအားမရနိုင်ခဲ့ဘူး။

“မင်းက စက်တင်ဘာလ အထိတောင်မှ ဘာပြုလို့နေချင်တာလဲ”

“အို... ကိုရယ်... ကိုမေမေဆီက အိတာလျံသူ အိမ်ရှင်မဖြစ်
အောင် သင်ယူရဦးမယ်။ ပီတမုန့်လုပ်နည်းတော့ အနည်းဆုံးတတ်
ထားရမှာ မဟုတ်လား။ တို့ညီမလည်း စာမေးပွဲပြီးနေပြီဆိုတော့ အခန်း
နေရာများများ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အိုကွာ... မင်း... သိပ်အတွေး... ကာပဲ။ မင်း ဒီမှာကြာကြာ
နေဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မ သူ့ဆီက အဲဒီလိုအပြောမျိုး မမျှော်လင့်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ကျွန်မ သက်မတစ်လုံးကို ရှိက်မှုတ်လိုက်ပါတယ်။

မာကိုက ကျွန်မကို ဖက်ပွေ့လာခဲ့ပြီးမှ . . .

“ကဲပါကွယ်။ မင်းအနေနဲ့ အလုပ်နောက်တစ်ခုပဲ ရှာဖို့ကြိုးစားကြည့်ပါလား။”

“ကျွန်မ အိတ်လီကို အလုပ်အတွက် ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးကိုအတွက် ရောက်လာခဲ့ရတာပါ။ အခြားအလုပ်ဆိုတာလည်း မရှာဖွေချင်တော့ပါဘူး။”

“မင်းကို ကိုယ်ခေါ်တာ အပြစ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်မသွားပါဘူးနော်။ မင်းလိုချင်တဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသိသင့်တယ်။”

“မာကို . . . ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်စိတ်မှ ရှိသေးရဲ့လား။ သူက ကျွန်မကိုငဲ့ပြီး နမ်းလာခဲ့တယ်။”

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်။ အရာခပ်သိမ်းတွေထက် ပိုချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့အသက်က ငယ်သေးတယ်။ လွတ်လပ်မှု အရသာကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံစားရမယ့် အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိမ်ထောင်မှုဆိုတဲ့ အကျဉ်းခန်းမှာ မသွင်းချင်စမ်းပါနဲ့။”

ကျွန်မ အခြေအနေမှန်ကို နာကြည်းစွာနဲ့ပဲ သုံးသပ်မိခဲ့ရပါပြီရှင်။

မာကိုတို့ မိသားစုအပေါ် အားကိုးလို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း နားလည်ခဲ့ပြီး မရှေးမနှောင်း နေ့ရက်တစ်ရက်မှာ ကလေးထိန်းအလုပ်တစ်ခု ကျွန်မထပ်ရခဲ့ပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါ သုံးနှစ်သမီးလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းရမှာ။ သူ့ဖခင်လျှို့ဝှက်နဲ့ မိခင်ဒါနယ်လာတဲ့ က ရုပ်ပြင်သံကြားဌာနမှာ နှစ်လောက်လုံး

အတူတူ ဆင်းနေကြတယ်။ ကလေးမလေးက အက်ဂ်နာတဲ့။ အင်္ဂလိပ် စကားတောင်မှ နားလည်တဲ့ ကလေးမလေးရယ်ပါ။ ကျွန်မအပေါ် သိပ် ခင်တွယ်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကလေးထိန်းအသစ်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မကို အက်ဂ်နာလေးရဲ့ ဘိုးအေဘွားအေတွေ့ဆီ အလည်ခေါ်သွားပါတယ်။

အဘွားကြီးက ကျွန်မကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ဘဝင်မကျ နိုင်တဲ့ဟန်ပန်နဲ့ သူ့သားကို အီတလီလို လှမ်းမေးခဲ့တယ်။

သူမေးတဲ့ပေးခွန်းကို ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်တာကတော့။

“သားရယ် ကလေးထိန်းခေါ်တာများ စကော့တစ်ချို့ပိန်းကလေး မှ ရွေးခေါ်ရတယ်လို့ကွယ်။ အီတလီမှာ မိလောက်တောင် ရှားနေ သလား” လို့ပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်လာနိုင်တာကို ကျွန်မကြံပြီး မြင်ယောင်ခဲ့တယ်ပေါ့ရှင်။

အဘွားကြီးဟာ အဘိုးကြီးလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ သူ့အနားကို ရောက်သွားတိုင်းမှာ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး မြည်တွန်တောက်ဝှီးတတ်တာ တွေ့ရတယ်။

ကလေးမလေးမိခင် ဒါနယ်လာဟာ သူ့ခင်ပွန်း ‘ရမ်း’ကို ထွက် သွားတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မနဲ့ အက်ဂ်နာလေးတို့ ရိုနေတဲ့ အခန်းလေးထဲ ဝင်လာပြီး။

“ကလေးကို ခြေတွေလက်တွေ ဆေးပြီး ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစား တွေ လဲပေးလိုက်” လို့ ပြောခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ဆေးကြောတဲ့အလုပ်နဲ့ ခွပ်တွေးနေ တိန်းဆောက်ထွန်းစာလ

တုန်း တံခါးရုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ခဲခဲရတယ်လေ။

“ကလေးကို အပြန်ခေါ်ထုတ်ခဲ”

ကလေးပီခင်ရဲ့ အသံဟာ စူးစူးဝါးဝါးနင်း။

အားပါး . . . နောက်ပါးမှာ မီးခိုးတွေ အူထွက်နေတဲ့ကြားကနေ သူ့မိဘတွေရှိတဲ့ အခန်းဘက်ပြေးဝင်သွားတာ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ ကလေးကိုချီပွေ့ပြီး ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလိုက်တယ်ပေါ့။

အဖြစ်အပျက်ဟာ အော်တီဆေးတုန်းကလို တူပဲတူ . . . တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းပါတီ။

ဒီမီးဟာ စီးကရက်ဖွာရိုက်မှုကနေ အစပြုခဲ့တာလို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ လျှူဂျီရဲ့ အဘိုးကြီးကတော့ သူ့သောက်တာ မဟုတ်ကြောင်း တွင်တွင်ချည်း ငြင်းနေတယ်လေ . . .။

မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ပီရိုပေါ်တင်ထားတဲ့ ရုပ်တုတစ်ခုဟာ သူ့အလိုလို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျခဲ့ပြန်တယ်။ အဘွားကြီးဟာ အရုပ်ကျတဲ့နေရာနဲ့ အလှမ်းကွာလွန်းလှတဲ့ဆီက ကျွန်မကို ပီးထွက်မတတ်အကြည့်နဲ့ မဆီလေးရယ်တဲ့မှမဆိုင် ကြည့်ခဲ့ပြန်ပါပကောရှင်။

ကြည့်စမ်း။ ဆက်တိုက်ဆိုသလို နောက်တစ်နေ့မှာပါ ပြတင်းပေါက် တံခါးမှန်ချပ် ခွမ်းခနဲ ကျကွဲသံ ကြားလိုက်ရပြန်တယ်။ အဲဒီအကြိမ်ကျတော့ ကလေးမိခင်ဒါနယ်လာက ကျွန်မအပေါ် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ဆောင်တဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်ခဲ့တယ်လေရှင်။

သို့ပေမယ့် ဓါနယ်လာကပဲ ကျွန်မရဲ့ တင်းကျပ်သွားတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ဖြေသိမဲ့စကား ပြောဖော်ရခဲ့ပါတယ်။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ကာရီး၊ အားလုံးဟာ ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် တိုက်ဆိုင်ခဲ့တာပါ”

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့တည်းရဲ့ ညဘက်ပိုင်းမှာတစ်ခါ အက်ဂ်နာလေးရယ်။ သူ့ဖခင်လျှူဂျီရယ်။ မိခင်ဒါနယ်လာရယ် မွေ့ရာပေါ်အိပ်နေကြတုန်း ရုတ်တရက် မီးစွဲလောင်ခဲ့တယ်။ မီးဟာ အပေါ်လောင်ပြီး တက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မီးခိုးငွေ့တွေဟာ အောက်ကိုတဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ လိုမိုးဆင်းခဲ့တာမျိုး။

ကျွန်မအိပ်ရာပေါ်က ကလေးကို ပြေးအိုပြီး လှည့်အထွက် အဘွားကြီးနဲ့ ဝင်တိုးမိလျက်သာ။

အဘွားကြီးဟာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်နေတဲ့အသံနဲ့ ‘ရန်းမ’ ရယ်လို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်သိုးပြီး အော်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို အတင်းပဲ မီးဖိုဆောင်ခန်းထဲ တွန်းပြီးသွင်းခဲ့တယ်။ ကလေးကို ဆွဲယူပြီး တံခါးကို အပြင်ကနေ ချက်ပါထုံးငါးပိတ်သွားတယ်လေ။

အားလုံး ရူးသွပ်ကုန်ကြပြီလား မယ်ဘူ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်း မဝေခွဲတတ်တော့ဘူးရှင်။

“ဒါနယ်လာ... ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးဦး... ခုလို ဘာလို့ပိတ်သွားရတာလဲ”

အတိုချုံးပဲ ပြောပါရစေ။ မကြာခင်မှာ ရဲတွေရောက်လာပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲက ကျွန်မကို ဖမ်းခေါ်သွားကြလေရဲ့။

တကယ်ဆို ရဲလက်ထဲအပ်မယ့်အစား ကျွန်မချစ်သူ မာကိုရဲ့ အိမ်ကိုပဲ ကျွန်မကိုပြန်ပို့လည်း အဖြစ်နိုင်ဘားလျက်နဲ့။

ဒီလိုအချိန်မှာ ‘မာတို့’ ကို မျှော်လင့်ထားမိပေမယ့် ကိုယ်တော်ချောက ပေါ်တော်မူလာဘူးလေ။

ရဲတွေဟာ ကျွန်မသွားလေရာမှာ ကြုံတွေ့တိုက်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတွေကို စစ်မေးခဲ့ကြပါတယ်။ ရဲမေတစ်ယောက်က အီတလီဘာသာကနေတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်လို စကားပြန်လုပ်ပေးခဲ့တယ်ပေါ့ရှင်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မကို အချုပ်သံတိုင်တံခါးနောက် ကွန်းပို့ခဲ့တဲ့အထိ။

မဆီလေးရယ်မှ မဆိုင်း

ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါတဲလျက် ကျွန်မဟာ သက်သက်မဲ့ တရားခံဖြစ်ခဲ့ရတယ်လော။

ဟား . . . ဟား . . . ရယ်စရာ သိပ်ကောင်းပါလား။

သိပ်ရယ်ရတယ်ဟေ့ . . . တကယ့် ရယ်စရာလောကကြီးပါလား။

xxxxx

ကျွန်မဟာ အုတ်တံတိုင်းညစ်ညစ်တွေ လေးဖက်လေးတန် ဝန်းရံနေတဲ့ ထောင်ကြီးထဲကို ကိုယ်မကျူးလွန်တဲ့ဖြစ်အထိနဲ့ ဆက်ပြီးရောက်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မအမှုကို မစွတာ 'ပီနာဗီနီ' ဆိုတဲ့ ရှေ့နေက အကျိုးဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ 'မာကို' ဟာ ကျွန်မအိတ်ခေါက်တစ်ကျင်းမှ ရောက်ပလာခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မထောင်ထဲကနေ သူ့အိမ်လိပ်စာနဲ့ စာတွေရေးပို့ခဲ့ပါတယ်။ ကြေးနန်းတွေ ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့သွားတတ်တဲ့နေရာတွေဆီ စာတွေပို့ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သူ ကျွန်မဆီက စာပရဘဲနဲ့တော့ မနေနိုင်ပါဘူး။

သူဘာကြောင့် လာပတွေပါလိပ်ရှင်။

သူတို့က ကျွန်မကို ကောင်ထဲမှာ ကျကျနန ထားပေးခဲ့ပါတယ်။
တယ်လီဗီးရှင်းနဲ့ ဖုန်းနဲ့ အတော်ပြည့်စုံခဲ့ပါတယ်။ ရှစ်ရက်ပြောက်နေ
အရောက်မှာ မာကိုဆီက ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရောက်လာပါတယ်။
အဲဒီအချိန်က မာကိုအပေါ် ကျွန်မ တော်တော်ကြီး နာနာကြည်းကြည်း
ဖြစ်နေမိတဲ့အလျောက် ဖုန်းထဲကနေ ငေါငေါတူးတူး ပြောဆိုပစ်
လိုက်မိပါတယ်။

ကြည့်လေး စကော့တလန်မှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို အီတလီနိုင်ငံ
ဝယ်ခေါ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ခိုင်းတာနဲ့ တူပနေပေဘူးတဲ့လား။

ကျွန်မဟာ နောက်ဆုံးကျမှ စကော့တလန်မှာရှိတဲ့ မေမေ့ဆီကို
စာရေးဖို့ သတိရလိုက်ပါတော့တယ်။

မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်မဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို
သံတိုင်ကြားကနေ ငိုကြွေးတိုင်တန်းမိခဲ့ပါတယ်။

မေမေဟာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်
ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ရင် တလောကလုံးနဲ့ စိန်ခေါ်တဲ့
မိန်းမသားတစ်ဦးပါ။

“ကျုပ် သမီးကို လက်ဖျားနဲ့ထိကြည့်စမ်း...။ အဲဒီထိတဲ့လက်
ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖြတ်ပစ်မယ်” မေမေက အစောင့်အကြပ် အမျိုးသမီး
ကြီးရေမှာ ခုလိုပဲ ဟစ်ကြွေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မဆီကနေ မာကိုအကြောင်း ကြားသိခဲ့ရတဲ့ မေမေက။

“အို...သမီးအကောင်ရဲအကြောင်း တွေးပနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ်
အတွက်သာကိုယ်... ပူတတ်စမ်းပါ” လို့ ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း

ပြောခဲ့ပါတယ်။

“မင်းကို ဒီအထဲက မေမေကိုယ်တိုင် ဆွဲထုတ်ပေးမယ်”

မေမေဟာ ငွေကြေးမကြွယ်ဝပေမယ့် သတင်းစာလောကမှာ အသိအကျွမ်းတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ စကော့တလန်ပြိုမှာပါရှင်။

မေမေက ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေဒီယိုနဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ သွားမယ်လို့ သိရပါတယ်။ မတရားအချုပ်အနှောင်ခံရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် တင်ပြဖယ်လို့ ဆိုတယ်။

ပျားမကြာခင်ရက်မှာ ကျွန်မရှေ့နေ မစ္စတာမီနာဗီနီဟာ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းစာတွေကို ယူလာပေးခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာရဲ့ ပျက်နာဖုံးမှာ ကျွန်မတတ်ပုံနဲ့အတူ ‘စုန်းမလို့ အစွပ်အစွဲခံရတဲ့ မိန်းကလေး’ လို့ ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မအကြောင်းကတော့ ဟိုးလေးတကျော် ရှိခဲ့ရပါပြီရှင်။ ဒါပေမယ့်... ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်က မပြေးပေမယ့် ကန်ရာက ရှိနေသလိုပါရှင်။ ကျွန်မ သွားလေရာမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေဟာ ကျွန်မမှာရှိနေတဲ့ စွမ်းအား တစ်မျိုးကြောင့်ရယ်လို့လို့ပဲ အစွပ်အစွဲခံခဲ့ရပါတယ်ရှင်။

အဲ... .

ဒါပေမယ့်ပေါ့ရှင်... .

တရားသူကြီးဟာ အကြောင်းအရာတွေပေါ်မှာ ဆင်ခြင်သုံးသပ် ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မကို ထောင်ဒဏ်နှစ်နှစ်ခွဲချဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ သို့ပေမယ့်... .

အဲဒီအချိန်က ထောင်သားတွေအားလုံး ပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့ရမယ် နေ့ကြီးအခါကြီးနဲ့ ကြုံလိုက်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်နည်းပါး ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

လွန်းလှတဲ့ ကျွန်မဟာ အလိုလို ပြစ်ဒဏ်ကကင်းလွတ်ဖို့ အကြောင်းဆိုက်
ခဲ့ရပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ . . . အဲဒီအချိန်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အဖြစ်ဆုံးက
မေမေရယ်ပါပဲရှင်။

ကျွန်မလွတ်မြောက်ပြီမှန်း သိလိုက်ရော မေမေဟာ တရားရုံး
ခွင်ထဲက ပရိသတ်အလယ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အပေါ်ပစ်ပြောက်ပြီး
'ဟေး' ခနဲ ဟစ်ကြွေး မြည်ကျူးခဲ့ပါတော့တယ်။

'စုန်းမ' လို့ အစွပ်အစွဲခံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ အပြစ်ဒဏ်က လွတ်
မြောက်ခဲ့ရပေမယ့်လည်း လူပုံအလယ်မှာ အလိုလို ငိုကြွေးမိခဲ့ရပါတော့
တယ်ရှင်။

Ref : 1991 - July - Woman's Day

ဆာဒူး၏
ဂမ္ဘီရဆန်သော လျှို့ဝှက်ချက်

The sadhu secret
by Peter Hall

။ သံပျော့ပျော့တို့ပေါ်တွင် ကျားသစ်ခြေရာကွက်များ ထင်ကျန်နေသည်။ စောစောက ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နေရာအထိတိုင် ကျားသစ်ခြေရာကွက်များ ပြိုနေ၏။ ထိုမှအကျော်တွင်ပူ ဆားနူး၏ခြေရာများသာတွေ့လာရသည်။

သည်တိရစ္ဆာန်နှင့် သည်လူ ခြေရာချင်း
ဘာကြောင့် ထပ်မံတတ်ရှိနေပါလိမ့်...

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ တစ်ဖက်က သူတော်စင်ပမာ မြင်မြတ်၍ တစ်ဖက်က အလှူခံတောင်းရမ်း စားသောက်နေသူ လူတစ်မျိုးကို 'ဆာဒူး' ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသည်။ တစ်ချိန်၏ တစ်ခုသောကာလ၌ တောအုပ်တစ်ခုကို အပိုပြု၍ နေထိုင်နေသော ဆာဒူးတစ်ယောက်ရှိသလို ရွာသူရွာသားများအား အလစ်ဆွဲသုတ်ရန် ချောင်းမြောင်းလှည့်လည်နေသည့် ကျားသစ်တစ်ကောင်လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါ ရွာသူရွာသားတို့အပေါ် အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်သော အန္တရာယ်ရှိနေသော်လည်း ထိုဆာဒူးက တစ်ရွာလုံး ကျားသစ်ဘေးရန် မကျရောက်စေရန် အကာအကွယ်ပေးမည် ဟူသော ထူးထူးခြားခြား သတင်းက ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

ထိုသို့ သိနားလည်ရန် ခက်ခဲလှသော သတင်းကို ဖော်ထုတ်ဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ယူဆောင်ရန် အပေးခံရသူမှာ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အံ့ဩမိရသည့်အကြောင်းက အခြားမဟုတ်ပြီ။ နံငယ်ပိုင်းအဝတ်တစ်ခု အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနှင့် အလှူခံစားသောက်နေရသူတစ်ဦးက အင်မတန်စဉ်းလဲ၍ ရက်စက်လှသော ကကားသစ်၏

အန္တရာယ်ပေးလာမှုကို အကာအကွယ်ပေးမည်ဆိုသော ယုံတမ်းပဟာပေါ် ထွက်နေသော စကားကြောင့်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ပေါ်ထွန်းရာအရပ်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ အင်္ဂါမြစ်ကြီးနံဘေး အနီးအနားရှိ အမြစ်ပင်း 'ပီးရပ်တ်ကဒီးလ်' တောအုပ်အလယ်ရှိ ရွာကလေး တွင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေအလျဉ်က မိုင်ပေါင်းရာချီ၍ စီးဆင်းနေ သလောက် တောအုပ်အလယ်မှရွာတွင် ဘေးအန္တရာယ်ပေါင်းစုံတို့က တိုးထွက်ပေါ်ထွန်းနေသည်မို့ နေထိုင်သူရွာသူရွာသားနှင့် ကလေးသူငယ် များအဖို့ စိတ်တင်းကျပ်မှု စုံလင်စွာနှင့် နေထိုင်နေရသည်။ နှစ်ရာစုများ စွာကပင် မြစ်ရေအပြောင်းအလဲ၌ မြစ်ရေကြီးမားစွာ တိုက်စားမှု များကြောင့် နေအိမ်များ၊ ဝါးလုံးထိုးပျောခြင်းဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းများ၊ အသီးအနှံနှင့် မြက်ခင်းပြင်တို့ ပိုးခေါင်ရေရှားချိန်နှင့် ကြုံ၍ စားကျက် ပျက်ရသော ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အာဟာရပျက်စီး၊ အသက် စည်းစိမ်ဆုံးရှုံးရခြင်းများ၊ ဝက်ရိုင်းတို့ကြောင့် ယာခင်းပျက်စီးစေမှုများ၊ ကျားသစ်နှင့် သစ်နက်ကောင်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုနှင့် လူကိုဆွဲပြေးသတ် ပြတ်ခြင်းစသည့် ဒဏ်အမျိုးမျိုးကို ရွာသူရွာသားတို့ ရင်စည်းခံနေရရာ၏။

ကျွန်ုပ် ထိုရွာနှင့် အနီးစပ်ဆုံးသို့ စစ်တာဝန်နှင့် ရောက်ရှိရသည့် ကာလမှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ထိုကာလရောက်တော့မှပင် တောအုပ် တွင် သောင်းကျန်နေသော ကျားသစ်တစ်ကောင်၏သတင်းကို ကျွန်ုပ် စတင်ကြားလိုက်ရခြင်းပါပင်။ ပီးရပ်တ်ကဒီးလ်သို့ ကျွန်ုပ်သည် စစ်မဖြစ် မီကပင် စစ်လေ့ကျင့်ရေးတပ်နှင့်အတူ စစ်လေ့ကျင့်မှုသင်တန်း ပြသရန် လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်အချိန်ကာလများက တိုင်းပြည်တွင် နိုင်ငံရေးအခြေအနေ ပြဿနာများရှိနေတော့ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရွာသူရွာသားများနှင့် အကျွမ်းဝှံ

နေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်အပေါ် သန္ဓေစည်းမှုရရှိရန် ရွာသူရွာသားများ အား စည်းရုံးစွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်မှု ပြုနေရသည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ် အပေါ် ကောင်းမွန်စွာနှင့်ပင် ပေါင်းစည်လက်တွဲခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကျ တော့မှပင် ကျားသစ်၏ရန်ရှာမှုကို တာဝန်ယူဖို့ ကျွန်ုပ်၏ပန်းပေါ်တာဝန် တင် ပေးလာကြသည်။

ကျားသစ်ရန်ကို ကာကွယ်ပေးခြင်းကိစ္စအပေါ် အစပိုင်း၌ ကျွန်ုပ် သိပ်စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ 'ထိုအတူ ထူးဆန်းမှု တစ်ခုကား ကျားသစ်စဉ်းလဲအား ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ပေးဖို့ ရွာသူရွာသားများထံမှ တစ်ခါမျှပင် တောင်းဆိုလာခြင်း မရှိသည့်ကိစ္စပင်။ ကျားသစ်စဉ်းလဲကား ကျွဲ၊ နွားများအား သတ်ဖြတ်ပြီးရင်။ သတ်ဖြတ် ရင် ရှိနေသည့်မှာအမှန်ပင်။

ထိုအဖြစ်နှင့်မခြား သိပ်မကြာခင်သော ကာလ၌ တောအုပ်၏ အပြင်ဘက် 'ဘဆန်တံပါးရဲ' ရွာငယ်လေးတွင် စတည်းချနေသော ဆားဒူး ကြီး၏ ကျားသစ်စဉ်းလဲအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်သည့် သတင်းကိုပါ ကျွန်ုပ်ကြားလာရသည်။

ထိုနည်းဟူ အရိုင်းဘုံတစ်ကြော တစ်လျှောက်လုံးသို့ပါ တန်ခိုး အင်အားများဖြင့် ပျံ့နှံ့ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ဆားဒူးကြီး၏ ဇာတ်လမ်းပုံဝတ္ထု အလျှိုလျှိုက အရှေ့တိုင်းတစ်ခွင်တွင် ကြားပြီးရင်းကြားနေ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုအံ့မခန်းအကြောင်းတို့အပေါ် ဖော်ထုတ်ရန်အလိုတူ စိတ်ပါဝင်စား မရနိုင်ဘဲ ရှိနေပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ခု နားလည်မိသည် မှာပေတူ ဟံ့စုံတစ်ခုသော လှည့်စားမှုအကောင်းတို့ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ရွာသူရွာသားတို့ထံမှ ပိုမိုအလှူခံနိုင်လာဖို့ ကြံစဉ်းထားခြင်းပင်ဖြစ်ရမည်

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ခုသောနေ့ဝယ် နွားများထိန်းကျောင်းနေသော လူငယ်တစ်ယောက်အား ကျားသစ်စဉ်းလဲ စားသွားပြီဆိုသော သတင်းအား ကျွန်ုပ်ကြားရောက်ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်အဝေးမှာ တာဝန်နှင့် ရောက်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကြားပြီး နှစ်ပတ်အကြာမှာ ထိုရွာသို့ရောက်သည်။ ရွာသူရွာသားတွေမှာ ထိုကြေကွဲလက်စရာအဖြစ် ခံနစ်အား ကျွန်ုပ်နှင့်ဆွေးနွေးပြောဆိုဖို့ ဝန်လေးခေါင်းမာနေသည်ကိုသာ ကြုံရပြန်၏။ သူတို့တစ်တွေ၏ ရင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အပြင်းအထန် ကြောက်နေကြကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

မြင်း၏ကျောကုန်းထက်သို့တက်ထိုင်၍ ဂင်္ဂါမြစ်အိုကြီး စီးဆင်းရာအနီးမှ ကမ်းတစ်ဝိုက်သို့ ငြိမ်းချမ်းသာယာသောစိတ်များနှင့် ကျွန်ုပ်ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နံနက်ခင်း၏ မြစ်ကမ်းတစ်ဝိုက်က တည်ငြိမ်းချမ်းမြေ့နေသော မြင်ကွင်းအာရုံကို နှစ်ခြိုက်သုသည်ဖြစ်၍ မြင်းထက်ကဆင်းလိုက်ပြီး ကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်ငေးနေစဉ်မှာပင် နေရောင်က တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်စီရှိ ရွာထဲမှ အသံဗလံများ တစ်ခါတစ်ခါ လေတွင်လွင့်ပါလာသည်။ ထိုအသံများက ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံကို တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် အနှောင့်အယှက် တိုးဝင်နေသလိုရှိသည်။ ရေစီးအတိုင်း မျောပါလာနေသော ဗြဟ္မဇာတ် မောင်နှံလေးအား မြစ်ရေပေါ်တွင် မြင်နေရသည်။

ကျွန်ုပ် ထိုင်နေရာ နေရာ၌ပင် ကျွန်ုပ်အထီးတည်း ယဟုတ်တော့ဗွီ ကျွန်ုပ်ထိုင်ပြီး သိပ်မကြာပါ။ အနည်းငယ် ရူးသွပ်နေဟန်ရှိသူ ရွာသားတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အနီးတွင် လာထိုင်သည်။ ထိုသူက ကျွန်ုပ်အပေါ်ဖော်စွ ခင်မင်စွာ ရောက်တတ်ရာရာ ခကားတို့ကို ပြောလာပါ၏။

ထိုစကားများအနက် ဆာဒူး၏အကြောင်းကပါ ထိုသူရဲ၏ ပါးစပ်မှ အရိပ်အမြက်ပါလာသည်။ ထူးဆန်းလှသည့် ဆာဒူးကြီး၏ တန်ခိုးသတ္တိဖြင့် ကျားသစ်ယောင်ဖန်ဆင်း၍ နွားကျောင်းသားအား သတ်ဖြတ်တိုက်ခိုက် စားသောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟူ၍တည်း။

ကျွန်ုပ်က သိယိုချက်ကို သာသာထိုးထိုး စူးစမ်းပိလိုက်စဉ်မှာ ထိုသူရဲ ကျွန်ုပ်အပါးက ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ သူတို့တွင် သူရူးက အစ ဆာဒူးဆိုသူ၏ ဒေါသအမျက်ထလာမှုကို အလွန်အမင်းကြောက်ရွံ့၍ ပါးစပ်အာစေးမိထားကြသည့် သဘောမှာ ပြနေသလိုရှိသည်။

ကျွန်ုပ်က မြင်းစီး၍ ပြန်လာစဉ် ဦးခေါင်းတွင်းမှာတော့ အတွေ့များက အပြည့်အဝနေပေယူလာသည်။

တောတွင်းဗတ်လမ်းများတွင် ရှေးအတီတော ကာလတွေကတည်းက လပြည့်ည၊ အကာလညများ၌ လူခန္ဓာကိုယ်ကနေ ရက်စက်သော အကောင်များအဖြစ်သို့ ဂန္တိရအင်အားဖြင့် ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိသည် အကြောင်းများကို စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်ပမာ ကျွန်ုပ်ကြားဖူးထားသည်မှာ ကြာပြီ။ ထိုအကြောင်းနှင့် နွယ်ဆက်၍ ရွာသားတွေ၏ စိတ်တွင် ကျားသစ်စဉ်းလဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ ဆာဒူး၏တန်ခိုးသတ္တိနှင့် ပတ်သက်နေရမည်ဟု ထင်နေမည်မလွဲ။ အကြောင်းမူ ဆာဒူးကိုယ်တိုင်က ညအခါကာလ၌ မကြောက်မရွံ့စတမ်းပင် အမှောင်အောက် လျှောက်လှမ်းလှည့်လည်နေတတ်လေ့ ရှိခြင်းကြောင့်ပင်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် သဲမြေပြင်ပေါ်၌ ကျားသစ်ခြေရာများ သွားတွေ့သည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်က ရွာသူရွာသားတွေကိုခေါ်၍ ကျားသစ်ကို ပစ်ရတော့မည်အကြောင်း တိုင်ပင်မိလိုက်သည်။ ရွာသားများမှာ ကျွန်ုပ်၏တိုင်ပင်မှုကို တစ်ဦးမျှ စိတ်အား

ထက်သန်မှုမပြဘဲ ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်။ သည်လိုအခြေအနေတွင် သည်အတိုင်းပဲ ရှိနေရမည်မလွဲ။

ကျွန်ုပ်သည် တဲခခန်းနံ့ဟေးတွင် ဆေးတံရှိုက်ဖွာနေလျက် ရွာသားတွေ၏ အခြောက်တိုက် ကြောက်လန့်နေမှုကို ဘယ်လိုချေဖျက်ရမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသေးသည်။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ 'ဘဆန့်တံပါးရဲ' အရပ်ဒေသတွင် ခိုအောင်းနေသော ကျားသစ်စဉ်းလဲကြီးအား ကျွန်ုပ်ရှင်းပစ်နိုင်လျှင်တော့ ရွာသားတွေမှာ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ပါလာတော့မည်မှာ မလွဲကောက်ပင် ရှိလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် စည်းရုံးရေးကောင်းမွန်မှုကြောင့် အယောက်သုံးဆယ်သော ရွာသားများကတော့ လင်းအရုဏ်ဦးအစခရီးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြပါ၏။ ကျွန်ုပ်က ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကိုင်၍ မြင်းပေါ်ခွစီးလာခဲ့သည်။ ရွာသားတွေကတော့ တောချုံအောက်မှာ ခြောက်လှန့်သံတဟေးဟေးဖြင့် တောကောင်ကို မောင်းနေသည်မှာ ဆာဒူးအားကြောက်လန့်ဖို့ပင် မေ့နေသယောင်ယောင်။ သူတို့၏သတ္တိတွေသည် နေထွက်အလာထိ တောင်ခံနိုင်ပါ့မလား။

မကြာမီ၌ သားကောင်အနံ့အသက်ကို ကျွန်ုပ်၏မှာခေါင်းက ခရီးတစ်ဝက်အကျိုးမှာ ရလိုက်သည်မို့ မြင်းထက်က ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲဘက်က တောင်ပူစာယေလေး၏ မြက်ခင်းရှည်ရှည်ဘက်ဆီ ကျွန်ုပ်သင်္ကာယန မကင်းမိဘဲရှိသည်။

ကျွန်ုပ် တောင်ပူစာ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်အလာတွင် မုန်းဆတင်စားလိုက်သည့်အတိုင်းပင် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာမှာ လူသားတစ်ဦး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရပါမူ ဆာဒူးပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ဆာဒူးအား ကြားဖူးရုံ ကြားဖူးနေပြီး တစ်ခါမျှပင် မြင်ဖူး
ခဲ့သည် မဟုတ်ပြီ။ အောက်ပိုင်း နံငယ်အဝတ်အပိုင်းအစ။ အပေါ်တွင်
ဗလာကျင်း၍ ကိုယ်ထက်မှာ ပြာမုန်ဖြူဖြူများ ဖြူးထား၍ ရှည်သော
ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်တို့ဖြင့် တုတ်တစ်ချောင်းထောက် ရပ်နေသူမှာ ဆာဒူးမှ
လွဲ၍ တခြားသူပဖြစ်နိုင်မှန်း ချက်ချင်းမှန်းဆမိလိုက်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်
ကြာကြာဝေးဝေး တွေးမနေဘဲ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ချိန်လိုက်ရင်း
ပစ်တော့မည်အပြု ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် မြင်ကွင်းထဲက ဆာဒူးပျောက်
ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ကျားသစ်ထွက်ပြေးသွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရ
သည်။ တစ်ခုတော့ သေချာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ ဤသို့နယ် တောပစ်
ထွက်လာကြတော့မည့် သတင်းအား တစ်ဦးဦးသောသူက ဆာဒူးအား
သတင်းပေးထားခြင်းကြောင့်ပင် ကြိုတင်လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေသော
သဘောပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကံအားလျော်စွာနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြံကြိုက်လာ
သည်တော့ ပဖြစ်နိုင်ပြီ။

ထိုနေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာအောင်မြင်မှုမှ မရရှိလိုက်ဘဲ
စခန်းသို့သာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကျားသစ်၏ နောက်တစ်ဖန်တိုက်ခိုက်မှု

ထိုမှ ဆယ်ရက်အကြာ မုဆိုးတစ်ဦးထံမှ ဆက်သွယ်စာ ကျွန်ုပ်ထံ
ရောက်ရှိလာသည်။ စာထဲတွင် ကျားသစ်စဉ်းလဲ နွားတစ်ကောင်အား
ကိုက်ဖြတ်စားသောက်သွားသည့် သတင်းပါလာသည်။ ထိုသူက
'ဘဆန်တံပါးရဲ' ရွာမှ နစ်မိုင်အကွာ တောင်ပူစာအနီးသို့ ကျွန်ုပ်အား
အမြန်လာခိုင်းလိုက်သည်။

နေ့လယ်စာကိစ္စ ဖြေရှင်းအပြီး ကျွန်ုပ်၏စကားဖြင့် ဟောင်းထွက်
 လာရာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်
 အား စောင့်နေရှာသောမုဆိုးကို တွေ့လာရပါတော့သည်။ စကား
 တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မဆို။ ထိုသူက သူ့ဆိတ်ကလေးကို ချီမလိုက်ရင်း
 ကျွန်ုပ်အား မြက်ခင်းရှည်လျားအကြားကနေ ဦးဆောင်ခေါ်လာရင်း
 ကိုက်ငါးဆယ်အရောက်၌ ကျဉ်းမြောင်းသည့် လျှိုမြောင်တစ်ခု ကြင်တွေ့
 လာရသလို ချုံပုတ်အကိုင်းအခတ်များ၌ ရောက်နေသော နွားတစ်ကောင်
 ၏ ဖြစ်အင်ကိုပါ မြင်လာရသည်။

ယခုအချိန်ကောင်း နံနက် ၄ နာရီ ရှိနေပြီဖြစ်လျက် ကျားသစ်
 ငစဉ်းလဲကောင် အောင်းမနေရာဆီမှ မကြာမကြာထွက်၍ အစာရှာဖွေထွက်
 ချိန်ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က လျှိုမြောင်အနီးမှပင် ကျားသစ်ငစဉ်းလဲကို ချောင်း
 မြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဆိတ်ကို တိုင်တစ်ခုတွင် ချည်ထားပြီး ကျွန်ုပ်
 ၏ကားအနီးတွင် သွားရောက်စောင့်နေဖို့ မုဆိုးအား ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်
 သည်။

တံစ်အောင်အကြာ ဆိတ်ကလေးသည် တပဲပဲဖြင့် အော်မြည်
 လာသည်။ ကျားသစ်အား ဖိတ်ခေါ်လိုက်သလိုမျိုးမို့ ကျွန်ုပ်အဖို့ ပစ်မှတ်
 ကိုလွဲအောင် မပစ်မိဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ကျားသစ်သေသွားရန်သာ
 ကျွန်ုပ်၏တာဝန်။

သည်စဉ်ခဏ ကျွန်ုပ်၏ လျှိုမြောင်ညာဘက်နေရာ အကွာအဝေး
 မှာရပ်နေသော ကျားသစ်အား မြင်လိုက်ရပါပကောလား။ ကျွန်ုပ်က
 ရိုင်ဖယ်နှစ်လုံးပြု၏ ပြောင်းဝအားလှမ်းအချိန် ကျားသစ် ရုတ်တရက်
 ပျောက်သွားသည်။ ထိုစက္ကန့်အတွင်း ပေါ်ပေါက်လာသူကတော့ ဆာဒူး

ပါပင်။ ဆာဒူးက သူတုတ်ကိုထောက်၍ လမ်းကလေးတစ်ခုဆီမှလျှောက်လှမ်းလာနေ၏။ ကျွန်ုပ်က အော်ဟစ်၍ ရပ်လိုက်ဖို့တားမိသည်။ ဆာဒူးကမရပ်။ ကျွန်ုပ်အား သွားများပေါ်အောင် ပြုံးဖြူလာရင်း ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေသည်။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားရခက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျားသစ်အား သတ်ဖြတ်ဖို့ ရောက်နေခြင်းကို ဆာဒူးသည် ဘယ်သို့လျှင်သိသွားသနည်း။ ကြာကြာ စဉ်းစားမနေတော့။ ကျွန်ုပ် မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ နောက်မှ ခြေရာခံလိုက်သွားမိသည်။

သဲပျော့ပျော့တို့ပေါ်တွင် ကျားသစ်ခြေရာကွက်များ ထင်ကျန်နေသည်။ စောစောက ပျောက်ကွယ်သွားသည့် နေရာအထိတိုင် ကျားသစ်ခြေရာကွက်များရှိနေ၏။ ထိုမှအကျော်တွင်မူ ဆာဒူး၏ခြေရာများသာ တွေ့လာရသည်။

သည်တိရစ္ဆာန်နှင့် သည်လူ ခြေရာချင်း ဘာကြောင့်ထပ်မတတ်ရှိနေပါလိမ့်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အတော်ဦးနှောက်ခြောက်လောက်စရာ အတွေးများ ဖြစ်လာရတော့သည်။ ကျွန်ုပ် ဆိတ်ကိုတိုင်မှ ဖြုတ်ယူလျက် ကားဆီသို့ ပြန်ရောက်လာစဉ် ကျွန်ုပ်၏ပိတ်ဆွေမှဆိုး ကားနောက်ခန်းတွင် ချောက်ချားစွာတိုင်နေသည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကို တိတိပပ တွေ့လိုက်ရသည့် သဘောရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်ဆိတ်ကလေးကို ကားထဲသွင်းလိုက်ပြီး မှဆိုးအား သူ့ရွာသို့ မောင်းပို့ပေးလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ပြိုင်တူ သိလိုက်ရသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုအကြောင်းကို လမ်းတွင် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုမလာဘဲ ရှိသည်။

လူ့ကိုကိုက်ဖြတ်ခြင်း

မိုးပတိုင်ပီ ဇွန်လအထိ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်လေ့ကျင့်ရေးကာလများ၌ ကျားသစ်၏ သတ်ဖြတ်မှုသတင်း နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်မလာတော့ဘဲရှိ နေသည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်အမှန်ပင်။

ထိုမှအကျော်ကာလမှာပင် ရွာဦးစီးတစ်ဦးဆီမှ ရောက်လာသော သတင်းကား မြစ်နှင့်များစွာ အကွာနေရာတစ်ခု၌ ရွာသားတစ်ဦးအား ကျားသစ်သတ်ဖြတ်သွားသည်ဆိုသော အကြောင်းကြားချက်ပါပင်။ ဝံ့စမ်းတီးခေါက်ကြည့်လိုက်တော့ သည်ရက်၊ သည်အပတ်တွေထဲမှာ ဘေးဒူးအား သိပ်မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိသည့်အကြောင်းများကိုပါ ကြားလာ ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျားသစ်အား သတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် စိတ်နှလုံးဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က လင်စင်သုံးခုထိုးထားပေးဖို့ ရွာဦးစီးအား စီစဉ်ရန် တာဝန်အပ်နှင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်တွင် ဆိတ်တစ်ကောင်ပါ ဝယ်လာပေးဖို့ ငွေပေးထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် မြစ်ရေစီးကြောင်းတွင် တာဝန်မျိုးစုံနှင့် ရှုပ်ထွေးစွာ သွားပြီးနောက် ရွာဦးစီးက ကျွန်ုပ်ပေးသမျှ တာဝန်ကျေ့ မကျေ့ကိုသွား ကြည့်ရပါသေးသည်။

သို့သော် . . .

အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်နေသော ရွာသူရွာသားတွေ၏ အဖြစ် ကိုသာ ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့တစ်တွေ ကျွန်ုပ်စေခိုင်းချက် အရ လင်စင်ထိုးနေစဉ်အတွင်း ကျားသစ်ငါးလဲက ဆိုးရွာစွာနှင့်

လာရောက်သောင်းကျန်သွားကြောင်း ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဒီအကြိမ် တော်တော် သောင်းကျန်းသွားတာပါပဲ” ဟူ၍ ရွာဦးစီးက ကျွန်ုပ်အား တင်ပြသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ချောက်ချောက်ချားချားနဲ့တောင် ဖြစ်ကုန်တယ်”

ကျွန်ုပ် အမုန်အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးဝံ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်၌က ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက် မချဝံ့လောက်အောင် အတန်ငယ်စိတ်လှုပ်ရှားဗျာများသွားရသည်။ ဆိတ်ကလေးကို မြင်သာသော မြင်ကွင်းထဲမှာ ချည်ပြထားပြီး ရွာသားတွေ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ကွယ်ကာနေဖို့ စေခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆူညံသံမျှဆူညံအောင် နေပေးကြပါရန်ပါဖြစ်သည်။ ကျားသစ်တို့၏ သဘာဝမှာ ဆူညံသံကို လာရောက်စူးစမ်းလေ့ရှိသည့် သဘောမှာပြသည်မို့ ဖြစ်သည်။

ရွာသူရွာသားတွေက ထိုသို့နယ် လုပ်ဆောင်ဖို့ ဝန်လေးနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုက်နှစ်ရာခန့်သာသာထိ ကျွန်ုပ်ကိုယ်အလေးချိန်ကို ထိန်းထားနိုင်မည့်သစ်ပင်ကို ရှာမတွေ့သေးဘဲ ရှိနေသည်။ ကျားသစ်အား ကောင်းစွာတိုက်ခိုက်နိုင်သော နေရာအကွက်အကွင်းကို စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေမရဘဲရှိသည်။

စောင်းဆိုင်းရှည်ကြာ

တစ်ယောက်သော ရွာသားက တိုင်တစ်တိုင်ဖြတ်၍ ပြေပေါ်တွင် ကျနစွာစိုက်ပြီး ဆိတ်ကလေးအား ချည်ထားလိုက်သည်။ တိုင်အနီးကခွာလျက် စကားတွေ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ဆိုနေကြသည်။

သို့သော် အားလုံးအဖို့ အသက်ရှူ အကျပ်ရိုက်နေရသည့် ကာလ
ဆိုကာ မှားမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော နေရာမှဆိုလျှင် အသံတွေ
တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။

ကျွန်ုပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်၏ လုံခြုံရေးခလုပ်ကို ဖွင့်ထားပြီး
စောင့်နေသော်လည်း ယုံကြည်ကိုးစားစိတ်မှာ အနည်းအပါးပျံ့သာ ကျန်
နေသည်။

ကျားသစ်သည် အချိန်မရွေးဘဲ တစ်နေရာမဟုတ်၊ တစ်နေရာမှ
ပေါ်လာနိုင်ကောင်းသည်။ စိတ်ထဲတွင် ဆာဒူး၏ပုံသဏ္ဍာန်က ဝင်နှောင့်
နေသေးသည်။

ကျွန်ုပ် ခြေသံလုံလုံထားပြီး ဆူးချုံအုံကောင်းကောင်းဆီသို့ ချဉ်း
ကပ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် ဆိတ်ကလေးကို ကောင်းစွာတွေ့ရ
သည်။ လူတွေကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေသည်။

ကျားသစ်ရောက်လာဖို့ အကြောင်းရှိနေသလား။

ကျွန်ုပ်သည် စောင့်နေရင်း ငိုက်မျဉ်းချင်လာသည်။ သို့သော်
သားကောင်၏ရနံ့ကို ရနေသော မုဆိုးအလား ကျွန်ုပ်ကိုကျွန်ုပ် ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်စိမ့်ဝင်နေသည်။

နွေးထွေးသောလေထဲတွင် သားကောင်အပုပ်အနံ့ ပါနေသလိုရှိ
သည်။ ကျားသစ်သည် နောက်ဆုံးသားကောင်ကို ရှာဖွေရန် အလိုတူ
ကျွန်ုပ်၏ မလှမ်းမဝေးတွင် ရှိနေလောက်ပြီ။

ကျွန်ုပ် ချုံကွယ်မှာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် ကျားသစ်အား
တွေ့လာရပါတော့သည်။ တိုင်တွင် စူးစူးအစ်အစ် ဟစ်နေသော ဆိတ်က
လေးဆီကို တာရွေရွေနှင့် ဆင်းသွားနေခြင်းပါပင်တည်း။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

ကျွန်ုပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းကို အသာအယာ မချိန်လိုက်ပြီး တစ်စက္ကန့်မျှ အသက်အောင်လိုက်ရင်း တည့်ငြိမ်တည့်မတ်စွာပင် ခလုတ်ညှစ်လိုက်ပါ၏။ ကျည်ဆန်က ကျားသစ်၏ပခုံးတီ ထိမှန်သွားပုံပင်။ သို့သော် ချက်ချင်း အလူးအလဲနှင့် ပြန်ထသွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ချုံတောအတွင်းသို့ တရဲရဲနှင့် တိုးဝင်ပြေးသွားတော့သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ချုံတောအတွင်းသို့ တရဲရဲနှင့် တိုးဝင်ပြေးသွားတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်သွားသောပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျားသစ်၏ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသလားဟု ထင်မိလိုက်သည်။ နာကျင်စွာအော်မြည်လိုက်သံ ထွက်လာသေးသည်။ ဒဏ်ချက်ပြင်းထန်သွားပုံရသဖြင့် တွေ့သူမျှသက်ရှိတို့အပေါ် ရန်မူတော့မည် မလွဲပြီ။

ကျားသစ်သည် သူဒဏ်ရာအပေါ် ပူပန်စိတ်ရောက်နေစဉ် အတွင်း ကျွန်းအလျင်အမြန် ဤအတောအတွင်းမှ တိမ်းရှောင်သွားဖို့စိတ်ဝင်သွားရသည်။ ကျွန်ုပ် အလျင်အမြန်ထွက်သွားဖို့ ကြံစည်မိပြီးမှပင် ခြေရာများကို ကျားသစ်ကောက်လာနိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်အား မီးသွားတော့မည်မှန်း တွေးမိလိုက်ရ၍ ဘယ်ကိုဦးတည်သွားရမည်ဟု စဉ်းစားမရရှိသွားသည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်တင်း၍ ထွက်ဖို့ကြံစည်မိသော်လည်း ကိုယ်နလုံးခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းကို ပြန်ကြားနေ၏။ ကြောက်စိတ်က ကျွန်ုပ်အား အတော်ကြီး ညှစ်ဆုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ကျားသစ် အမှန်တကယ် အသက်ရှင်နေမည်။ ကျွန်ုပ်နောက် သဲသဲမဲမဲလိုက်တော့မည်ဟု တွေးမိစဉ် တစ်ခဏကြောက်ရွံ့စိတ်က တားမရဆီးမနိုင် ကျွန်ုပ်အားဖုံးလွှမ်းလာသည်။ သွေးကြောများ ဆိုင်းကုန်မတတ် ထိတ်လန့်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မမြင်ကွယ်ရာ အရပ်များဆီမှ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ အရိပ်တစ္ဆေတို့၏ ခြောက်လှန့်သံတွေ အကြားအာရုံအတွင်း သောင်းကျန်းခံရသလို ထင်နေမိသည်။ ရွာသူရွာသားတွေဆီက အသံတွေထွက်လာကြ

သည်။ ဆာဒူးအား ရွာအတွင်းဘက်သို့ အဝင်မခံဘဲ တားဆီးနေသံများ။
လရောင်သည် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှတစ်ဆင့် မြေပြင်ထက်သို့
ဖြာကျလျက်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်က လူသွားလမ်းကြောင်းအတိုင်း ခြေကိုလှမ်းလာစဉ် အနီး
အနားမှ ရွှေလျှာသံတစ်ခု ကြားမိသည်။ ထင်၍လှည့်အကြည့် လမ်းကျယ်ဝ
၌ ထိုင်စောင့်နေသော ကျားသစ်ကြီးအား မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။
ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်သာ ကွာဝေးလိမ့်မည်။ အကွေ့အဝိုက်ကျဆင်း
နေသော ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျားသစ်ပင်ဖြစ်နေမှန်း ယုံမှားသံသယမရှိလောက်
ပြီ။ ကျွန်ုပ်က ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင်တင်၍ ပြောင်းကိုချိန်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ခလုတ်ညှစ်မည်အပြု ကျားသစ်က ပျောက်ကွယ်သွား
လျက် ပေါ်ပေါက်လာသည်က ဆာဒူးဖြစ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်စက်
အတိုခံလိုက်ရသလို တုန်ယင်သွားသည်။

“ကျားသစ် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

ကျွန်ုပ်ပါးစပ်ဖျားမှ အံ့အားသင့်သံ ထွက်သွားသည်။

“ဆရာ ပျက်စိအမြင် မှားသွားတာပါ။ ဘာကျားသစ်မှ မရှိပါ
ဘူး”

“ကျုပ် ခုနကပဲ သေသေချာချာ မြင်လိုက်သေးတယ်”

ကျွန်ုပ် ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် တင်း
ကျပ်နေသော အာရုံကြောင့် မြင်မိမြင်ရာ ရှိသွားခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်၏။

“ဆရာ... ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဆရာတွေချင်
နေတဲ့ ကျားသစ်ကိုပြပါ့မယ်”

ကျွန်တော် ချီတံ့ချီတံ့ ရှိနေပြီးမှ ဆာဒူးနောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ သွားသည်။ ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း လ၏အလင်းရောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ သူရ သတ္တိတို့အား ကြောက်စိတ်အသွင်သို့ ကူးပြောင်းစေပါသည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ်ကြာအောင် ဖြတ်လျှောက်လာပြီးမှ စိတ်ထဲက မသိုးမသန် စိတ်ကြောင့် သူ့ကိုဟန်တားမိသည်။

“ရပ်လိုက်ပါ”

ဆာဒူးက ကျွန်ုပ်၏အမိန့်ပေးသံကို လှည့်တောင်မှပင် မကြည့်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝယ် ဆာဒူး ဤတစ်ခဏ လူကနေကျားသစ်ပုံစံ ပြောင်းလဲ သွားလေမလားဟု ထင်စားမိလိုက်ရာက သေနတ်ပြောင်းချိန်၍ ညှစ်မိမည် ကဲ့သို့။

ကျွန်ုပ်၏ သံသယမွန်းကျပ်မှု စိတ်တို့သည် ထိုတစ်ခဏမှာပဲ ကြေမွပျက်စီးသွားရသည်။ အကြောင်းမူ လင်းထင်းသော လရောင် အောက် တဲငယ်တစ်ခုရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျားသစ်၏ အသက်ကုန်ခန်း နေရာပြီ။ ပိုးသားကဲ့သို့ ချောမွေ့နေသော ကျားသစ်ကိုယ်ကို လက် ဖြင့် ထိတိုကြည့်လိုက်စဉ် ပူမွှေးနေဆဲရှိသေးသည်။ ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်မိရ သည့်အကြောင်းကား အခြားမဟုတ်ပြီ။ ကျားသစ် ရှိနေနိုင်သည့်နေရာကို ဆာဒူးအပ်ကျမပ်ကျ သိရှိနေခြင်းပင်တည်း။

ဆာဒူးသည် ကျွန်ုပ်အား ဥပေက္ခာပြု၍ ကျားသစ်အနီး ဒူးတုပ် ထိုင်လိုက်ရင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ သားသေမုဆိုးမ မိခင်တစ်ဦးကဲ့သို့အလား နှုတ်မှတဖွဖွ ဆီမန်းမန်း ရွတ်ဆိုနေတော့သည်။ ကျားသစ်နှင့် ဆာဒူး၏ ပေါင်းစည်းမှုမှာ မယုံနိုင်အောင် ရင်းနှီးအကျွမ်းတဝင်ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဆာဒူး၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲပုံကို ပခုံးပုတ်၍ . . .

“လူသွားလမ်းပေါ်မှာတုန်းက တွေ့လိုက်ရတာ ဒီကျားသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ အဲဒီကျားသစ်ဟာ ကျွန်တော်ကို လာရှာဖွေတာပါ။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အခါကို သိလို့ ဆရာ့ဆီက တိမ်းရှောင်ပြေးလာပြီး ကျွန်တော်ဆီ အရောက်လာခဲ့တာပါပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ တကယ်မကောင်းဆိုးဝါး အကောင်ကိုမှ အဆွေခင်ပွန်း လုပ်နေပါလား။ ကလေးတစ်ယောက် ကိုက်အသတ်ခံရတာရယ်၊ ရွာထဲက နွားတွေကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးနေတာတွေရယ် သိရက်နဲ့တောင်မှပဲ ရွာကိုဝင်ပြီး အလှူခံစားသောက်ရတယ်နော်”

“ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံတောင်းရမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစားအစာလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒီရွာကို စတည်းချလာချိန်က ကျားသစ်က အကောင်ပေါက်စာဝကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့လာနေတာပါပဲ။ ဒီတောကြီးထဲမှာ ဝက်ရိုင်းတွေရှိနေတော့ ဒီအကောင်တွေကိုသာ ရှာဖွေစားသောက် ကျေနပ်မှုရှိနေပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်ပေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်မှတ်နေခဲ့တာပါ”

“လ အတော်ကြာကြာတုန်းက နွားတစ်ကောင်ကို ကိုက်သတ်စားသောက်လိုက်ရတာက အစပြုခဲ့တာမဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က သူ့အား ပြန်အမှတ်ရစေသည်။

“အခုဆို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် တာဝယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျားသစ်ရန် ခံစားနေရပြီ။ ကျုပ် အခုလို မလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် မောင်ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ဦးမလဲ”

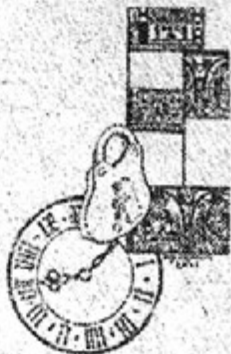
“ဒါကို ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အချစ်
လွန်ကဲတဲ့ အချစ်ကန်းစိတ်တစ်ခုဟာ သူမကောင်းတာ လုပ်နေမှန်သိ
လျက်နဲ့ ခွင့်လွှတ်နေမိပါတယ်။ ရင်ဝယ်သားလိုချစ်မိပြီး အကုသိုလ်ဆန်
တဲ့တွင်းထဲ ဆင်းရောက်နေတာကိုစောင့် ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့
လက်ပိုက်ကြည့်နေမိပါတယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်တို့အကြားတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက တစ်ခဏ စိုးရိမ်သွား၏။
ဆာဇူးအား ရဲထံအပ်သင့်မအပ်သင့် ကျွန်ုပ်တို့တွေးနေသည်။ သို့သော်
ကျားသစ်ကျားလွန်နေသမျှများက ဆာဇူးနှင့်ဆိုင်သည်ဟူသော သက်သေ
အထောက်အထားပြချက်က လုံလောက်မှုမရှိ။ ထို့ပြင် ရွာသားများက
ရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်ကိစ္စများ မလိုချင်။ အဆုံးတွင် အတွေးဒဿနတစ်
ခုသာ ရင်ဝယ်သိမ်းပိုက်မိပြီး ဆာဇူးအား ကြေကွဲစွာနှင့် စက်ဆုပ်စွာ
သည်အတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ . . .

ဆာဇူးသည် ခွက်လက်ဆွဲကာ ညတွင်းချင်းအချိန်မှာပင် ထိုရွာ
ကလေးအနီးမှ စွန့်ခွာသွားကြောင်း ကြားလိုက်ရပါ၏။ နောက်တစ်နေ့
ကျားသစ်အလောင်းရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်အရောက်အသွား လှပသောပန်းခွေတစ်
ခွေကိုသာ သွားလေသူစဉ်းလဲ၏ကိုယ်တွင် တင်ထားလျက်ရှိနေကြောင်း
မြင်တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

Ref : The Wide World Adventure Magazine
ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်း။ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၂။

အလုည့်မပြန်သော တစ်ကွက်ညာဏ်

THE MURDER OF ALONZO
BY PETER CHEYNEY

မာနီ၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီမြန်းလျက် ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ ဗန်ဒါလင်မှာ သူ၏ ပေါ့လျော့သွားမိသည့် လုပ်ကွက်များကြောင့် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်နေ၏။ အလွန်ပိုက်ဘယ်အဖို့ပျံ့သူတို့ဆင်ထောင်ထားသော ရတနာများကို စိမ်းပြေနပြေပင် သိမ်းပိုက်ခွင့်ရလာ ဖြစ်သည်ချီမိတော့...

လူမိုက်တို့၏ လောကီဝယ် ဖောက်ခွဲရေးသမားဂျိုး၊ ငါးမန်းစသည်တို့အပြင် အခြားငါးမည်ရ ဘွဲ့အမျိုးမျိုးကို ပိုင်းဆိုင်သော မစ္စတာဆိုင်ရပ်စ်ဗန်ဒါလင်သည် ယခုအလွန်၌ အခန်းထဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းနှင့်အတူ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

အလွန်မိုမိုက်သတစ်သည် စီးကရက်ငွေတွေ ဝေ့လူလူရှိနေသည့် မြင်ကွင်းကြားမှတစ်ဆင့် ဗန်ဒါလင်ပြောလာမည့် စကားတို့ကို နားစွင့်နေခဲ့သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်” ဟု စကားအစချီလာရာက “အခုလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြုရမယ်အကြောင်းက ငါ့ရဲ့ ခွင်ထဲမှာဝင်နေရင် ငါမင်းဆီကို ရောက်လာစရာ မရှိဘူး။ ငါ့ဘာသာ လှုပ်ရှားမယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါမလှုပ်ရှားနိုင်လည်း ဒီကိစ္စကို လှုပ်ရှားနိုင်မယ့်လူကို အခွင့်အရေးပေးချင်တဲ့ စိတ်စေတနာကြောင့် မင်းဆီကို ရောက်လာရတာပါပဲ အလွန်ဗို။ ဒီအလုပ်မျိုးဆိုတာ မင်းနဲ့ပဲကိုက်မယ်လို့ ငါ့ရဲ့အတွေ့အကြုံအရ သိမြင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။”

“ဆိုစမ်းပါဦး ဖောက်ခွဲရေးသမား ဂျိုးကြီးရဲ့ အိပ်တစ်အိပ်ကို ဖောက်ဖိုက်စွာအကြောင်းမှာ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေနဲ့ အဝင်ခွင့်ပေးရုံ့လောက်အောင် ဒီအိမ်က ဘာမို့လို့လဲ”

“အသံမြည်အောင်ဖောက်လို့ ပဖြစ်နိုင်တဲ့ အိမ်ဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ။ အိမ်အနေအထားက အသံကိုတုန်းခနဲပြည်ဟိန်သွားအောင် တစ်ချိန်သွားနိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားရှိနေတာကလားရယ်။ မီးခဲသေတ္တာသော့ကို ခိုင်းနမိုက်နဲ့ ဖျက်ဆီးဖို့ကြံနေတုန်း၊ ငါ့ကိုဝိုင်းလာတဲ့ ရဲတွေကြောင့် ငါရဲကံကြမ္မာက တယ်အချုပ်ခန်းကို နဖူးစာရွာလည် သွားမယ်ရယ်တောင် သိလိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုဝင်ကြံစည်ရမယ့် သေတ္တာကတော့ ‘ဘရစ်ဂ်’ လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဖောက်ထွင်းမှုကို ကြံကြံခံ အာမခံသေတ္တာကြီး သို့ပါတော့ကွာ။ အဲဒီလို အကြမ်းခံသေတ္တာရဲ့ သော့အမျိုးအစားကို ဖွင့်နိုင်တဲ့လူမျိုးဆိုလို့ ငါ့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်မှာ တစ်ယောက်ပဲတွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလူဟာ ပါးနပ်တဲ့နေရာမှာ လှစ်ခနဲရှိပြီး ပျက်လုံးပေါ်ကနေ မျက်မှန်ကိုလည်း မချွတ်စတမ်း တပ်ထားတတ်တဲ့ အလွန်ခိုဆိုတဲ့ မင်းပဲပေါ့လေ”

“ချီးကျူးသံကိုတော့ ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်အပ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ သဘောပေါ့နော်။ ရမယ်ခေစုကကောဗျာ”

“အလုပ်အောင်မြင်သွားလို့ကတော့ မင်းအတွက် တစ်ဝက်အချိုးကျစေမှာပေါ့ ကိုယ်လူ။ အခုလုပ်ရမယ့် အလုပ်က ဖြည်းဖြည်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ချင်တဲ့ မင်းရဲ့သဘာဝနဲ့လည်း အံ့ကိုက်ပဲလေ။ ပစ္စည်းကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး ကိုယ်လူ။ ဇာရီနာဘုရင်ရဲ့ သရဖူဦးသျှောင်ကနေ ဖြုတ်ယူထားတဲ့ အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းတွေ ဆိုပါတော့ကွာ။ မင်းလည်းကြားဖူးကောင်းကြားဖူးလိမ့်မယ်။ တော်လှန်ရေးကြီး ရုရှားနိုင်ငံမှာ ပေါ်ပေါက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဘောလ်ရှီတွေဟာ သရဖူဦးသျှောင်ကြီးကို ပျက်စီးစေအောင် ရတနာပစ္စည်းတွေကို သရဖူကနေခွာယူကြတယ်ဆိုတာလေ။ သရဖူလည်းပျက်စီး ရတနာတွေလည်း မှန်ပြေ

အနံ့အပြားကို အရောင်းချခံရ အဲဒီရုရှားအစိုးရဆီက ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းအချို့ဟာ ဆိုင်းလပ်စ်မာတင်ရဲ့ လက်ထဲကိုလည်း တိတ်တိတ်ပုန်းရောက်နေခဲ့တယ်တဲ့။ အကယ်၍ ဒီဇာတိဟာ သူ့ဆီကအဲဒီ ရတနာတွေ သူ့လက်ကပြန်လှသွားဦးတော့ ရဲကိုတိုင်ဝံ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး...။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ သူ့လက်ထဲရောက်နေတာကိုက ခိုးရာပါပစ္စည်းသဘောကို ဆိုက်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“အဲဒီပစ္စည်းတွေထားတဲ့အိမ်ထဲကို မင်းဝင်လို့ လွယ်အောင် ငါအစီအစဉ်ချပေးပါမယ်...။ ပထမထပ်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကနေ အလွယ်တကူ ဝင်သွားနိုင်တာနဲ့ အိမ်ရဲ့နောက်ဖေးဘက်က စကြိုတစ်ခုဆီ ရောက်သွားနိုင်မယ် ညာဘက်ကိုကျတဲ့ အခန်းတွေအနက်က တတိယ တံခါးချပ်အခန်းဟာ အဲဒီရတနာတွေ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ မီးခံသေတ္တာ ရှိတဲ့ အခန်းပဲဆိုပါတော့ကွာ။ ငါ့စိတ်ထဲ မင်းအနေနဲ့ မီးခံသေတ္တာပွင့်အောင် ကြံစည်ဖို့အတွက် မိနစ်နှစ်ဆယ်သာသာလောက်ပဲ အချိန်ပေးရ လိမ့်မယ် ထင်တယ်...။ မင်းအောင်မြင်သွားပြီဆိုတာနဲ့ အထဲကရှိသမျှ တွေကို အေးအေးဆေးဆေး သယ်ယူသွားရုံပဲပေါ့... အလွန်ဦး ဒီပစ္စည်း တွေကို ဝယ်နိုင်မယ် ဝက်လက်သည်း အိမ်စတာဒ်မြို့မှာ တွေ့ထားပြီး ပြီလေ...။ ဒေါ်လာငါးသောင်းပေးချေဖို့ သဘောတူထားပြီးပြီဆိုပါတော့ ကွာ...။ တကယ်လို့ အောင်မြင်သွားလို့ကတော့ မင်းနစ်သောင်းခွဲ ငါ နစ်သောင်းခွဲပဲ...။ ဘယ်နယ်လဲ လုပ်ပေးဖို့သဘောတူနိုင်မလား။”

ဗန်ဒါလင်၏ ကမ်းလှမ်းလာချက်ကို အလွန်ငိုဇိမ့်ဖျက်နာသွင် ပြင်က နက်ရှိုင်းသေနှက်စွာ တွေးတောနေသော အမှုအရာဆောင်သွား သည်။ သို့တစေ ထိုအမှုအရာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလက်ချောင်းလေးတစ်ခု ကတော့မူ ထိုင်ခုံလက်တင်တန်းအောက်မှ လျှို့ဝှက်ခလုတ်နှိပ်သီးလေး တစ်ခုကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဖိနှိပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့လူနေထိုင်ရာ အောက်ထပ်အခန်းခံသို့ အဆက်အသွယ်
ခေါင်းလောင်းသံဖြည့်သွားသည်။ ခေါင်းလောင်းသံအဆုံးမှာစာလုံးများ ထင်
ပေါ်လာသည့် မက်ခေတ်ချုံ့စနစ် သတင်းလှမ်းပို့ချက်ကို ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

“ဗန်ဒါ...လင်...ဒီ...အခန်း...က...နေ...ထွက်...
သွား...တာ...နဲ့...နောက်...ယောင်...ခံ...လိုက်...”

အလွန်နိမ့်သည့် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ဘူးထဲမှ ထပ်မံထုတ်လိုက်
ဖြစ်သည်။ ဖွာရှိုက်လိုက်ရာမှ...

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့လောက်မှ လှုပ်ရှား
စေချင်သလဲ” ဟူ၍ ဗန်ဒါလင်အားမေးသည်။

“မနက်ဖြန်ညသန်းခေါင်ကျော်ဆို မကောင်းဘူးလား... ဒီငတီ
ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်က ည ၁၂ နာရီ မင်းခင် အချိန်ဆို အိပ်ရာဝင်နေကျ
ပဲတဲ့ကွ။ အောက်ထပ်က သူ့အစေခံတွေ နီးသွားမှာလည်း မင်းဘာမှ
ပူစရာမရှိဘူး။ အားလုံးအိပ်ပျော်နေပြီဆိုတာနဲ့ မင်းကိုတားလာမယ်၊ ဟန်
လာမယ်၊ အန္တရာယ်အနှောင်အယှက်လည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။
ငါစောစောကပြောခဲ့တဲ့ ပထမယပ်ရဲ့ နောက်ဖော်ပြတင်ပေါက်တစ်ခုကတော့
အမြဲလိုလိုပွင့်နေလေ့ရှိတယ်။ တိုက်နဲ့ရဲအနေအထားဆိုလည်း တွယ်ဖက်
တက်တတ်တဲ့ လူအတွက်ဆို လျော့ကန့်လိုအဆင်ပြေမယ် သဘောမှာရှိတယ်”

“အင်း...ကောင်းပြီ မနက်ဖြန် ညသန်းခေါင်ကျော်ပဲလှုပ်ရှားကြည့်
လိုက်တော့ပေါ့လေ။ အစီအစဉ်ကတော့အကျိုးအမြတ် တစ်ဝက်စီပေါ့နော်”

“ဟာ...စိတ်ချ။ အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ မင်း
ဘက်ကသာ ပိုင်အောင်လုပ်။ ငါသန်ဘက်ခါ မင်းဆီအရောက်လာခဲ့မယ်”

အလွန်နိမ့်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဗန်ဒါလင် ပြန်နှုတ်ဆက်
လာရာက...

“မင်းကံကောင်းပါစေလို့ ပျော်လင့်ဆုတောင်းနေပါမယ်”

ဗန်ဒါလင်အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ အလွန်ငိုသည် အိမ်ထဲတွင် စကြိုလျှောက်နေရင်း အတွေးကို အလုပ်ပေးထားသည်။ ဗန်ဒါလင်လို အမေရိကန် ငန်သားတစ်ဦး၏ စကားသည် ယုံနိုင်စရာမရှိ။ ဘာလျှော့ရီ ပုံပြင်ဆန်လွန်းသည်။ ဖောက်ခွဲရေးသမားကိုးဟူသော ဘွဲ့သည် ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်အညီ ဗန်ဒါလင်လို လူမျိုးအဖို့ မပွင့်နိုင်သော မီးခံသေတ္တာ ဟူသည် မရှိခဲ့ပြီ။

သို့မှီအသံပြည်၍ မဖြစ်နိုင်သောအိမ်၏ အခြေအနေအကြောင်း အရာကို အကြောင်းပြလာသည်။ သူပြောသည့်အထဲမှာ တစ်ခုတော့ မှန်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် သိပ္ပံစနစ်များဖြင့် စီစဉ်ထားသော ဘာရစ်ဂ်လို အကြမ်းပတ်မ်းခံ မီးခံသေတ္တာကြီးသည် တော်ရုံသူ နီးဖောက်ထွင်းသမားတို့ အဖို့ ပွင့်အောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ရန် မလွယ်ကူပြီ။ သည်လိုသေတ္တာမျိုးကို နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သူမှာ အလွန်ငိုမိုက်ဘာသာ တစ်ဦးတည်းသာရှိသည်ဟု ယူဆရမည်မျိုး။ ကျွမ်းကျင်သည်မှ ထူးထူးခြားခြားကျွမ်းကျင်ပါလေသူ။

ဗန်ဒါလင်နောက်သို့ ရဲ့ဒိုးလိုက်သွားသော သူ့လူ လွန်ဖာရာသည် ရှစ်နာရီမထိုးမီ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားအကြံမဆိုးဘူး... အလွန်ငို” လွန်ဖာရာက ကောင်းစသည် “ခင်ဗျား ဗန်ဒါလင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သင်္ကာယနမကင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခိုင်းတာ မှန်သွားတယ်။ ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ချာလီရဲ့အုတ်တိုက်ကလေးကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားတာကလားရယ်ဗျာ...။ အဲဒီမှာ တော်တော်လေး ကြာသွားတယ်။ ချာလီဆိုတဲ့လူနဲ့ အကြာကြီးလေကြောကျနေခဲ့တယ် လေ...။ ဗန်ဒါလင်ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်ချာလီဆီဝင်တွေ့ပြီး စူးစမ်းကြည့်မိတယ်...။ ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာရုံစမ်းသွား

တာကို သိလိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားလှုပ်ရှားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုသေနတ်မျိုးကို သုံးတတ်သလဲဆိုတာပေါ့...။ ချာလီက ပွိုင့် ဥကတို့လ်အော်တို့မစ်တစ်ကို သုံးတတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်တဲ့လေ...။”

“ကျွန်တော် ဗန်ဒါလင်နောက် ကမန်းကတန်းအလိုက်မှာ ကားတစ်စီးငှားပြီးတက်စီးတယ်။ အဲဒီကားက ဒေးဗစ်လမ်းဘက်ကို ရှေ့လှည့်ရင်းနဲ့ တရွတ်လမ်းအရောက်မှာကွေ့ခိုင်းပြီး အိမ်အမှတ် ၁၇ ရှေ့မှာရပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ ဝင်သွားခဲ့တယ်လေ”

ထိုစကားကို ကြားရသည့်တခဏ အလွန်ငိုပြုံးသွားသည်။

“ရတနာမီးခဲသေတ္တာ ရှိနေတဲ့ အိမ်ဆိုတာ အဲဒီအမှတ် ၁၇အိမ်ပဲပေါ့ လွန်ဖာရာ...။ မနက်ဖြန် ညသန်းခေါင်းကျော်ရင် ငါအဲဒီအိမ်မှာ ဝင်ဖောက်ထွင်းရလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့...။ အင်း...။ ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်ရဲ့ အိမ်ကိုဝင်သွားပုံထောက်တော့ ဒီလူ့ ဗန်ဒါလင်နဲ့မာတင်တို့တစ်တွေဟာ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး လက်ဝါးချင်းရိုက်ထားတဲ့ကိစ္စ ရှိနေကြပုံပဲ”

အလွန်ငို တွေးတွေးဆဲဆဲ အမှုအရာဖြင့် ဆက်လျှောက်နေသည်။ မြန်ရပ်တန်လိုက်ရင်းမှ လွန်ဖာရာအား...။

“သူတို့ကစားကွက် တစ်မျိုးမျိုးတော့ ထွင်နေကြပြီ...။ ဒီအတွက် မင်းလည်း ပင်ပန်းခဲရဦးမှာပဲ လွန်ဖာရာ...။ ပထမ မင်းလုပ်ရမှာကတော့ ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်ရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာပေးဖို့ပဲ...။ အထူးသဖြင့် သူ့အိမ်ရာကို ဘယ်နေရာမှာထားတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်အချိန် ညစာစားတတ်တယ်ဆိုတာတွေ ငါ့အတွက် စုံစမ်းခဲ့။ အင်းနောက်တစ်နေ့ မလှုပ်ရှားသေးခင် အဲဒီအိမ်ကို ငါအရင်ကြည့်ပြီး ကင်းထောက်ကြည့်လိုတော့ ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ငါ့အတွေးမမှားဘူးဆိုရင် ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်ဟာ ငါတို့ရဲ့ကျောင်းတော်က မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး မာနီလိုပဲ အကြံရှိနေမှာပလ္လဲဘူး...။ ဘယ်လိုအကြံမျိုးလဲဆိုတာ မင်းသိမှာပါ”

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

လွန်ဖာရာက လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်ရာမှ . . .

“အင်း . . . ဟနီလိုအကြံမျိုးရှိရင်တော့ ခင်ဗျားသူ့ကို သတိထား ရတော့မှာပေါ့နော် . . . ဟနီက ခင်ဗျားကို သူတစ်နေ့နေ့ မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ဆုံးမပြုရဦးမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

အလွန်စို ကိုယ်သိပ်သိပ်ခါအောင် ရယ်လိုက်ပြီ . . .

“ဒါပေမယ့် . . . ဒီကောင်ကြီးက ငါ့ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ လားကွ . . . ဟေ့”

xxxxx

နောက်တစ်နေ့ ညရစ်နာရီလောက် ကတည်းက အလွန်စို သည် ဆိုင်းလပ်စ်ဟလင်၏ခြံနောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သည်အချိန်ဆို ဟလင် ညစာအပြင်ထွက်စားတတ်သည်ကို လွန်ဖာရာ၏ စုံစမ်းထားချက် အရ သိထားခဲ့ဖြစ်သည်။ နောက်ဖေးဂိတ်တံခါးကို သော့တူဖြင့်ဖွင့်သည်။

သော့တစ်ချောင်းတည်းနှင့်ပင် အံ့ကိုက်ရုံခဲရ၍ ခြံတံခါးပွင့် သည်။ အထဲတွင် ပန်းခြံရှိသည်။ မှောင်ရိပ်များ ဆိုင်းထားသည်။ အခြေ အနေ အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီးနောက် တိုက်ကိုတွယ်ဖက်ကာတက်ခဲ့ သည်။ ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့်ဝင်သည်။ လွန်ဖာရာ စုံစမ်း ထားသော ဟလင်၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ခြေသံယုယု ထား၍ဝင်သည်။

ဗီရိုတစ်ခုစီမှ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်သည်။ ဟော . . . စိတ်ထဲက အထင်ရှိ သည့်အတိုင်းပင် အထဲတွင် သေနတ်နှစ်လက်တွေ့ရသည်။ လက်ထဲမှ လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် သေနတ်တစ်လက်မှာ ပွိုင့်ဂုကဘိုလ် အော်တိုပစ်တစ် . . .။ နောက်တစ်လက်မှာ စမစ်အင်ဝက်ဆန်ဖြစ်နေသည်။ စမစ်အင်ဝက်ဆန်သေနတ်ထဲမှ ကျည်ကပ်ထဲတွင် ခြောက်တောင့်အပြည့် ရှိသည်။ ပွိုင့်ဂုကဘိုလ်၏ကျည်ကပ်တွင် ကိုးတောင့်တည်သာရှိ၍တစ်တောင့်

လျော့နေသည့် သဘောရှိသည်။ လျော့နေသည့်တစ်တောင်မှာလည်း ပစ်ခတ်ပြီးသား ပေါက်ကွဲကျည်ဆန်ခွဲနှင့်ရယ်။

အလွန်ပို ပြုံးသည်။ သူ့အိတ်ထဲက သေနတ်များကို ယုတ်ယူ လိုက်ပြီး ထိုသေနတ်နှစ်လက်နှင့် လဲလှယ်လိုက်သည်။ သုံးမိနစ်ခန့်အကြာ တွင် ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာတော့ ဒေဇီးလမ်းပေါ် တွင် သူ့လျှောက်နေလျက်သာ။ သူ့ဖျက်နှုန်းမှာ အပြစ်ကင်းသောအပြုတစ်ခု။

ညဉ့်သန်းခေါင်းယံကျော် ၁၂နာရီခွဲ ဆိုင်းလပ်စ်မာတင်၏ခြံ အနောက်ဘက်သို့ သူ့ရောက်သွားသည်။ ခြံတံခါးကို သော့တူဖြင့်ဖွင့် သည်။ အတွင်းသို့ဝင်၍ တိုက်နောက်ဘက်နံရံကို ဖက်တွယ်တက်သည်။ ပထမထပ်၏ ပွင့်နေသောတံခါးမှတစ်ဖန် အထဲသို့ဆင်းလိုက်လျက်ညာ ဘက်ကျကျမှ တတိယတံခါးကိုဖွင့်သည်။

အထဲအဝင်တွင် လျှပ်စစ်မီးလေးကို ကိုင်ထွန်း၍ဖြစ်သည်။ ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေကို အသာအယာတွန်းဖယ်ပြီး သတိနှင့်နားစွင့်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်သည်။ သူ၏ခါးဝတ်ပယ်ထားသည့် ခါးပတ်ပြားပြားကြီးဝယ် ဖောက်ထွင်းကိရိယာ တန်ဆာပလာအမျိုးမျိုး တို့ကို တွယ်ချိတ်ယူလာ၏။ ခါးပတ်ပြားကြီးကြီးကိုချွတ်ပြီး မီးအာမခံ သေတ္တာနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်လေမည့် သော့တစ်ခုချင်းထုတ်ရှာသည်။

ဘရစ်ဂ်အာမခံသေတ္တာကြီး ပွင့်လာဖို့မှာ အချိန်နာရီဝက်သာသာ ခန့် ကုန်ဆုံးလိုက်ရသည်။ စကြိုအပြင်ဘက်မှာ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားလာသည့် အသံလိုလို၊ သူ့အကြားအာရုံက နားစွင့်မိသွားသည်။

သူက ဖောက်ထွင်းခါးပတ်ပြား ကြီးကြီးကို ကမန်းကတန်း ခါးမှာပြန်ပတ်၏။ အပေါ်မှကုတ်အင်္ကျီကို အမြန်အဆန်ပြန်ဝတ်သည်။ သည်စဉ်ခိုက် တံခါးပွင့်လာပြီး သေနတ်ကိုင်၍ ချိန်ဝင်လာခဲ့သော ရန်သူ ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

တော်ဟောင်း ဆိုင်းလပ်စ်မာနီအား မြင်တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဪ . . . ဆိုင်းလပ်စ်မာလင်ဆိုတာ ဆိုင်းလပ်စ်မာနီဆိုတဲ့ ကိုယ်ရင်ပဲကိုး တွေ့ရတာမင်္ဂလာပါပဲ” အလွန်စိုက် သရော်ကမည် နှုတ်ဆက်သည်။

မာနီ မချိသွားဖြူပျံ့သည်။ “အေးပေါ့ကွာ . . . ငါ့အတွက်တော့ မင်္ဂလာပဲပေါ့ . . .။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ငါ တစ်ချိန်ကကြိမ်းခဲ့သလို မင်းတစ်နေ့တော့ ငါထောင်ထားတဲ့ မြူးထဲဆင်းရတော့တာပဲ မဟုတ်လား အလွန်စိုက်ဘာဘစ်ရဲ့။ ခုအချိန်ကတော့ မင်းအဖို့တဝကူးကောင်းရေး အတွက် ဆုတောင်းရတော့မယ်အချိန်ပဲ . . .။ နောက်မိနစ် အနည်းငယ် လောက်ကျရင် မင်းက တမလွန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားရမယ် ကောင် မဟုတ်လားကွ . . .။ ကိုယ့်လူပဲ . . .။ ငါကြုံလိုက်တဲ့အကြံအစည်ကိုမင်း တော့ သဘောပေါက်မှပေါက်ပါ့မလား မသိဘူး။”

“ဗန်ဒါလင်လိုလူမျိုးကို သရဖူဦးသျှောင်ကနေ ဖြုတ်ထားတဲ့ ရတနာတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းခင်းခိုင်းပြီး မင်းကိုဆွယ်ယူဖို့ လွှတ်လိုက်တာ ငါပဲကွာ . . .” အလွန်စိုက် မင်းဟာ ရတနာဆိုရင် စိတ်ဝင်စားတတ်ပေမယ့် တော်ရုံနဲ့ များယူဖို့မလွယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ အေး . . . နောက်ဆုံး တော့လည်း ငါ့ရဲ့လှည့်ကွက်ထဲကို မင်းပါလာရတော့တာပဲ မဟုတ်လား . . .။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုအလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး . . .။ နောက်တစ်ခါဆို ငါလက်တုံ့ပြန်ခံရလိမ့်မယ်။ ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး စောင့်ဆိုင်း ခဲ့ရတဲ့ ဒီအခွင့်အရေးကို ငါလက်လွှတ်ပြီး အဆုံးအရှုံးခံလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ နောက် ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ ငါ့အဖို့ ရလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး . . .။ မင်းကြောင့် ငါ ငါ့နှစ်လုံးလုံး ထောင်ထဲမှာ ပေးဆပ်ရခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်ကြီး အတွက် ဒီတစ်ခါ မင်းဆီက ပြန်ဆပ်ခိုင်းရတော့မယ် . . .။ ဘာပဲပြောပြော ငါသတ်လိုက်လို့ မင်းသေသွားလည်း ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်မှု

ဆိုတဲ့ အကာအကွယ်တစ်ခုကို ရနိုင်ပြီးသားပဲ”

“ဗန်ဒါလင်က ကိုယ်လူက ပျိုင့်ဂုဂဘိုလ် အောတိုမက်တစ်
သေနတ်ကို စွဲမြဲပြုနိုင်တတ်တယ်ဆိုတာ လေ့လာခဲ့တယ်လေ။ မောင်ရင့်
ကို ကျုပ်ပစ်သတ်ပြီးတာနဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင် လျော့နေတဲ့ အဲဒီ
သေနတ်အမျိုးအစားကို မောင်ရင့်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရုံပေါ့။ မောင်ရင့်
က ကျုပ်ကို လှမ်းအပစ် ကျုပ်ကလည်း မောင်ရင့်ကို ပြန်ခုခံကာကွယ်
ရင်းထိမှန်သွားရတယ်ပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲမပိုင်ဘူးလားကွ။ ဟင်း ဟင်း”

မာနီသည် အလွန်ငိုတို့ထံ သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်လာခဲ့ရာမှ
မောင်းကွင်းခလုတ်ကို ညှစ်ချသည်။

ဗိုင်းခနဲဟူသော ပေါက်ကွဲမြည်ဟည်းသံအဆုံး အလွန်ငိုသည်
ကားခနဲဖြစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တုံးခနဲ ပစ်လဲကျသွား၏။ သူ့ကိုယ်သည်
ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ထွန်ထွန်လူးခဲစားနေရသယောင် တွန့်လိပ်
လှုပ်ရှားနေခဲ့၏။ သူ့ဦးခေါင်းမှတစ်ဆင့် ဖြာဆင်းလာသောသွေးများသည်
အရောင်ဖျော့တော့တော့ ရှိနေသော ကော်ဇောခင်းကို အနီရောင်လွှမ်း
ကြွက်သွားစေသည်။ သည်တခင်မှာပဲ ဗန်ဒါလင်သည် အခန်းအကွယ်
တစ်ခုထိမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ တို့လက်ထဲမှာ သားကောင်ဘဝ ရောက်ရ
တော့တာပဲ မဟုတ်လား” မာနီကရေရွတ်ရင်း “ကဲ...ကဲ... ပျိုင့် ဂုဂ
သေနတ်ကို အလွန်ငိုလက်ထဲအမြန်ထည့်လိုက်...ပြီးတော့ အနီးအနားက
ရဲစခန်းဆိုကို ပြေး” ဟု ညွှန်ကြား၏။

ဗန်ဒါလင်သည် မာနီစေခိုင်းသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားဖြစ်ခဲ့သည်။
အလွန်ငိုမိုက်သွား၏ ဖရိုဖရဲ ကားကားရားရားကြီး ရှိနေသော လက်ထဲ
သို့ ပျိုင့်ဂုဂသေနတ်ကိုထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ မာနီအနီးသို့သွားရပ်ပြီး
နှစ်ယောက်သား အလွန်ငိုထီကြည့်နေသည်။

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

“ခုစရိုက်လောကမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်ပြီး လည်လွန်းသီတာယ်
ဆိုတဲ့ အလွန်ငိုရဲ့ဘဝဟာ တတ်သိမ်းမလှပေ လုပ်လာနော်”

မာနီက သရော်သလိုပုံစံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

သည်နယ် ရေရွတ်နေစဉ်မှာပင် အလွန်ငိုမိုက်သဘာယ်သည်
လဲလျောင်းနေရာမှ ထလာသည်ကို နှစ်ယောက်သားတွေ့ မြင်ပြီး အံ့အား
သင့်သွားကြသည်။ အလွန်ငိုက လက်ထဲမှ ပျိုင့်ဂု ဘိုလ် သေနတ်
ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ထံ လှမ်းချိန်းသည်။

“တစ်လက်မလေးတောင်မှ မရွေ့မီကြန့်နော်။ ဒီအထဲမှာ ကျည်ဆန်
ကိုးတောင်ပဲ ထားခဲ့တာကို မင်းတို့တွေ သတိရမှာပေါ့နော်။ မင်းတို့
အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ကုသိုလ်ကံက ဖျက်နာသာပေးတော့မှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့နားလည်နိုင်လောက်ပြီပေါ့။ အေး မင်းတို့
သိထားဖို့က မင်းတို့အိမ်မှာ ဒီကနေညဘက်က ငါတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့
သေးတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်ခန်းထဲမှာ သေနတ်နှစ်လက်ကို အံ့ဆွဲထဲတည့်
ပြီး ပြင်ဆင်ထားတာဟာ အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိသေးဘူးလို့ ငါတွေ့မိခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့် ငါနဂိုကတည်းက အသင့်ယူလာခဲ့တဲ့ ဗလာကျည်ဆန်သေနတ်
ကို မင်းရဲ့ ကျည်ဆန်အစစ်နဲ့ ကြိုတင်လဲလှယ်ထားခဲ့ လိုက်တယ်ဆိုပါ
တော့။ မင်းတို့ဟာ ငါသေသွားတာနဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင် လျော့နေတဲ့
ပျိုင့် ဂု ဘိုလ်သေနတ်ကို မင်းတို့အကြံအစည်အတိုင်း လက်ထဲမှာ
ထည့်ပေးတော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိနေတယ်လေ”

“အင်း... ဝိုင်ပါပေ့ကွာ... ငါတို့ကတော့ မင်းတကယ်
ဒီတစ်ကြိမ်သေပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တာ... သွေးတွေတောင် ခေါင်း
ကနေ ထွက်ပြဲခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ကွာ... တစ်သျှိုလင်လောက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ရစ်ရစ်
ရိုက်သမားတွေ ဝယ်တဲ့ဆိုင်က သွေးအတုတွေ ပယ်လို့ရတာပဲဪ”

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

“ဒုစရိုက်လောကမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဖျံ့ကျပြီး လည်လွန်းပါတယ် ဆိုတဲ့ အလွန်ဝီရိယာဟာ ဇာတ်သိမ်းမလှပေ လှပါလားနော်”

မာနီက သရော်သလိုပုံစံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

သည်နယ် ရေရွတ်နေစဉ်မှာပင် အလွန်ဝီရိယာသဘာဝသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလာသည်ကို နှစ်ယောက်သားတွေ မြင်ပြီး အံ့အား သင့်သွားကြသည်။ အလွန်ဝီရိယာ လက်ထဲမှ ပွိုင့်၃၈ ဘိုလ် သေနတ် ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ထံ လှမ်းချိန်းသည်။

“တစ်လက်မလေးတောင်မှ မရွေ့မိကြနဲ့နော်။ ဒီအထဲမှာ ကျည်ဆန် ကိုးတောင်ပဲ ထားခဲ့တာကို မင်းတို့တွေ သတိရမှာပေါ့နော်။ မင်းတို့ အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ကုသိုလ်ကံက မျက်နှာသာပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့နားလည်နိုင်လောက်ပြီပေါ့။ အေး မင်းတို့ သိထားဖို့က မင်းတို့အိမ်မှာ ဒီကနေညဘက်က ငါတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ သေးတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်ခန်းထဲမှာ သေနတ်နှစ်လက်ကို အံ့ဆွဲထဲတည့် ပြီး ပြင်ဆင်ထားတာဟာ အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိသေးဘူးလို့ ငါတွေ့မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါနဂိုကတည်းက အသင့်ယူလာခဲ့တဲ့ ဗလာကျည်ဆန်သေနတ် ကို မင်းရဲ့ ကျည်ဆန်အစစ်နဲ့ ကြိုတင်လဲလှယ်ထားခဲ့ လိုက်တယ်ဆိုပါ တော့။ မင်းတို့ဟာ ငါသေသွားတာနဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင် လျော့နေတဲ့ ပွိုင့် ၃၈ ဘိုလ်သေနတ်ကို မင်းတို့အကြံအစည်အတိုင်း လက်ထဲမှာ ထည့်ပေးတော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိနေတယ်လေ”

“အင်း . . . ပိုင်ပါပေ့ကွာ . . . ။ ငါတို့ကတော့ မင်းတကယ်ပဲ ဒီတစ်ကြိမ်သေပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တာ . . . သွေးတွေတောင် ခေါင် ကနေ ထွက်ပြခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ကွာ . . . ။ တစ်သျှိုလင်လောက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ရှစ်ခိုင် ရိုက်သမားတွေ ဝယ်တဲ့ဆိုင်က သွေးအတုတွေ ဝယ်လို့ရတာပဲဗျာ”

မင်းတို့ ခုလိုကြံစည်လာမယ်ဆိုတာသိလို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ရတာပေါ့”
တို့နောက် အလွန်ငိုက ဆက်၏။

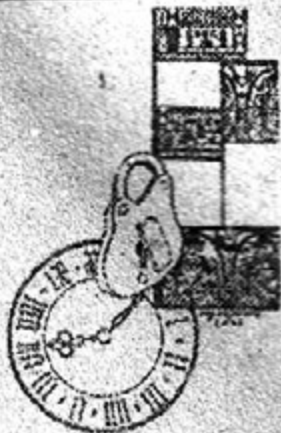
“မီးခဲသေတ္တာထဲက အဖိုးတန်ရတနာတွေကိုတော့ ငါ့ကို မင်းတို့
ဆင်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကြောင့် လျော်ကြေးအဖြစ် သိမ်းသွားရတော့မယ်။
အဲ...နစ်ယောက်စလုံး လက်ကိုမြှောက်ပြီး ဟိုဘက်အခန်းကို သွားနေ
ကြ...။ ယီးတီးယားတားလုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးကြနဲ့...။ ဒီသေနတ်ထဲက
ကံညှင်ဆန်တွေကတော့ အစစ်တွေဆိုတာ မင်းတို့သိကြပါရဲ့နော်”

ဟန့်၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့်နီမြန်းလျက် ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြီး
ဖြစ်သွားရသည်။ ဗန်ဓါလင်မှာ သူ၏ပေါလော့သွားမိသည့် လုပ်ကွက်များ
ကြောင့် ရှက်လည်းရှက်။ ဒေါသလည်းထွက်နေ၏။ အလွန်ငိုမိုက်သဘစ်
အဖို့မှ သူတို့ဆင်ထောင်ထားသော ရတနာများကို စိမ်ပြေနေပြေဝင်သိမ်း
ပိုက်ခွင့်ရလာဖြစ်သည် ဆိုပါတော့။

“ကဲ... သွားတော့မယ်...ဟေ့...။ မီးခဲသေတ္တာသော့ကို
လည်း သေသေချာချာ ပြန်ပြီးပိတ်ထားပေးခဲ့တယ်။ အင်း... အဲဒီ
သေတ္တာကို မင်းတို့ပြန်ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ ငါလည်း ဟိုအဝေးတစ်
နေရာဆီကို ရောက်သွားပြီဆိုပါတော့။ ဒီနေ့ညတော့ ငါ့ပိတ်ဆွေတွေနဲ့
စုပေါင်းပြီး အောင်ပွဲခံရတော့မယ်နဲ့ပဲဟေ့။ သူတို့တစ်တွေလည်း ဘယ်
လောက်ပျော်လိုက်ကြမယ်ဖြစ်ခြင်း။ သူတို့ကို ငါ ဒီကနေ့ညကျရင် အလွန်
ငိုမိုက်သဘစ်ဆိုတဲ့ ငါတစ်ယောက် ဘယ်လိုအသတ်ခံလိုက်ရမယ်ဆိုတာ
ပုံပြင်ဆန်ဆန် ပြောပြရတော့မယ်ဟေ့...။ ဟား...ဟား...ဟား”

တို့နောက် အလွန်ငိုသည် ထိုသူနစ်ယောက်အား အထဲသို့သွင်း
လိုက်ပြီး အပြင်မှ “သော့ပါခတ်သွားခဲ့တာတည်း။”

မြင်ကွင်းစုံမဂ္ဂဇင်း

ဂြိုဟ်မွေတဲစိန်ကြီး

စင်စစ်စိန်သည် ကောင်းကျိုးထက်ဆိုးကျိုးကိုသာ ပို၍ပေးသည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ရွှေထက်သော်လည်းကောင်း အခြားရတနာများထက် သော်လည်းကောင်း ပို၍ အကုသိုလ်တရားကို ဖန်ဆင်းလေ့ရှိသည်။ စိန်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့် ရင်းရဲခြင်း...၊ ရင်ခုန်ခြင်းနှင့် ရင်းရဲခြင်းဆိုသည့် ဂန္ဓဝင်မြောက် အဖြစ်အပျက်များက...

တောင်ပိုင်းအမေရိက တောနှင့်ချွန်ကြား ရေလမ်းခရီးမှတစ်ဆင့် နေပူကျဲကျဲတောက်ပူပြင်းသည့် အနောက်အာဖရိကသို့ သွားကြသူများ ဖီလာဒယ်ဖီးယားမှနေ၍ ပဲရစ်သို့ ကုန်းကြောင်းခြေလျင်ခရီး နှင်ခဲ့ကြသူ များ စထရင်းကတစ်ဆင့် စင်ကာပူ . . .။ ဘာလင်မှနေ၍ဘာဆာ . . . စသည်ဖြင့် စွန့်စားကြီးပမ်းသွားလာလျက်ရှိသော လူအချို့အချို့တို့သည် တစ်ရာသီတွင် ရုတ်တရက် မယုံနိုင်စွာ ချမ်းသာခြင်းကြီးမားလာကြ သလို . . . ရုတ်တရက် အသေဆိုးနှင့် ဘဝပြောင်းသွားရသည်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဘဝပြောင်းသွားကြသည့် လူအချို့အချို့တို့၏ နှုတ်ဖျား မှာ ကြားရလေမည့် ထူးဆန်းသောစကားတစ်ခုမှာ 'စိန်' . . .။

စိန်သည် အလိုလောဘကြီးသူတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံလာရရှ သာမကဘဲ . . . ရိုးရိုးကြီးပွားချမ်းသာသူတို့၏ တပ်မက်မှုကိုပါ ခံရသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ စိန်ကို အကဲဖြတ်ကျွမ်းကျင်၍ အရောင်း အဝယ်တစ်ခုလုံးကို လက်ပါးကြီးအုပ်ဖို့ ငြိုးစားသောအဖွဲ့အစည်းမှာ ဒီ ဘီးရားစ်လက်ပိုရေးရှင် De Beers Corporation လုပ်ငန်းစုကြီးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီကြီးသည် မသမာသူလူတန်းစား အမျိုးစုံ

နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသလို . . . တရားဥပဒေ၏ ပိုက်ကွန်အကြားမှလည်း အလွတ်ရမ်းနိုင်သည့် အကွက်များဖြင့် ကြုံကြုံခံ။ အတိမ်းနှင့်အရှောင်များ ဖြင့် ကံကိုဉာဏ်ကစားမှု ပြုခဲ့ကြသည်။

စိန်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သိပ္ပံနည်း။ ဓာတုဗေဒနည်းလမ်းများဖြင့် မြေကြီးအောက်မှ ဖော်ထုတ်ယူဖို့ အပွဲကြုံနေကြသူများ ရှိနေခဲ့သလိုပင် သတင်းစာများတွင် မကြာမကြာ ပါရှိခဲ့သည့်နယ် အကောက်ခွန်လက်မှ မလွတ်နိုင်ခဲ့ကြသည့် အဖြစ်ဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်များလည်း ရှိခဲ့ ကြသည်။ တစ်ဖက်က စွန့်စားထိုးဖောက်ဖြတ်သန်းဖို့ အားထုတ်ကြ သူများ၊ အခြားတစ်ဖက်မှ ကယ်ပေါက်ပိတ်လျက် ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းသူများနှင့် 'ပြေးသူနှင့်လိုက်သူ' အကြားတွင် 'စိန်'သည် ထာဝရ ရပ်တည်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။

မကြာလှသော ကာလတစ်ခုက ပထမဦး စိန်အရောင်းအဝယ် သမားတစ်ဦး တရားမဝင်သော စိန်ကြောင့် ထောင်ရမ်းစံသွားရသည်။ သူ နှစ်စဉ်ဝယ်ယူနေသော ကာလပေါက်ဈေး ဧေါလာသုံးသန်း တန်ဖိုးရှိ စိန်မှာ ကန်သတ်တာဖြစ်ထားသော ကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖို့ ထိုမျှလောက်သောပစ္စည်းမှာ အသေးအဖွဲ့။

ဝင်စစ်စိန်သည် ကောင်းကျိုးဝေက် ဆိုးကျိုးကိုသာ ပို၍ပေးသည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ရွှေထက်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားရတနာများထက် သော်လည်းကောင်း၊ ပို၍အကုသိုလ်တရားကို ဖန်ဆင်းလေ့ရှိသည်။ စိန်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့်ရင်းရခြင်း . . . ရင်ခုန်ခြင်းနှင့် ရင်းရခြင်း ဆိုသည့် ဂန္ဓဝင်မြောက် အဖြစ်အပျက်များက ခုနှင့်ဒေးပါပင်။ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင် ဂျာဂါး(စ်)ဖောင်တိန်ဆိုသော နယ်မြေ၌ ကမ္ဘာ့ အကြီးမားဆုံးဆိုသည့် စိန်တွင်းများရှိခဲ့သည်ဆို၏။ တစ်နေ့ ထိုအရပ်နေ

အာဖရိကတိုင်းရင်းသား ဂျင်းမ်ဖလောဝါဒီဆိုသူအား အီလယက်စထရောင်ဆိုသည့် စကော့တ်လူမျိုးက စိန်ခိုးယူပေးဖို့ လာရောက်ဖြုတ်ခွယ်ခြင်းပြုသည်။ ထိုသို့ရရှိသည့်စိန်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲယူမည်ဟု ကတိစကားပါ ဆိုခဲ့သည်။

စထရောင်းသည် တိုင်းရွန်းဘဲလ်ဆိုသူ ပိုင်ဆိုင်သည့် 'မိုင်' တွင် ဆေးမှူးတစ်ယောက်၊ ဂျင်းမ်ဖလောဝါဒီက ယုံ့ဘေးလွယ်ခဲ့ရာကတစ်ဆင့် ဂဥ ကရက်ခန့်ရှိမည့်စိန်ကြီးကို တိတ်တဆိတ် ခိုးယူဖွယ်ပေးလာခဲ့သည်။ စထရောင်းက ထိုစိန်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်လျက် မနက်ဖြန်ကုလွင် ခူရဲရဲဘန်ကတစ်ဆင့် ဟောလန်သို့ ပို့ပေးရောက်ဖို့နှင့် ဟိုကျမှပင်ပစ္စည်းကို ခွဲဝေကြမည့်အကြောင်း အပ်အစဉ်များချပြခဲ့သည်။

ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း ခရီးထွက်လာကြရာမှ တစ်ညတာကို လွန်မြောက်၍ နနက်မိုးအလင်း စထရောင်း ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေသည်ကို ဖလောဝါဒီသိလိုက်ရတော့သည်။ စထရောင်းသစ္စာဖောက်၍ လစ်ပြေးသွားလေပြီမုန်း သူချက်ချင်း နားလည်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနယ်သား အာဖရိကဖြစ်သည့် ဖလောဝါဒီသည် ခူရဲရဲဘန်သို့တစ်ခေါက်ပြန်လှည့် ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း အကြံအစည်သမား စထရောင်းကို ပြန်မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ကျေပံတောင်းသို့ ခြေလှင်နှင်ပင် ခရီးနှင်လာခဲ့ပါ၏။ မိုင် ၃၀၀၀ ထက်ကျော်လွန်သော ခရီးတစ်ခုကို မရောက်ရောက်အောင် လျှောက်လှမ်းမည်ဟု ကြံရွယ်ခိုက်မှာပင် မပျော်လင့်ဘဲ အတိတ်အရောင်သမား စထရောင်းအား ဧတ်ချ်လူမျိုးပိုင် 'ဘီတန်ဘော့' သဘောကြီးပေါ်တွင် သွားတွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် တိမ်းရှောင်သမား စထရောင်းအား သူ့ရောက်လာသည်ကို အသိမခံဘဲ... စိန်မှာပြန်ရဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်အတူ သဘောမှာ အလုပ်တစ်ခုခုရှိ လမ်းစရာဖွေခဲ့

သည်။ များမကြာမီ . . . သဘော ရေလမ်းခရီးမှ ဖြတ်သန်းလာစဉ် သူသည် စထရောင်း၏ ကေဘင်အခန်းတွင်းသို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့၍ ချွန်မြသောစားဖြင့် ဝမ်းပိုက်ကိုထိုးခဲ့ရာမှ သစ္စာဖောက်တို့ သွားရာလမ်းသို့ မြန်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူ့စိန်တုံးကြီးကို ကော်ကံသိမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။

သူသည် လူသတ်မှုနှင့် အဖမ်းခံလို့မဖြစ်သည်မို့ အဝိညာဏ်ကမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ကေဘင်ခန်းထဲက သေတ္တာကြီးတစ်လုံးတွင် ထိုးသိပ် ထားခဲ့သည်။ ဒတ်ချ်လူမျိုး သဘောသားပီလစ်ဘူလ်တာက သူ့အတွက် နေ့စာညစာကို နှစ်ရက်ခန့် လာရောက်ပို့ဆက်သည်။ သဘောကြီး၏ ခရီးသည် အပ်စတာဒမ်တွင် ဆုံးမည်ဖြစ်သည်။ သူက လက်ဝယ်မှ စိန်တုံးကြီးအား ဒတ်ချ်သဘောသားကို ပြမိသွားသည်။

“ဒီပစ္စည်းကို ကာကွယ်ဖို့ အကူအညီပေးနိုင်မလား။ မင်းကို လည်း တစ်ဝက်ဝေစုပေးမယ်လေ”

ဘူလ်တာက ထိုအပေးအယူကို လျင်မြန်စွာပဲ သဘောတူသွား သည်။ ကမ်းခြေနှင့်နီးလာသည့် ထိုနေ့ ညဘက်မှာပင် ဒတ်ချ်သဘော သားက ကြမ်းအောက်မှတစ်ဆင့် ရေထဲဆင်းနိုင်သည့် ကြမ်းတံခါးကို သူ့အတွက်ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ ရေထဲခုန်ချလိုက် သည်။ ဖလောဝါဒီသည် အာဖရိကတိုင်းရင်းသားပီပီ ရေကူးရာတွင် ကျွမ်းကျင်ခြင်းရှိသည်။ ဒတ်ချ်သဘောသားထက် ရှေ့သို့အပြန်ကွာအောင် ကျော်ရောက်ခဲ့သည်။ ဒတ်ချ်သဘောသား ဘူလ်တာသည် စိန်တုံးကြီး ထည့်ထားသော ရှုံ့အိတ်ကြီးကို လည်ပင်းတွင် သိုင်းလွယ်ခဲ့သည်။

ဖလောဝါဒီသည် ကမ်းထိပ်မှရပ်၍ ထိုသဘောသားအရောက် ကို စောင့်ကြိုနေလိုက်သည်။ သို့သော် သဘောသား ကမ်းထိပ်သို့ ရေ ပိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

ထဲမှတစ်ဆင့် အားပြုတက်လာစဉ်တွင် ဖလောဝါဒ၏ ဓားဖျားက လည်ပင်းထဲသို့ နစ်မြုပ်စိုက်ဝင်ခဲ့တော့သည်။

သင်္ဘောပေါ်က မာလိန်မှူးသည် အပ်စတာအပ်ဆိပ်ကမ်းသို့ အဆိုက် လူစစ်၍ ရေတွက်ခဲ့သည်။ လူနှစ်ယောက်လျော့နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ၏ သင်္ဘောသားဘူလတာအား ပုပ်ပွနေသောအလောင်း အဖြစ် နောက်ထပ် ၁၆ ရက်ကြာတော့မှပင် ရေစီးပြောင်းတစ်ခုတွင်မှ သွားတွေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖလောဝါဒက စိန်တုံးကြီးကို စိန်သမားတစ်ဦးထံ ကြေးမြင့်မြင့် နှင့်ရောင်း၏။ ထိုစိန်သမားကတစ်ဖန် အခြားသူတစ်ဦးသို့ ဧဒါလာ ၄၀၀၀နှင့် ဖလှယ်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုသတင်းက စိန်၏တွင်းပိုင်း တိုင်းရွန်းဘဲလ်၏ နားတွင်းသို့ ပေါက်ကြားခဲ့၍ အချိန်မဆိုင်းဘဲ ဟော်လန်သို့ လိုက်လာရသည့်အဖြစ် ကိုရောက်သည်။ ထိုစိန်ကိုပိုင်ဆိုင်သူအဖြစ် ကြွေးကြော်၍ တောင်းယူဖို့ ပင်ဖြစ်သည်။ စိန်ကြီးသည် လူငါးဦး၏လက်သို့ပင် ပြောင်းလာခဲ့ လေသည်။ နောက်ဆုံးပိုင်ဆိုင်သူ စိန်ပွဲစားမှာ 'ဒီဂျန်'ဆိုသူဖြစ်၍ သူသည် လည်း မကြာမီ မရဏလမ်းသို့ မလတ်ဆတ်သောအဖြစ်နှင့် ကြွမြန်း သွားရရှာပြန်ခဲ့သည်။ အလားတူ နောက်ထပ်လက်ဝယ်ပိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ရ သော စိန်တုံးဝယ်လက် 'ဝီရတ်'အားလည်ပင်းကို လှီးဖြတ်ထားခဲ့သော အခြေအနေဆိုးတစ်ရပ်နှင့်အတူ . . .။

ဂြိုဟ်ပွေသောစိန်သည် သတ္တမမြောက်ဝယ်သား ဂျန်ဗဲလ်ကင်း၏ လက်ထဲသို့ အရည် ၅၁ ကရက်ရှိသည့် စိန်အဖြစ်ရောက်ရှိဖြစ်သည်။ ငွေထုတ်ချေးပေးသော 'ရီဆူး' နှင့်အတူ အရောင်းနယ်မြေသို့ အတူတကွ ထွက်အလာ လမ်းတွင်အတိုက်အခိုက်ခံရပြန်သည်။ သို့သော် ရီဆူး

သေဆုံးလျက် ဂျန်ဗဲလ်ကင်းကတော့ ဒဏ်ရာခိုင်းချင်းဖြင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရ သည့်အဖြစ်ပျိုး...။

ကံကောင်းသည်မှာ စိန်တုံးကြီးက ရန်သူလက်ထဲ ပါမသွားဘဲ ဂျန်ဗဲလ်တင်က ထိုဂြိုဟ်ပွေ့သည့် စိန်တုံးကြီးကို အခြားဝယ်လက်ဖြစ် သည့် စီတီလပ်စကီးအား ဒေါ်လာနစ်သောင်းငါးထောင်နှင့် ပြန်ထုခဲ့ သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်သော တိုင်းရွှန်းဘဲလ်သည် နယူး ယောက် ဝာရာရုံးကြီးသို့ သူပိုင်စိန်တုံးဖြစ်သည့်အကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုဖို့ ဝိုင်းပြင်းခဲ့တော့သည်။ ထိုအမှုအား ၁၈၇၉ ခုနှစ်မှာပင် နယူးယောက်မြို့၌ စတင်စစ်ဆေးခြင်းပြုဖြစ်ခဲ့သည်။

စီတီလပ်စကီးက အထောက်အထား လုံလောက်မှု မရှိသောမူလ ပိုင်ရှင်တိုင်းရွှန်းဘဲလ်အား ပြန်လည်ထုချေလွှာ တင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် တိုင်းရွှန်းဘဲလ်သည် လူညံ့တစ်ဦးကား မဟုတ်ခဲ့ပြီ။ တောင်အာဖရိကမှ တစ်ဆင့် အယောက် ၁၂၀ သော မျက်မြင်သက်သေ...။ ဥရောပနှင့် ယူနိုက်တက်စတိတ်မှ အခြားအာဏာရ လူတန်းစားများပါမကျန် သူ့ဘက် မှအနိုင်ရဖို့ စစ်ကူယူလာခဲ့သည်။ ထိုအမှုသည် ရှေးနေအယောက်လေးဆယ် တို့နှင့်အတူ နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်တိုင်တိုင် စစ်ဆေးယူရသော မှုခင်ကြီးအဖြစ် သို့ ကမ္ဘာတစ်ခွင်တွင် ရာဇဝင်တွင်ခဲ့ရတော့သည်။

တိုင်းရွှန်းဘဲလ်သည် သူ့ဘက်မှအနိုင်ရယူနိုင်ဖို့ ဒေါ်လာနှစ်သိန်း ထက်မက အကုန်အကျခံခဲ့၏။ ဝယ်လက် စီတီလပ်စကီးကလည်း ကုန်ကျငွေ တစ်ဝက်လောက် ရင်းနှီးလိုက်ရပြန်ခဲ့သည်။ တိုင်းရွှန်းဘဲလ် ဘက်က ကံဆိုးမှုတစ်ခုမှာ ဖလောဝါဒနှင့် ဂျန်ဗဲလ်ကင်းတို့ကို ကွင်းဆက် မရသည့် အမှားပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစိန်ကြီးအား သိမ်းပိုက်ခွင့်ရသူမှာ စီတီလပ်စကီး ဖြစ်သွားရသည်။

စိန်သည် လူတွေ၏ မြတ်နိုးမှုနှင့် အလိုရွှေ့ကံကြောင့် ထိခိုက်မှု များဖြစ်ခဲ့ရလေသလား...။ သို့မှမဟုတ်... ငြိလ်မွေ့သည့် အလေ့အထ ကြောင့် အန္တရာယ်များဖြစ်ပွားရလေသလား... မည်သူမျှ ထင်အပ် သေချာ မပြောနိုင်ခဲ့ပြီ။

ယခုအခါ လုပ်သော မိန်းကလေးများသည် စိန်များကဲ့သို့တတ် သည့် အလေ့အထများရှိလာခဲ့ပြီ။ သူတို့၏ လုပ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ အစောင့်အကြပ်များအပေါ် မျက်စိလှည့်၊ မျက်လှည့်မြဲတတ်သည်ဟု ပြောစမှတ်ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆားကုန်သည် ဟန်ဆောင်လျက် ဆားများအောက်မှ စိန်တုံးများကို မြှုပ်ဝှက်ယူသွားတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်လှစေကာမူ... အခိုက်မသင့်က အမိခံရကြသည်သာ လွန်ခဲ့သည်နှစ်နှစ်လော...။ အမျိုးသမီးလှလှတစ်ဦးသည် ဂျီဟန် နက်စ်ဘက်ဖြို ပါလ်မီယတ်ဖွဲ့နတ် နိုင်ငံတကာလေဆိပ်ကြီးသို့ အရှေ့ အာဖရိက၊ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံမှတစ်ဆင့် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် မီးရထားဖြင့် လိုရင်ကိုမားတက်စ်သို့ ခရီးဆက် သည်။ ပြီးနောက်... ခုရဲရဲဘန်သို့ ရကြောင်းဖြင့် ခရီးထွက်ပြန်၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် လေယာဉ်၊ မီးရထား၊ သင်္ဘောတို့ဖြင့် ယာဉ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းစီးရင်း သွားလာမှုပြုနေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ထိုနည်းနှင့် တစ်နှစ်ခန့် ခရီးစုံထွက်နေ သည်ကို အစောင့်အကြပ်ကိုက သတိချပ်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော်... မြင်တွေ့မှတ်မိနေဟန်မပြု...။ အမှတ်တမဲ့သော စောင့်ကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပုခင်းထောက်လှမ်းရေးဖွဲ့ခွဲရုံသို့ ထိုအမျိုးသမီး ၏ သတင်းကို လျှို့ဝှက်စွာပေးပို့လိုက်တော့သည်။ အစောင့်အကြပ်တို့

မသင်္ကာမိသည်က ထိုအမျိုးသမီးလှလှသည် မူးယစ်ရောင်းဝယ်မှုအဖွဲ့ အစည်းအချို့နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်နေသည်ပင်ဖြစ်မည်ဟု။

များမကြာမီ ထိုအမျိုးသမီး သွားလေရာနောက်သို့ အရိပ်တစ်ရိပ် ကပ်ပြီးလိုက်ပါနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ထိုအမျိုးသမီးသည် လိုရင်ကိုမား ကတ်စ်သို့ တက္ကစီတစ်စီးနှင့်ထွက်လာခဲ့ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ တစ်နေရာကို ဝင်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ ကိစ္စဝိစ္စပြီးစီးသွားဟန်ဖြင့် လေဆိပ် လေယာဉ်ပစ္စည်း ရှာဖွေခန်းသို့အဝင် ထောက်လှမ်းရေးရဲမေများ၏ ရှာဖွေ စစ်ဆေးမှုကို ကြုံလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသမီးလှလှထံမှ မူးယစ် ဆေးဝါးများ မတွေ့ရဘဲ ကလပေါက်ဈေး ဒေါ်လာငါးသောင်းခန့် တန်ဖိုး ရှိမည့် စိန်များကိုသာ လက်ဝယ်ရရှိဖြစ်လိုက်တော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီး လှလှခမျာ ပေါ့လျော့ပူပါသော အလိုရမ္မက်စိတ်ကြောင့် ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်ကျခံမှုနှင့်အတူ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ပါ ဒဏ်ငွေတပ်ခံလိုက်ရပါ၏။

ရှေးခေတ်ဟောင်း နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သည့် စိန်တုံးကို အမျိုး မျိုးဖုံးအုပ်၍ ဗိုလ်ထဲမျိုကာ ဝှက်ယူသွားခြင်းမျိုးသည် ဤမှာဘက် ခေတ်ကာလတွင်မူ အရာမရောက်တော့ပြီ။ အချို့တို့သည် ခြေမှအသားတို့ ကို အနာခံကာခွဲ၍ အပေါက်ထဲတွင် စိန်တုံးကိုမြှုပ်ပြီး အပေါ်မှဒဏ်ရာ ကို ပြန်ချုပ်သွားတတ်သည်။ ထိုစနစ်တို့သည် ယခင်က မြှုပ်ဝှက်ရာတွင် အောင်မြင်ကောင်းအောင်မြင်မည်ဖြစ်ပေမည် ယခု သိပ္ပံထွန်းကားနေ သည့်ခေတ်တွင်မူ . . . အထမမြောက်သည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပြီ မှာ အမှန်ပင်။ ။

• **Ref : The Wide World Magazine**

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၂

စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်း
ဝင်စားလေသလား

Sherlock Holmes Lives Again
By James Siewast Gordon.

ကံ့ဟောပေါ်မှာရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ အားလုံး
ထဲက စက်ခလုတ် ခေါင်းလောင်းတွေအားလုံး သူ့ကိုယ်မှာ
တပ်ဆင်ထားလိုက်သလိုပဲ၊ သူတစ်ခုခုကို အာရုံစူးစိုက်ပြီး
စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ ဒက်ခနဲ အပြေချက်ချင်းပေါ်သွားတာ
ချည်းပဲ၊ ဒေါက်တာဆင့်ပုံဆန်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အမြဲတမ်း
ခေါင်းလောင်းအဆက်မပြတ် မြည်နေတဲ့ လူတစ်မျိုးပဲဗျ

မြိတ်သူ့နိုင်ငံမှ ပါမောက္ခဒေါက်တာကေသ်ဆင့်ပ်ဆန်သည် အာရုံစူးရှသော သတ္တိတန်ခိုး ပိုင်ဆိုင်သူအဖြစ် ဒဂုဏ်ရီဆန်အောင်ပင် သတင်းပေးခဲ့ဖူး၏။

“မစ္စဂျူရန်ဒယ်ကွန်ဟာ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်လက်ထဲက လွတ် နိုင်ပါရိုးတဲ့လား။ ငရဲမီးတွေရဲ့ တိုက်စားမှုအောက်မှာ အခုမှန်မှန်ကြေသွား ရတော့တာပဲ မဟုတ်လား။”

အဆိုပါစကားလုံးများနှင့် စကော့တလန်ယာဒ် ခုံထောက်အဖွဲ့ အား သရော်ပြောင်လှောင်၍ စိန်ခေါ်လာသူသည် လူဖလံသေးတစ်ယောက် ဝာ ဖြစ်ပါ၏။ အမည်မှာမအားဖြင့်တော့ ဂျွန်ဟေး။

သူက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် သူကလျားလွန်ထားသော အပူ အား ကမ္ဘာကျော်ခုံထောက်အဖွဲ့သို့ ပြောင်ချက်ပေးလာလေပြီ။ သူ့သား ကောင်မှာ မုဆိုးမဖြစ်နေသော ငွေကြေးချမ်းသာသူ မစ္စဂျူရန်ဒယ်ကွန်ပါ ပင်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ကရော်လီပြီမှ စတိုခန်းတစ်ခုအား ငှားရမ်း၍ နေထိုင်နေသူတစ်ဦးဆိုက မှားမည်မဟုတ်။ လူသတ်တရားခံ ဂျွန်ဟေး၏

ကည့်ဆန်က နောက်စေ့မှဖောက်ဝင်လျက် အသက်ထုတ်နှုတ်ခံလိုက်ရ သည့်အဖြစ်ရယ်။ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သွားရသော ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ဖန် သံမဏိသားစည်ကြီးထဲသို့ သွင်း၍ ဆာလ်ဖြူရစ်အက်ဆစ် အဖိုးအစား ငရဲမီးဖြင့် လူ၏ရုပ်အကောင်အထည်မှသည် အပူန့်ဖြစ်အောင် ဖန်တီး၍ လက်စပျောက်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်လာခြင်းပါပဲ။ ထို့နောက် သူက အကြွင်းအကျန်များအား ပြေကြီးအပူန့်ဖြစ်သည့်အထိ စောင့်ကြည့် နေပြီးမှ ထိုအရာများကို စတိုးခန်းခြံဝင်းအတွင်းမှာပင် စည်ထဲမှသွန်ပစ် ထားခဲ့တော့သည်။

ဂျွန်ဟေးက သည်နယ်လက်စပျောက်လိုက်ရုံနှင့် ရုပ်အကောင် အထည် သက်သေတင်ပြမလာနိုင်သည့်အတွက် ဥပဒေဘက်မှဘာမျှပင် တတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟူ၍ ထင်မှတ်နေရှာ၏။ ထိုသို့နယ် ဂျွန်ဟေး စကော့တလန်ယာဇ်ကြီးအပေါ် စိန်ခေါ်ပြီး သိပ်မကြာခင် ဆေးပညာရပ် ဆိုင်ရာ တရားရုံးရောက်မှုခင်းများနှင့် အတော်ကျော်ကြားနေသော လန်ဒန် မြို့၏ တက္ကသိုလ်ကြီးမှ ပါမောက္ခဒေါက်တာကော့သ်ဆင်ပုံဆန်သည် ထို အမှုကို ဖော်ထုတ်ဖြေရှင်းရန် အဆိုပါနေရာဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာ ရတော့သည်။ သူ့ထီးချွန်ထိပ်ထိသည့်နေရာဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာ ရတော့သည်။ သူ့ထီးချွန်ထိပ်ထိသည့်နေရာတွင် သဲလွန်စ ပစ်မလွဲနိုင် အောင် ရှိနေစပြုဟူ၍။ ဒေါက်တာကော့သ်ဆင်ပုံဆန်သည် အမြန်အဆန်ပင် ကုန်းကိုင်လိုက်ရင်း ထိုသေးသေးအရာနှစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ သူ့မှန်ဘီလူး ဝိုင်းကြီးဖြင့် လက်ဝါးပေါ်မှ ရုပ်အကောင်အထည်ကို ချဲ့ကြည့်လိုက်ရာ

“အလိုလေး . . . ဒါဟာ လူရဲ့သည်းခြေထဲက ထွက်လာတဲ့ ကျောက်မှုန့်လေးတွေပါပဲလား။ ဒီမြေတစ်ဝိုက်ကိုပဲ လှန်ရှာရတော့မယ်”

ထိုသို့ သဲလွန်စရရှိသည့် နေရာတစ်ဝိုက်ကို ရဲသားများ ဖွေနှောက်

ရှာဖွေခြင်း၏ နောက်ထပ်ရလာသော အကျိုးရလဒ်ကတော့ အနီရောင် ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးအတွင်း ရောက်ရှိနေသည့် သွားအံ့ဖုံအတူ ကလေးပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုအံ့ဖုံသွားအတူကလေး ပိုင်ဆိုင်သူမှာ အခြားမဟုတ် သားကောင်ဖြစ်ရရှာသော မစ္စဂျူရန်ဒယ်ကွန်သာပီဝင် တည်း။ သို့နှင့်မခြား တရားခံဂျွန်ဟေး၏ စတိုခန်းတွင်းမှာပါ ကည့်ဆန် တစ်တောင်ဖြန်းထားသော ပျိုင့်(၃၀)ကာလီဘာ အမျိုးအစား ပစ္စတို သေနတ်တစ်လက်ကိုပါ ရှာတွေ့လာရသည်။ မရှေးမနှောင်း ဆိုသလို ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးထံကပါ သေသူထံမှ ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာ အချို့ကို လက်ခံရရှိလိုက်သည်။ ထိုရတနာအချို့ကို လာရောက်ရောင်း သွားသူမှာလည်း တရားခံဂျွန်ဟေးကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်နေပါသည်ကော။ ထိုမျှ သက်သေထူပြလာနိုင်ရုံနှင့်ပင် ဂျွန်ဟေးကျူးလွန်ထားချက်တို့မှာ လုံလောက်သော အထောက်အထားများ ဖြစ်သွားရတော့သည်။ နောက်ဆုံး တော့ စုံထောက်များအား စိန်ခေါ်လေသူ ဂျွန်ဟေးခမျာ ရာဇဝတ်ဘေးမှ လွတ်ပြောက်ခွင့်မရသည့် အဖြစ်မျိုးသို့သာ ဆိုက်ရောက်သွားရလျက် ကြိုးမိန့်ပြစ်ဒဏ်နှင့်အတူ ပြစ်မှုကြွေးကို ပေးဆပ်လိုက်ရပါ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် . . .

ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပ်ဆန်၏ ဖော်ထုတ်နိုင်မှု အားထုတ်ချက် များနှင့် မရင်းနှီးသေးသော စုံထောက်အရာရှိဘက်မှ ပေးစရာပေးခွန်း တစ်ခုကား “သည်းခြေကျောက်စလေးတွေ့ရလို့ ဒီအမှုကို ချည်တုပ်နိုင် ပြီး ကံကောင်းတဲ့အခွင့်အလမ်း ရှိလာတာတော့မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ကျောက်စလေးတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ဖြစ်ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောနိုင်ခဲ့တာလဲဒေါက်တာ”ဟုပင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုမေးလာမှုကြောင့် ဒေါက်တာကော့သ်ဆင့်ပ်ဆန်သည် သူ၏

ရွှေဝါရောင်မျက်ခုံတန်းများကို အထက်သို့ အတန်ငယ်ပင့်ချီလိုက်ပြီးမှပဲ အဖြေကို ဤသို့နှယ်ပေးလေသည်။

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ ဒီသည်းခြေကျောက်ဆိုတာကတော့ ကျုပ် လို ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားပဲလေ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမတစ် ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ထဲကအရာအဖြစ် ယူဆနိုင်တာကတော့ သေသူ မစ္စဂျူရန်ဒယ်ကွန်လို အမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ အသက်အရွယ်အရ ချမ်းသာ တဲ့ အခြေအနေအတိုင်း ကိုယ်ထဲမှာ အဆိုတွေစုဝေးနေတဲ့ သည်းခြေ ကျောက်စလေးကို ငရဲမီးက တိုက်စားနိုင်ခွင့် မရလိုက်တဲ့အတွက်သာ အခုလို ကျန်နေခဲ့တာဖြစ်မယ်လို့ တွက်ဆမိလိုက်လို့ပါပဲ။ ခင်ဗျားအဲဒီ ကျောက်စလေးတွေကို အသေအချာထားပြီး ကောင်းကောင်း အံ့ဩ လောက်စရာတွေ ထပ်ပြီးတွေ့ရဦးမှာ အမှန်ပဲ” ဟူ၍ စကားကိုနိဂုံးချုပ် လိုက်သည်။

မှော်ကဲ့သို့စွမ်းလေသလား

စကော့တလန်ယာဇ်ဟူသော ကမ္ဘာကျော်စုံထောက် အဖွဲ့အစည်း ကြီးအတွက် ရည်ရွယ်၍ မှုခင်းဆေးပညာစာအုပ် ခုနစ်အုပ်တီတီရေးသား ပြုစုခဲ့ဖူးသူ ဝိုင်း(Guy)ဆေးရုံကြီးရှိ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်နှင့် ပတ်သက်နေ သော တရားရုံးဆိုင်ရာ မှုခင်းဆေးပညာဌာနတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ဖူးသူ လည်းဖြစ်၍ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ကြီးတွင် သင်ကြားပြသနေသူ တစ် ဦးပါဖြစ်နေသူ ဒေါက်တာကျော်သ်ဆင့်ပ်ဆန် (Dr. Keith Simpson) သည် နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု၏ စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်း (စုံထောက်ဦးစံရှား) ဆိုက မှားမည်မဟုတ်ပြီ။ သူသည် စုံထောက်မှ အတတ်ပညာတွင်အာရုံခံ စားမှုသာ ကြီးမားနေရုံမျှမဟုတ်။ သေသတ် နှိပ်ယာပေးကုန်၏ ကိုယ်ပေါ် ကို အထိရောက်စေချက်၊ အပေါက်အရက် ကြီးပေးသေး စသည်တို့ပေါ်မှ

စစ်ဆေးလျှောက်၍ ဒီလူ ဘာကြောင့် တတ်သိမ်းရာသည် သေသွားရာသည် အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘယ်လိုသဘောရှိသည် သေသည်ဖြင့် အကျိုး အကြောင်းနှင့်အညီ တင်ပြနိုင်၍ တရားရုံးနှင့်ပတ်သက်သော ဆေးတက် မှုခင်းအကြောင်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်နှစ်စပ်သူ ပညာရှင်တစ်ဦးပဲ ဖြစ်ပါ လေ၏။ သူကစုံထောက်ရှာလော့ဟုန်းကဲ့သို့ပင် လောင်းကုတ်အကျိုးကို အပေါ်မှ ထပ်ထပ်ထားပါ၏။ ကိစ္စတစ်ခုခုကို အာရုံစူးစိုက်၍အဖြေရှာရာ တွင် အင်မတန် စိတ်လက်ရည်သူတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သူ့တွင် အများတကာ ဩချလောက်ရအောင် မကုန်မခန်းနိုင်သော ပညာဗဟု သုတများကပါ အပြည့်အဝ။ သူသည် ဆာရ်အသာကိုနှင့်ရှိုင်းလ် ရေသား ဖန်တီးလိုက်သော စုံထောက်ကြီးများလော့ဟုန်း သေလို့ ဝင်စားလာသူ ပေလားဟူ၍ပင် ထင်မှတ်လောက်အောင် ထော်လွန်း၊ စွမ်းလွန်းနေ တော့သည်။

နယူးယောက်မြို့မှ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ စစ်ဆေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး ဒေါက်တာမိလ်တန်ဟယ်လ်ဖန် တစ်ခါတုန်းက စာရေးသူအားပြောလာ ပုံမှာ “ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ အားလုံးထဲက စက်ခလုတ် ခေါင်းလောင်းတွေအားလုံး သူ့ကိုယ်မှာ တပ်ဆင်ထားလိုက်သလိုပဲ။ သူ တစ်ခုခုကို အာရုံစူးစိုက်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ ဒက်ခနဲ အဖြေချက်ချင်း ပေါ်သွားတာချည်းပဲ။ ဒေါက်တာဆင့်ပဲဆန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အမြဲတမ်း ခေါင်းလောင်း အဆက်မပြတ်မြည်နေတဲ့ လူတစ်မျိုးပဲဗျ” ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတွင် ဒေါက်တာကေ့သ်ဆင့်ပဲဆန်သည် ပင်လယ်အရပ် မြို့တစ်မြို့ဆီမှ ရေထဲကပေါ်လာသော ကြီးတုပ်ထားသည့် သေသူတစ် ယောက်၏ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အဖိတ်အခေါ်ခံရပြီး အဖြေဖော်သူတ

ဖို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့ရောက်မသွားမီတုန်းက ဖုန်းထဲမှရဲ၏ စကားသံက “ကြည့်ရတာတော့ တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ပြီးတော့ ကြီးတုပ် ရေထဲနှစ်မြုပ်ချထားလိုက်ပုံပဲဗျ” ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့သေး သည်။ ဒေါက်တာဆင့်ပဲဆန် ထိုပြီသို့အရောက် မဆုတ်မဆိုင်းပင် အ လောင်းရှိရာသို့ ရောက်သွားရလျက် စစ်ဆေးရာက သူ၏စက္ကရီတေရီ (အတွင်းရေးမှူး)အား တစ်ခုချင်းလိုက်မှတ်ခိုင်းနေသည်။

“သေသူယောက်ျားဟာ အသက် ၄၀ ဝန်းကျင် ရှိရမယ်။ အား ကောင်းမောင်းသန်ပုံစံ။ သူ့ကိုယ်မှာ တခြားထုနက်ရိုက်ပုတ်ထားတာ ခံစားရတဲ့ ဘာဒဏ်ချက်မှ မရှိဘူး။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေ ထိုးထားတယ်။ သူဟာ ရေလမ်းခရီးမှာ ကျင်လည်မှုရှိတဲ့ သင်္ဘောသား ဖြစ်ရမယ်။ ဒါတော့ နောက်မှခွဲစိတ်စစ်ဆေးပြီး အဖြေအတိအကျရမယ်။ ကျုပ်ထင်တာ လုံးဝမလွဲဘူးဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ အသတ်ခံရတာမဟုတ် ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ပြီး ဆုံးသွားရတဲ့ပုံစံပဲ”

ထိုအဖြေ ဒေါက်တာဆင့်ပဲဆန် နှုတ်ဖျားမှ ထွက်အသွား ထို အမှုကို တာဝန်ယူနေသူ စုံထောက်က...

“အိုး...မဟုတ်တာဘဲဗျာ။ သေချင်တဲ့သူက သူ့ကိုယ်သူ ဒယ်အိုးထဲ ဆင်းရတော့မယ်ကြက်လို ကြီးအချည်ခံနေဦးမှာတဲ့လား” ဟု အကြောက် အကန် ပုံစံဆောင်ရင်း ငြင်းသည်။

ဒေါက်တာဆင့်ပဲဆန်က “အဲဒါ ခင်ဗျား သေသေချာချာမကြည့် ဘဲ ယေဘုယျအပြင်နဲ့ အဖြေရှာလိုက်တာပါ” ဟု ဆို၍ တစ်ဆက် တည်း “သူ့ကိုယ်ပေါ်က ကြီးတွေ ချည်ထားတဲ့ ပုံစံကို ခင်ဗျားတစ်ခု ချင်း သေသေချာချာ ကြည့်လော့ ကြီးတွေသွားနေတဲ့ ပုံစံဟာ အပေါ် ဘက်ကို ချည်ပြီး တက်သွားတဲ့ အနေအထားမျိုးပဲ။ ဒါကိုကြည့်ရရင်

ဒီလူဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့လက်နဲ့ သူ့သွားတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ကြီး
တွေကို အပတ်တကုတ်နဲ့ အားထုတ်ပြီး ချည်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ထင်ရား
နေတယ်လေဗျာ”

တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် သူက လက်နိပ်အတ်မီးဖြင့် သေသူ၏ ဝမ်း
ကို ဖွင့်ဟဖြင့် မီးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဂရုစိုက်ပြီးကြည့်လိုက်။ သူ့ရှေ့တွင် သွားနှစ်ခုရဲ့ အက်
ကြောင်းကြားမှာ ကိုက်ထားလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကြိုးမျှင်စလေးတွေ ညင်ညင်
မြင်ရလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် စုံထောက်ဘက်မှ မရောဂိုက ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်
မဟုတ် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရာ မှန်ကန်နေသည်ကို တွေ့လာရတော့
သည်။ မရေးမနှောင်းမှာပင် သေသူသည် သဘောသားဖြစ်လျက်
ရေကူးလည်း ကျွမ်းကျင်နေသည်မို့ အကယ်၍ ခန့်ချမိပြီးမှ စိတ်လည်
၍ ပြန်ရှင်ချင်လာလျှင် ကုန်းပေါ်ပြန်တက်မိနိုင်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်
သူ စိတ်ချလက်ချ ရှိစေရန် ယခုကဲ့သို့ ကြိုးတုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်နိုင်
ကြောင်း အနီးစပ်ဆုံး တွက်ဆနိုင်လာဖြစ်သည်။

လွဲခဲ့ပါဘိ

ဒေါက်တာကေ့သ်ဆင်ပန်အား ၁၉၀၇ ခုနှစ်၌ ဆပ်စ်ဆက်
ဖြိုဆိုသော အရပ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပါ၏။ သူသည် ၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင်
ရိုင်းဆေးရုံနှင့် ဆေးသင်တန်းကျောင်းကြီးသို့ ရောက်သွားရာမှ ဆေးဆုံး
သည့် တိုင်အောင် ထိုဌာနတွင်ပင် မြနေခဲ့သည်။ သူသည် ကျောင်း
သင်တန်းသား ဘဝတန်းကပင် ဆုများချီးမြှင့်ခဲ့ခဲ့ရသည်။ ၁၉၃၁ ခုနှစ်
တွင် ရဲဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးမှုခင်းပိုင်း၌ တာဝန်အပ်နှင်းခြင်းခံရလျက်
သူ့စစ်ဆေးခဲ့ရသော အလောင်းများမှာ တစ်သိန်းထက်ပင် မကပင်

ရိုလပ်ပည့်အမှန်။

သူ၏ ခပ်စောစောပိုင်းက ဖြေရှင်းဖော်ထုတ်ခွင့်ရလိုက်သော
ရွှန်ဘာလေကွန်း လူ့သတ်မှု၌ သူ့သတင်းများက ကျော်ကြားခြင်း
အဖြစ်သို့ . . .။

မိန်းမသားတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သော စားသောက်ဆိုင်နှင့် တည်းခိုခန်း
တွင် ဖြစ်ပွားလာရသော လူ့သတ်မှုပါပင်။ ထိုအမှုအခင်းကြီးအား
သိတင်းပတ်အတော်ကြာ ဖြေရှင်းဖော်ထုတ်မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ကျွမ်း
ကျင်သော လူ့သတ်သမားတစ်ဦး၏ လက်ချက်ပုံစံမျိုး။ ရွှန်ဘာလေကွန်း
စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ရာမှ ဆိုင်ပိုင်ရှင်အမျိုး
သမီးအား လည်မျိုကို ညှစ်သတ်၍ လုပ်ကြံသွားသည့်သဖွယ်။ ဟာရီလူး
ဂန်းဆိုသူက “ကျုပ် လူ့သတ်ပုံပါဘူးဗျာ။ မိန်းမတစ်ယောက် ကြောက်
လန့်ပြီး အော်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းသလဲဆိုတာ
ခင်ဗျားတို့လည်း သိမှာပါပဲ”

ရဲဘက်မှ ဒေါက်တာကေ့သ်ဆင့်ပဲဆန် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည့်
အစီရင်ခံစာပုဂ္ဂိုလ်တွင် သတ်ဖြတ်သူ၏ လက်ပုံစံကို သေသူ၏လည်မျို
ပေါ်က တွေ့ရှိချက်အရ ပုံပန်းမလှမဝသည့် အသွင်ရှိနေတာ ဖတ်ရှုဖြစ်
လိုက်ရသည်။ ဟာရီလူးဂန်း၏ ညာဘက်လက်က သေသူ၏လည်တိုင်
ပေါ်မှ လက်ရာနှင့် တထေရာတည်း တစ်ပုံစံတည်း။

ထိုအမှုဖြင့် တရားခွင်ပေါ် ရောက်လာရသော ဟာရီလူးဂန်းက
သည်အမှုတွင် သူ့အပြစ်ကင်းစင်ကြောင်း အကြောက်အကန် ငြင်းချက်
ပြုသည်။ ဖြောင့်ချက်အမှန်အတိုင်း ပပေ။ နိုင်ငံတကာ ဆေးဘက်ဆိုင်
ရာ ဆေးမှူးဆာရ်ဘားနက်စပီးလ်ဘူရီသည် တရားခံအား မခိုင်လုံဘဲနှင့်
အပြစ်မသက်ရောက်စေချင်။ သို့မို့ကြောင့် လက်ကို အမျိုးမျိုးဆွဲလှုပ်

ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

နှုတ်ဆက်ပုံနှင့် စစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်လေသည်။ တရားမဲ့မှာ ထက်
အင်အား သိပ်ပြောင်းလွန်လှ၍ လည်ပင်းညှစ်နိုင်အား မရှိလောက်တု
ကောက်ချက်ချလိုက်ရာ အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ပေးလိုက်ပါ၏။
အမှုကိုပါ ထိုအနေအထားနှင့်ပင် ရပ်တန့်ထားလိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

နှစ်အားဖြင့် နှစ်နှစ်ဆယ်ကြာလာသော အမှုတစ်ခုအား ဥပဒေ
ဘက်ကလည်း ပြန်လည်ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်းများ ရှိမနေသည့်အလျောက်
တစ်ခါတုန်းက ကံကောင်းထောက်မစွာ လွတ်မြောက်ခွင့်ကြံ့သွားရသော
တရားခံဟာရီလူးဂန်းသည် ထိုအခါ ကျတော့မှပင် အမှန်အတိုင်း ဖြောင့်
ချက်ပေးခြင်း ပြုလာပါတော့သည်ကော။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ် အဲဒီမိန်းမကို သတ်လိုက်တာပါ”

ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာကေ့သ်ဆင့်ပ်ဆန် ဖော်ထုတ်သမျှတိုင်း
သည် လွဲရန်ခဲယဉ်းလှကြောင်း ခိုင်မာလှသော သာဓကများပင် ဖြစ်နေ
ပါသတည်း။

ချယ်ရီလိုပန်းနရောင်

အသက် ၆၃ နှစ်သို့ ရောက်ရှိလာသော ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်
တာ ကေ့သ်ဆင့်ပ်ဆန်သည် ခွဲစိတ်ခံပေါ်ရောက် လူသေအလောင်းခြောက်
လောင်းခန့်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မပြတ်စတမ်း စစ်ဆေးနေရဆဲရှိနေသေး
၏။ ပြီးတော့ တရားရုံးခွင်အတွက် ဆေးရှုထောင့်ပိုင်းမှ တွေ့ရှိသမျှဇေး
ပေးနေဆဲပင်။ ကလောင်နာမည်တစ်ခုသုံး၍ သူ့ကြုံလာသမျှ မှုခင်း
တိုင်းကို စာအုပ်များအဖြစ် ရေးသားပြုစုနေလျက်။ သူ့စာအုပ်တိုင်းက
တရားရုံးခွင်နှင့်ပတ်သက်နေသော ဆေးမှုခင်းပညာပေးများသာ ဖြစ်လျက်
ဆရာဝန်တို့၏ လက်စွဲပါ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအနက်က ကျော်ကြားလူသိများလာသော မှုခင်းကတော့ ပေါ်တူဂီ ကဏန်းအမှုကြီးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်ပိုင်းက သွားစိုက်ဆရာဝန်မိသားစုသည် ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိ၏။ လိပ်တွန်းအနီးမှ ဒါဟယ်တည်းခို ဆောင်သို့ သွားရောက်တည်းခိုပြီး မကြာခင် သူတို့မိသားစုသည် ကဏန်း ဟင်းလျာနှင့် အမဲသားဟင်းလျာများကို ညစာအဖြစ် စားသုံးကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် အမေကော၊ အဖေပါတည်းခိုးခန်းအတွင်း အသက်ပျောက်နေရသည့် အဖြစ်သို့ ထိုအချိန် ရင်သွေးငယ်နှစ်ယောက် ကတော့ အခြားသော အခန်းထဲတွင် တဟင်ဟင် ဝိရှိက်နေသည့် အဖြစ်များနှင့် အန်ထားသော အန်ဖတ်ဖားအရ ပေါ်တူဂီရဲအရာရှိများက အစာအဆိပ် သင့်ရခြင်းအကြောင်းပင် ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟူ၍ ကောက်ချက် ချလိုက်ကြသည်။

သို့သော် သွားစိုက်ဆရာဝန်သည် သေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးဆွေကတည်းကပင် သူ့အသက်ကို မတော်တဆမှု အာမခံဌာနကြီး တွင် ဒေါ်လာတစ်သောင်းနှင့် အပေါင်ခဲလက်မှတ် ရယူထားပြီးသားဖြစ်၍ အန်ထားသော အန်ဖတ်များပေါ်မှတစ်ဆင့် နေမကောင်းမှုအဖြစ်နှင့်သာ အမှုကို တတ်သိမ်းလိုက်ခြင်းအား စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက် ဘက်မှ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ပေါ်တူဂီအာဏာပိုင်များအား ထိုသို့ နိဂုံးမချုပ် သင့်ကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သေသူ၏အတွင်း ကိုယ်ထဲက ကလီစာများကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ သယ်ဆောင်ယူလျက် စစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဒေါက်တာကော့သ်ဆင်ပိဆန်က သေသူ တို့၏ ခြေထောက်တီမှ အရည်များကိုခံယူ၍ နမူနာအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်း

များ ပြုလုပ်၏။ ထိုရောအခါ ထိုအရည်များထဲတွင် မသင်္ကာဖွယ်ကောင်းသော ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုက်ဓာတ်ငွေ့များကို သွားရောက်တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ သူက ထောက်လှမ်းရေးဘက်မှ သူများအား မေးကြည့်ဖြစ်သည်။

“သေသူတွေ တည်းကြတဲ့နေရာက ရေချိုးခန်းမှာ ရေခွေးလွတ်တဲ့ အပူစက်ကော တပ်ထားသေးလား။”

စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးမှူးများက တွေ့ခဲ့ကြောင်းဖြေ၏။

ဒေါက်တာဆင့်ပဲဆန်သည် အမှုကို ကွင်းဆက်ချိတ်ကြသည်။ သွားဆရာဝန်နှင့်ဖန်းသည် အိပ်ဖိုရာ အိပ်ရာကို ပြင်ဆင်လိမ့်မည်။ မအိပ်မီ ရေချိုးဖို့ပြင်မည်။ ရေခွေးအပူစက်ကို ဖွင့်ချေမည်။ သို့သော် အပူစက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာသော အပြစ်အနာအဆာဖြင့် ချို့ယွင်းနေပုံ၊ ထိုအခါ သေစေလောက်သော ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုက်ဓာတ်ငွေ့များက အိပ်ခန်းထဲသို့တိုင် ပျံ့နှံ့လာပုံရသည်။ မိဘများက စက်ထဲမှ ပျံ့လွင့်လာသည့် ဓာတ်ငွေ့ဦးတည်ရာအခန်းနှင့် နီးကပ်နေသည်ဖြစ်၍ ပိုမိုမွန်းသွားရဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သေခဲ့ရသည်။ ကလေးများကတော့ အခန်းကျော်၍ အသက်ရှင်ခွင့် ရသွားခြင်းပါပင်။

ဒေါက်တာဆင့်ပဲဆန်ဘက်မှ မြေခြေမြစ်မြစ်နှင့် အထောက်အထား ပြုနိုင်လာသည့်အလျောက် အသက်အာမခံ အပေါင်ဌာနကြီးက အလျော်အစားငွေကို ထုတ်ပေးဖို့ ဘယ်လိုမျှ မငြင်းဆန်သာတော့ပြီ။ ဒေါက်တာဆင့်ပဲဆန်က ဘာကြောင့် အစာအာဆိပ်သင်ခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ဓာတ်ငွေ့ရှူမိခြင်းဟု တပ်အပ်ပြောနိုင်ခဲ့သနည်း။

“ချယ်ရီပန်းလို ပန်းနုရောင်ပုံစံရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေကို တွေ့လာရဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ

လို့ပါပဲ။ အန်ဖတ်ဆိုတာ အစာအဆိပ်သင့်တာကြောင့် ထွက်လာနိုင်သလို
ဓာတ်ငွေ့အဆိပ်သင့်ရတဲ့အခါလည်း အန်သွားမိတတ်တာပါပဲ။ ဒီကနေ
အထိ ကဏန်းစားမိပြီး အန်သေရတဲ့မသာကို မတွေ့မိဖူးပါဘူး။ ဒီရာသီ
လည်း သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ရာသီတစ်ခုပါ”
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖော်ထုတ်ခြင်း

အမှုအခင်းတစ်ခုတွင်း၌ ဖော်ထုတ်ဖို့ခက်လှသော ဖြစ်ရပ်များမှာ
လူ၏ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများအား တစ်စစီတွေ့ရှိရာမှတစ်ဆင့် ရုပ်လုံး
ပေါ်အောင် ရှာကြံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ တစ်
နံနက်၊ လန်ဒန်မြို့ရှိ တစ်ခုသော မြေသားအတွင်းမှ ဖော်ထုတ်ရရှိသော
အမှုချိန်ဟပ် အရိုးများ၊ ပုပ်သိုးပျက်ယွင်းနေသည့် အသားတစ်များအား
ပါဆယ်ထုတ်လျက် ခေါက်တာကေ့သ်ဆင်ပုံဆန်ထံသို့ အမှန်ကို ဖော်
ထုတ်ပေးဖို့ ပေးပို့လာကြသည်။ တောင်ပိုင်း၊ လန်ဒန်ဘက်ပတ်တစ်ချာချီ
ကျောင်း၏ အောက်ဘက်မြေတိုက်ရှိ မြေသားအတွင်းမှ တွေ့လာရခြင်း
ပါပင်။

“အလောင်းကိုကြည့်ရတာတော့ ဗုံးဆန်မှန်ထားတဲ့ပုံပ” ဟု
စုံထောက်ဘက်မှ ကောက်ချက်က ဤမျှသာ။

ခေါက်တာဆင်ပုံဆန်က အစိတ်အပိုင်းတွေအပေါ် စစ်ဆေးသုံး
သပ်ရာမှ “မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ။
ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အလောင်းကိုယ်အစိတ်အပိုင်းမှာ သားအိမ်
ပုံစံကို တွေ့မြင်ရလို့ပဲ။ သေနေတာတော့ ၁၂ လကနေ ၁၈ လအကြား
ပိုသေချာသွားအောင် ဓာတ်ခွဲခန်းကို ယူကြည့်လိုက်မယ်”

ရိုင်းဆေးရုံကြီးအရောက် အရိုးတွေကို ဆေးကြောလိုက်လျက်
စတင်၍ အသေအချာပင် စစ်ဆေးနေတော့သည်။

“လေကြောင်းကပစ်ခတ်တဲ့ ဝံ့ဆန်ကြောင့် ကိုယ်တွေတစ်ခေါင်း ပြုတ်ထွက်သွားရတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဒေါက်တာကျော်သံဆင့်ပဲဆန်သည် ကျွန်ုပ်ရစ်နေသော ရှည်လျားသည့်အရိုးကို တိုင်းတာနေပြန်၏။ ၄၀ စင်တီမီတာ အတိုင်းအတာအရ ထိုသေသူအမျိုးသမီးမှာ အရပ်ငါးပေတစ်လက်မ အမြင့်ရှိနိုင်ရမည်မလွဲ။ ဦးခေါင်းခွံကို မှန်ဘီလူးဝိုင်းနှင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် အသက်လေးဆယ်နှင့် ငါးဆယ်အကြား ရှိနေနိုင်သည်ကိုပါ ခန့်မှန်းလာနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအတူ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် အကျိတ်အဖုလုံးတစ်ခုပေါ် ရှာတွေ့လာ၏။

စကော့တလန်ယာခံ ဌာနကြီးမှ လူပျောက် မှတ်တမ်းဖိုင်တွင် စုံထောက်တစ်ယောက်က စူးစမ်းခြင်းပြုသည်။ ထိုပျောက်သည့်အနက်က မိန်းမတစ်ဦး၏ အမည်နာမနှင့်များ သွား၍ကိုက်ညီနေမည်ထားမသိ။ ရာချယ်ဒေါ်ဖ်ကင်၊ အသက်လေးဆယ်ကိုးနှစ်၊ လန်ဒန်ဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက်၍ ဗိုက်ထဲမှအကျိတ်ကို ကုသခံဖူး၏။ သူပျောက်နေသည်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးလပင်ရှိတော့သည်။ သူ့အား နာကြည်းနေသော ခင်ပွန်းသည် ဟယ်ရီအားချာချ်ကျောင်းအနီးရှိ ကင်းတဲပု သွားဖမ်းမိခဲ့တော့သည်။

ခင်ပွန်းလုပ်သူသည် ငွေအတွက် ဇနီးအားသတ်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ညီမဘက်က သက်သေထုလာခြင်းပင်။

“အဲဒါ စာအုပ်ထဲက ကိုနှင့်ခွိုင်းလဲရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းရဲ့ ဝိညာဉ် ဒေါက်တာကျော်သံဆင့်ပဲဆန်ကိုယ်ပေါ် ဝင်ပူးခဲ့လိုသာ အခုလို စွမ်းစွမ်းတမံနဲ့ အမှုတွေကို ဖော်ထုတ်နေနိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သေသွားတဲ့စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းများ ပြန်စင်စားလေရှော့သလား”

အထက်ပါစကားကို ရင်ဖွင့်လာသူကတော့ လူငယ်သတင်း
 ထောက်တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ မည်သို့ဆိုစေ...ဒေါက်တာကျော်သံဆင့်ပိဆန်
 ကတော့မှ အမှုတစ်မှုတိုင်းကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် ပဉ္စလက်အလား စွမ်းစွမ်း
 တမံရှိလွန်းလှသော ဂမ္ဘီရပညာရှင်တစ်ဦး အလားပါပင်တည်း။ ။

ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၂။

ဘာပဲပြောပြော . . .

ကျွန်တော်နှင့် ပေါလ်မဲလ်ကာတို့၏ ငွေတိုက်ပွဲတွင် သူတကာယ် နိုင်ခွင့်ရသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ယခုမှပင် သူ၏ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ တရား နည်းလမ်းကျသွားခဲ့ ဖြစ်သည်။

ပေါလ်မဲလ်ကာတစ်ယောက် တကယ်ပင် အကြောဆိုင်းသွားဖြစ် သည့်အတွက် ဂေးဖရန်းစ်ဆိုသည့် သစ္စာရှင် ချစ်ဇနီးကလေးက အနီးတွင် ဆက်လက်ရပ်တည်ပေးခဲ့မည် ထင်ပါသလား။

ဝေးလေစွ။

ပေါလ်မဲလ်ကာ လုံးလုံးလျားလျား မထနိုင်သည့် ဘဝလည်း ရောက်ပါလေရော . . .

ဇွေဖူးနှင့်အတူ ဘယ်ကမ္ဘာဘယ်ဆီ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွား သည့် မသိသည့် ဂေးဖရန်းစ်။

သူတို့လေးတွေက သည့်အတိုင်း၊ သည်သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။ သာတော့ 'စံ' ၏ နာတော့ 'ပျို' ကာ အနစ်နာမခံနိုင်သည့်သဘာဝရှိကြ သည်ပင်။

စကတည်းကပင်။

အနစ်နာခံရန် ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်မျိုးမှ မဟုတ်လေခဲ့ပေဘဲ။

ကျွန်တော်သည် 'ပေါလ်' ကိုယ်စား 'ဂေး' ဆိုသည့် အညာ မလေးအကြောင်း တွေးမေးနေတော့ဘဲ 'ကမဖီရီ' ဆိုသည့် ထွက်အံ့အမွန် အရပ်မှ ချဉ်းကွင်း၏ ဆွေခန့်တောင် . . . ပျောက်ကင်းသွားသော လူနာများအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။